

Nhị Thế Tổ Và Tình Địch

Contents

Nhị Thế Tổ Và Tình Địch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	66
13. Chương 13	72
14. Chương 14	75
15. Chương 15	80
16. Chương 16	86
17. Chương 17	91
18. Chương 18	97
19. Chương 19	105
20. Chương 20	111
21. Chương 21	116
22. Chương 22	122
23. Chương 23	127
24. Chương 24	131
25. Chương 25	136
26. Chương 26	140
27. Chương 27	143
28. Chương 28	145
29. Chương 29: Phiên Ngoại : Chuyện Người Ta 1	147
30. Chương 30: Phiên Ngoại : Công Chúa Bạch Tuyết Và Cô Bé Lọ Lem	152
31. Chương 31: Phiên Ngoại 3. Vụ Án Lộ Ảnh Bị Làm Thịt	160
32. Chương 32: Phiên Ngoại : Phúc Lợi Lễ Độc Thân Bạn Hiểu Mà	162

Nhị Thế Tổ Và Tình Địch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Đô thị sinh hoạt, Mỹ cường, Chính kịch, Mỹ nhân công, thiếu gia nhà giàu thụ, T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-the-to-va-tinh-dich>

1. Chương 1

Thời điểm Lục Thành quay trở lại nhà trọ cũng đã bảy giờ tối.

Trời lúc này vẫn còn chưa tối hẳn, xa xa có bóng người nhàn nhã biếng nhác ngồi trên cầu thang, dựa vào tường rút một hơi thuốc.

Lúc đến gần, khi nhìn rõ bóng dáng người nọ, anh có chút ngạc nhiên.

Lục Thành sải chân bước đến, vừa vặn ngăn trở ánh sáng trước mắt người nọ. Đối phương trên tay vẫn còn kẹp điều thuốc, giữ nguyên tư thế dựa tường ban đầu mà ngẩng đầu lên, có điểm mê man nhìn chằm chằm Lục Thành trong giây lát.

“Lục, Lục Thành.....?”

“Là tôi. Trương Ngọc Văn, cậu đến nơi này làm gì?.....”

Lục Thành nghĩ không ra lý do gì mà con người này lại xuất hiện ở đây.

Bọn họ là bạn học thời trung học, thế nhưng cho tới bây giờ, hai người tổng lại cũng chưa nói chuyện với nhau vượt quá mười câu.

Lục Thành cuộc đời này không có chán ghét ai nhưng anh cũng chưa từng có điểm thiện cảm với Trương Ngọc Văn. Tất cả cũng chỉ là xã giao bình thường mà thôi. Đương nhiên, đối phương cũng là như vậy.

Bọn họ học với nhau ba năm, trong ba năm đó Lục Thành cũng không nghĩ đến việc có một ngày nào đó, mình sẽ chú ý tới người này.

Nhà Trương Ngọc Văn có tiền, cũng không phải là loại ‘có tiền’ bình thường. Nhưng Lục Thành đối với việc này cũng không cảm thấy hứng thú. Huống hồ hai người không cùng một ban, cũng không xuất hiện cùng nhau bao giờ. Thường xuyên nghe được người khác nhắc đến người kia, nhưng anh không có quá chú ý tới việc Trương Ngọc Văn đến tột cùng là ai, không biết bộ dạng hay tính cách thế nào. Dù sao thì cũng chẳng phải việc của anh. Tổng lại thì bọn họ vốn cũng không có gì liên quan đến nhau cả, tương lai cũng là vậy đi.

Dường như Trương Ngọc Văn uống không ít rượu. Cậu dựa tay vào tường, lảo đảo đứng đây.

Cũng đã bốn năm rồi anh chưa gặp cậu. Hình ảnh của Trương Ngọc Văn trong quá khứ vào lúc cuối gặp mặt, khi cậu lái xe đến trước sân nhỏ nhà Lục Thành, so với Trương Ngọc Văn trước mắt bây giờ đã có rất nhiều điểm khác biệt.

“Lục Thành ”

Lúc này Trương Ngọc Văn uống rất say, hình tượng trong hồi ức Lục Thành đã biến mất không còn một mảnh. Đầu óc choáng váng, cơ hồ lúc đứng lên không phân biệt được phương hướng, Trương Ngọc Văn thiếu chút nữa ngã xuống.

Lục Thành tuy rằng không muốn, nhưng thân thể phản xạ có điều kiện, đưa ra một cánh tay đỡ lấy cậu.

“Lục Thành.....”

Cậu cứ kêu như vậy rồi cái gì cũng không nói nữa, Lục Thành quả thật muốn một phen ném Trương Ngọc Văn xuống đất.

“Có chuyện gì sao?”

Chỗ bọn họ hiện tại cách trung tâm thành phố khá xa, Lục Thành khẳng định rằng việc Trương Ngọc Văn xuất hiện ở đây là có việc tìm anh.

Trương thiếu gia ánh mắt mịt mù nhìn anh, dù say như vậy nhưng cậu vẫn nhận thức được người trước mắt đây là Lục Thành.

Có thể thấy được Trương Ngọc Văn đối với Lục Thành có ấn tượng vô cùng sâu đậm.

Khi xác nhận rõ ràng đây chính là người mình muốn tìm, Lục Thành sắc mặt mê mang nhanh chóng chuyển sang vô cùng phần nộ, lại mang thêm ba phần ủy khuất.

” Tên hỗn đản họ Lục.....”

Cậu muốn bỏ ra cái tay đang đỡ mình kia, chính là không thể tự mình giữ thăng bằng. Trương Ngọc Văn cả đời này chuyện gì cũng thuận thuận lợi lợi mà vượt qua, muốn gì chỉ cần chìa tay ra là đầu vào đấy. Thế nhưng thăng đến thời điểm trước khi tốt nghiệp cao trung, cậu đã bắt đầu bước vào con đường đi đến lần suy sụp đầu tiên trong đời. Lúc ấy, cậu là lần đầu tiên thật lòng đem tình cảm mến mộ dành cho một bạn nữ trong trường. Và cậu cũng chẳng bao giờ quên được cái trở ngại lớn nhất trong đoạn cảm tình này, đó chính là Lục Thành. Cậu cùng với Lục Tiểu Tiểu đã kết giao được bốn năm. Nhưng đến năm thứ tư sau khi ở cùng một chỗ, Lục Tiểu Tiểu cuối cùng vẫn ly khai cậu, đi đến tận xó xỉnh ở Châu Phi. Thật không biết những người họ Lục có phải hay không đều như vậy. Trương Ngọc Văn từng nghĩ tới việc hấn gặp rất nhiều người, ai không phải nhún nhường nịnh nọt vuốt mông ngựa thì cũng theo đuổi không buông. Nam thì vừa hận vừa ghen tỵ, nữ thì vừa ngưỡng mộ vừa yêu mến, trừ bỏ hai người họ Lục nọ. Lục Tiểu Tiểu không thực sự thích cậu. Sau bốn năm kết giao, cô cuối cùng để lại cho cậu một câu: “Em tuy rằng có thích anh, nhưng lại không yêu anh. Em không muốn lừa anh, hiện tại người em yêu nhất vẫn là Lục Thành.” Chính là cái Lục Thành kia, là cái con người mà cậu từ trước đến giờ chẳng mấy chú ý đến, đã làm cho mỗi tình đầu chân thành của cậu không một chút dấu hiệu cứ thế mà kết thúc.

Thật cứ muốn mở miệng ra mắng hấn, mắng cái đồ vô liêm sỉ khiến cho cậu lần đầu tiên cảm thấy thất bại. Chính là cậu há miệng ra nhưng chẳng nói ra được lời nào.

Lục Thành vẫn còn đang đỡ Trương Ngọc Văn, nhìn cậu ngơ ngác mà làm rơi điều thuốc trong tay xuống đất. Cái người luôn giữ thái độ cao ngạo trong ấn tượng của anh chưa bao giờ chật vậy đến như vậy. Giờ phút này, cái người đang dựa hấn vào người anh, miệng lẩm bẩm gì đó không nghe rõ, khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu, cùng phần nộ và ủy khuất, thế nhưng có vẻ có chút tội nghiệp.

Lục Thành cũng không biết nên biểu đạt cảm xúc hiện tại như thế nào.

“Vô liêm sỉ.....”

Vô liêm sỉ rõ ràng là cậu.

“Tôi hận, hận anh.”

Người nên hận có lẽ là tôi đi.

Trương đại thiếu đáng người cao gầy nhưng không cường tráng, thế nhưng toàn bộ trọng lượng của con người đang say túy lúy này đều dựa hấn lên anh. Lục Thành trưởng thành khá cao, thế nhưng cũng phải dụng hết sức để đỡ Trương Ngọc Văn. Anh thực sự muốn trực tiếp ném cậu xuống đất.

Huống chi đối phương thế nhưng còn dám hướng thẳng mặt anh mà mắng.

“Tiểu Tiểu..... Ô, Tiểu Tiểu, em vì sao lại đi thích cái đồ hồn đần họ Lục này chứ, anh so với hấn còn nhiều tiền hơn, so với hấn còn anh tuần hơn, so với hấn còn yêu em nhiều hơn, so với hấn cái gì cũng hơn..... Ừa.....”

Lục Thành không nói hai lời một phen đem Trương Ngọc Văn đẩy xa, làm cho cậu nôn không dính đến người mình.

Trong nháy mắt anh quả thật quên mất người này đang say đã muốn đứng không vững.

Mất đi “chỗ dựa vững chắc”, ngay cả lão đảo cũng chưa đến đã ngã lộn nhào một cái chôn mặt vào cỏ.

Trương đại thiếu lúc tỉnh lại, một bóng dáng đang ngồi trên ghế dựa trong phòng cách cách gõ máy tính hiện lên trong tầm mắt.

Cậu cố tìm trong ký ức bị gián đoạn xem người này là ai vậy.

Lục Thành.

Lục Thành xoay người.

Ở trong căn phòng ánh sáng không đủ, Trương đại thiếu sau bốn năm lại cùng Lục Thành đối mặt.

“Là anh.”

Lục Thành nở nụ cười, “Cậu chẳng phải đã sớm nhận ra tôi rồi sao?”

Trương đại thiếu dường như nhớ đến điều gì, cúi đầu nhìn lại quần áo trên người mình, quần áo cậu đã được thay qua.

Tại lúc Trương Ngọc Văn đang không hài lòng lắm bấm râm rì đối với y phục, Lục Thành mở miệng hỏi.

“Tiểu Tiểu đi rồi à?”

Anh chỉ biết, Trương Ngọc Văn tìm đến anh, trừ bỏ liên quan đến Lục Tiểu Tiểu thì chẳng còn cái gì khác.

“Hừ, tôi là đến xem Tiểu Tiểu có phải hay không đang ở chỗ của anh.”

“Phải không.”

Lục Thành xoay ghế dựa chuyển sang đối diện Trương Ngọc Văn.

“Lục Tiểu Tiểu chưa từng đến chỗ tôi, cũng không liên hệ gì với tôi. Cậu nếu lo lắng có thể tự kiểm tra.”

Trương Ngọc Văn biết Lục Thành sẽ không lừa cậu.

Tuy rằng cậu kỳ thực cũng không hiểu con người cái tên này. Nhưng kỳ quái chính là, cậu biết rõ cái tên này sẽ không nói dối.

“Nếu đã vậy thì thôi đi.” Cậu xoay người xuống giường.

“Điện thoại của anh đâu?”

Cái con người kia trong trí nhớ vẫn tuần mỹ như vậy khiến cho Trương đại thiếu hận nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ là sau bốn năm không gặp, cái khuôn mặt đẹp đẽ lúc trước đã trở nên thành thực không ít.

Lục Thành lấy điện thoại đưa cho cậu, lúc này, bao tử Trương đại thiếu gia không chịu thua kém bắt đầu kêu lên.

Đối phương nhin không được cười lên một tiếng.

“Cười cái gì?!”

Nhị thế tổ hung hăng trừng hấn.

Lục Thành đứng lên, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, Trương Ngọc Văn mới phát hiện đối phương dĩ nhiên so với chính mình lại cao hơn!

Rõ ràng lúc tốt nghiệp cao trung thì chiều cao hai người không sai biệt lắm!

“Cậu muốn ăn cái gì không?”

Cười rộ lên lại càng thêm tuần mỹ, cùng với hình ảnh thiếu niên mỉm cười không màng danh lợi trong ký ức của Trương Ngọc Văn cũng đã khác biệt một trời một vực.

Vốn định cự tuyệt của ăn xin, nhưng phòng thì đã ở, giường thì đã nằm, có ăn vài thứ thì cũng làm sao!

Huống chi cậu cũng thực sự đói đến nỗi cái gì cũng có thể nuốt rồi.

“Anh có cái đồ gì ngon thì mang ra đi!”

“Cậu cho nơi này của tôi là khách sạn chắc.” Đối phương cười cười.

Lục Thành từ trước đến giờ cũng không đối với cậu cười như vậy.

Vốn rất ít khi chịu đói, Trương đại thiếu đích thị là đang đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, dứt khoát quay lại giường nằm xuống.

“Cái gì làm nhanh nhanh ăn được luôn đi.”

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày nằm trên giường của Lục Thành, ăn đồ của Lục Thành. Mà cậu lái xe mấy giờ liền, đến cái thành phố này, ngồi chỗ này để làm gì cơ chứ? Đợi người không được lại đến quán bar uống rượu nửa ngày lại vì cái gì chứ?

Nằm ở trên giường, Trương đại thiếu suy nghĩ một lúc, nhìn thấy Lục Thành trước sau đều thấy cảm phần. Hiện tại dĩ nhiên bởi vì đói quá mà vô lực. Đối với người trọng yếu như vậy, đối với tình yêu nghiêm túc cố chấp như vậy, cậu thực sự không cam lòng. Thế nhưng, bụng rỗng nên mọi thứ đều là phù vân a.

Thật là tức cười mà.

2. Chương 2

Lục Thành rất ít khi nấu cơm tại nhà, cũng không dám nói là mình nấu ăn ngon, thế nhưng nấu cháo không tồi. Cháo cho bữa tối đã được nấu xong, bởi vì luôn ở trong nồi giữ nhiệt nên vẫn đang còn nóng. Sau khi bùng cháo ra phòng khách, Lục Thành hướng vào trong phòng gọi một tiếng.

“Đi ra ăn đi.”

Bóng đen nằm trên giường bất mãn ngồi dậy. Trương Ngọc Văn đi ra khỏi phòng ngủ, ngẩng đầu nhìn đến đồng hồ treo trên tường mới phát hiện, giờ đã là mười hai giờ đêm rồi.

Cháo không quá nóng, độ ấm này ăn là vừa phải. Có thể là do bụng đói quá nên Trương đại thiếu nghĩ đời mình cũng chưa được ăn bát cháo nào ngon như thế. Đương nhiên là cậu sẽ không nói ra điều đó với tên họ Lục kia.

Trương Ngọc Văn vừa ăn cháo xong, với tay cầm điện thoại của Lục Thành bấm một dãy số.

“Tôi cho anh đứng hai mươi phút giao lại điện thoại và ví tiền của tôi giao cho đồn công an, nếu không anh chết thế nào cũng không biết đâu!”

Nói năng lưu loát. Khí thế mười phần. Thế này chẳng giống đại thiếu gia ung dung tự tại mà giống nhị thế tổ của hắc đạo hơn.

Ngày này cũng là ngày Lục Tiểu Tiểu rời đi.

Cả hai người đều thích người con gái này nhưng lại không ai có được cô. Trong giây phút lặng lẽ này, mối liên hệ giữa hai người dần dần có dấu hiệu trở nên biến chất. Chỉ là lúc này, Lục Thành, và cả Trương Ngọc Văn, cũng không chú ý đến.

Trương Ngọc Văn rượu đủ cơn no, ngồi lặng tại bàn ăn khoảng nửa giờ.

Tỉnh rượu được bảy tám phần, hiểu rõ tình hình trước mắt, Trương Ngọc Văn khôi phục lại thành một đại thiếu gia khí thế mười phần.

“Quần áo tôi đâu?” Cậu kêu lên một tiếng với người đang bận bận bịu bịu trước cái máy tính trong phòng ngủ.

Nam nhân cũng không quay đầu lại mà trả lời. ” Trong máy giặt.”

Trương đại thiếu gia nhú nhú mày, đi vào nói.”Cho tôi mượn một bộ quần áo.”

Lục Thành xoay người, nhìn cậu một chút.

Trương Ngọc Văn trước mắt mới có chút quen thuộc với Lục Thành. Cái con người uống say rồi ủy ủy khuất khuất gì đó như tiểu miêu tiểu cầu vồn không phải Trương Ngọc Văn mà anh biết.

Lục Thành tìm một bộ quần áo cho cậu. Hai người vóc người không sai biệt lắm, quần áo của Lục Thành vừa vặn với Trương Ngọc Văn.

“Tiểu Tiểu đến tột cùng đi nơi nào rồi?”

“A, ” Trương đại thiếu mặc xong quần áo, tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn anh: “Tôi nghĩ anh sẽ không hỏi đến.”

Trương Ngọc Văn theo đuổi Lục Tiểu Tiểu trước, Lục Thành không có giao thiệp gì với cậu. Chính là sau đó, khi anh theo đuổi Lục Tiểu Tiểu, hai người bọn họ cũng không có chân chính tiếp xúc qua.

Lục Thành không có mở miệng nói qua anh thích Lục Tiểu Tiểu.

Trương Ngọc Văn vẫn nghĩ, Lục Thành vô cùng giả tạo.

Tâm tư của Lục Thành đối với Lục Tiểu Tiểu được che giấu rất khá. Thế nên những người xung quanh, kể cả những bằng hữu tốt nhất của Lục Thành cũng không hề hay biết.

Trương Ngọc Văn liếc mắt đã nhận ra tình địch của mình. Cậu khi đó đối với hai từ “Lục Thành” vô cùng nhạy cảm.

Cho đến ngày nay, Trương đại thiếu chính là không ưa Lục Thành. Cậu cái gì cũng không muốn so với Lục Thành, duy nhất vấn đề tình cảm lại bị đánh bại bởi hắn.

“Lục Tiểu Tiểu đi Châu Phi rồi.”

Nam nhân sững sốt rồi sau đó nở nụ cười.

Đó là biểu cảm của Lục Thành đối với người mình thích, vừa hiểu rõ mà lại vừa sững nịnh, đương nhiên không tự giác mà lộ ra tiểu ý.

“Thật không hổ là Lục Tiểu Tiểu mà.”

Trương Ngọc Văn trong thời điểm này nhận ra, Lục Thành cũng như cậu, vẫn còn rất thích Lục Tiểu Tiểu.

Về điểm này, tâm tư không muốn chịu thua của đại thiếu gia lại ngùn ngụt bốc ra.

“Cảm tạ anh đã chiêu đãi.”

Cậu hừ một tiếng rồi mở cửa lớn nhà Lục Thành vừa bước đi vừa mĩa mai.

“Anh đến đừng khí theo đuổi Lục Tiểu Tiểu cũng không có, vậy thì làm sao thắng tôi được chứ?”

Trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Trương đại thiếu nghĩ thông suốt, cuối cùng cảm thấy được chính mình so với Lục Thành tài trí hơn người.

Lục Thành đứng ở cửa phòng ngủ ngừng lại một chút, không nghĩ tới Trương Ngọc Văn sẽ nói ra những điều như vậy.

“Tôi không có khả năng theo đuổi cô ấy.” Anh nói giọng rất nhỏ và thanh. Phảng phất như muốn nói cho chính mình nghe.

Trương Ngọc Văn rời đi.

Hôm nay, cậu phát điên như một đứa trẻ mà lái xe chạy đến thành phố nơi tình địch ở, rồi lại say bí tỉ mà ngã vào lòng hân, bị hân mang về nhà, lại bị hân hầu hạ một đêm.

Nhưng cũng vào ngày này, Trương Ngọc Văn phát hiện, mình cũng không cần so đo gì với người đàn ông này.

Cậu cái gì cũng có, dũng khí có, thời gian lại không thiếu, sợ gì không mang được người mình muốn trở về bên cạnh?

Không phải chỉ là đi Châu Phi thôi sao!

Nửa tháng sau, quần áo của Lục Thành được gửi về chính chủ, mà quần áo của Trương Ngọc Văn vẫn còn đặt trong tủ quần áo của anh.

Điện thoại di động Trương Ngọc Văn gọi trước đó chính là số điện thoại của cậu, nhưng Lục Thành triệt để cho nó chìm xuống.

Đảo mắt đã đến tháng sáu, Lục Thành sau nửa năm lẩn lộn ở công ty đã rất nhanh làm nên lịch sử, trở thành giám đốc trẻ tuổi nhất công ty từ trước đến nay.

Cũng vào tháng sáu, Trương Ngọc Văn đang ở Châu Phi.

Lục Tiểu Tiểu quyết tâm bỏ mặc cậu. Trương đại thiếu có làm gì đi nữa, đối với Lục Tiểu Tiểu một điểm cũng không có tác dụng.

Trương đại thiếu mơ hồ biết mình chính là không hề có ý đùa giỡn, thế nhưng vẫn hoàn toàn bị bỏ mặc.

Thực ra, Trương Ngọc Văn tại Châu Phi cũng không phải một điểm thu hoạch cũng không có. Lục Tiểu Tiểu tại đó đang chuẩn bị tu kiến trạm phát điện, chính là cần nhà đầu tư.

Trương đại thiếu gia một mặt đeo bám Lục Tiểu Tiểu, một mặt hiệu triệu nhân thủ chuẩn bị tung lưới mạnh mẽ ở Châu Phi, khai khẩn vùng đất mới.

Rất nhiều người khi biết đều nói, Trương đại thiếu gia đúng là một nhị thế tổ.

Tướng mạo, y phục, khí thế, bề ngoài của Trương Ngọc Văn đều toả ra mùi thói “Lão tử là nhị thế tổ đấy, anh muốn thế nào”. Cậu ở lãnh thổ nước ngoài mà tiêu tiền như nước. Cái tính nết thiếu gia, chính là làm việc tùy theo tâm trạng, không có lạm giao cũng là ưu điểm duy nhất của Trương Ngọc Văn trong mắt mọi

người.

Nhưng Trương đại thiếu là một người đàn ông vô cùng chất lượng, thông minh, có gia giáo, lại có thành tích ưu tú nổi trội, đúng là một con rùa lớn hàm lượng vàng cao. Bất quá đối với bối cảnh sáng chói của gia đình, những điều này đều bị mọi người tự động bỏ qua.

Đến tháng tư, Lục Tiểu Tiểu chính thức chia tay với cậu, là lần cuối cùng.

Trương đại thiếu có tiền, có đầu óc, đầu thầu được hai cái công trình trên mười vạn. Đây là việc đầu tiên cậu hoàn thành xuất sắc mà không có sự giúp đỡ của gia tộc. Thế nhưng ngay lập tức, cậu đã được ném trải cuộc sống đáng nhớ tại Châu Phi.

Tối đó, Lục Thành đang ngồi ở sô pha xem TV, chán ngán mà đổi kênh liên tục, đổi cho đến một kênh tin tức thì lập tức dừng ngay động tác. Trong nháy mắt, anh tưởng mình đang hoa mắt. Tin tức đang nói về việc đẩy mạnh hợp tác cùng các quốc gia Châu Phi, ra sức thúc đẩy sự phát triển các địa phương trong nước với các dự án trăm triệu vắn vắn...

Nhưng trọng điểm khiến Lục Thành chú ý không phải là những điều này.

Anh nhìn thấy một người trên màn ảnh.

Bộ dáng lôi thôi lếch thếch trong bộ quần áo đã bẩn màu thâm xám không rõ ràng, tay áo xắn lên cao, mái tóc có lẽ không quá để ý đến mà dài ra không ít. Hắn chính là đang cầm bản vẽ gì đó trên tay, ở dưới ánh mặt trời thiêu đốt, cùng người xe hỗn loạn mà chỉ huy thi công.

Lục Thành vốn đang chưa xác định.

Nhưng đột nhiên màn ảnh quay đặc tả Trương Ngọc Văn.

Người đàn ông đang đứng trước TV thực sự ngây ngẩn cả người.

Rồi sau đó chẳng biết vì sao, “Phốc” anh bật cười.

Người nọ dĩ nhiên thật sự là người bình thường ngăn nắp không gì sánh được, Trương Ngọc Văn.

Lục Thành không biết vì sao công trường thi công nhiều người như vậy nhưng hết lần này tới lần khác đều xuất hiện đặc tả hình ảnh Trương Ngọc Văn.

Trương Ngọc Văn cũng không có chú ý tới camera đang quay trên người mình. Nếu biết, cậu đã sớm tóm lấy đập cho toàn bộ đều quay về tổ quốc!

Hình tượng như lão nông dân của Trương đại thiếu anh tuấn tiêu sái, cứ như vậy mà bị tung lên truyền hình!

Chỉ có nữ ký giả hoa si cùng nhân viên quay phim mới biết được nguyên nhân trong đó.

Lục Thành vốn tưởng rằng hai mắt của mình sẽ không bao giờ gặp phải Trương Ngọc Văn. Bộ quần áo của Trương đại thiếu, anh tuấn đối phương cũng sẽ không đến lấy lại.

Thế nhưng thật không ngờ, vài năm sau khi nhận thức người này, cái hình tượng kiêu ngạo ngấn nấp thâm căn cố đế “Trương Ngọc Văn”, cái hình tượng tài năng như thế chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn toàn thay đổi.

Đầu tiên là uống rượu say, một “Trương Ngọc Văn” tội nghiệp như một con cún bị bỏ rơi.

Rồi sau đó đột nhiên thăng cấp hoành tráng thành “Dân công Trương Ngọc Văn”.

Từ một nhị thế tổ nhất hô bá ứng đến một nông dân bụi đất đầy mình. Đây là sự thay đổi thần kì đến mức nào a. Rõ ràng là người muốn mưa được mưa muốn gió được gió, thế mà thực sự chạy đến Châu Phi cái địa phương kia để theo đuổi người mình thích. Rồi lại có thể thuận tiện làm luôn việc khác.

Lục Thành đột nhiên nhớ tới ánh mắt của Trương Ngọc Văn lúc cậu rời khỏi nhà anh. Một ánh mắt có kiên định, và có cả khinh thường.

Thực sự là bị cậu coi thường rồi.

Đây chính là lần đầu tiên trong đời Lục Thành bị người khinh thường. Mà người kia chính là Trương Ngọc Văn.

Nghĩ tới đây, Lục Thành phát ra tiếng cười ngấn ngủ.

Sau đó, Lục Thành vẫn như cũ ngồi tại sô pha, hai chân gác lên bàn, tóc vẫn còn ướt đầm nhỏ nước sau khi tắm xong. Anh cầm lấy điện thoại, bấm số của phòng quản lí hợp tác quốc tế.

“Dự án bên Châu Phi, xác định khi nào hoàn thành?”

Công ty chi nhánh tại Châu Phi đang làm dự án, chính là đã được nghị quyết nhất trí từ mấy tháng trước. Lục Thành lúc đó còn nghĩ, có thể thuận tiện hỏi thăm một chút tình hình của Lục Tiểu Tiểu, tới bên kia còn có thể đi xem cô ấy.

Anh chỉ là thật không ngờ Trương Ngọc Văn cũng ở đó.

Lục Thành trong hơn hai mươi năm qua có rất ít sự tình khiến anh cảm thấy hứng thú. Cho tới bây giờ đều là người khác có hứng thú với anh. Nhưng mặc danh kỳ diệu là, chỉ bởi vì một cái tin tức, ở trong lòng anh đột nhiên bắt đầu sinh ra ý nghĩ Trương Ngọc Văn người này thật là hiếm thấy.

Qua vài ngày, Lục Thành bắt đầu gói ghém hành lý. Anh qua bên kia tra xét một số nhu yếu phẩm các loại. Các đồng nghiệp trong công ty đều nhìn ra anh đang thật chộn rộn.

“Tiểu Lục, cậu hình như đối với Châu Phi rất có tình cảm mãnh liệt a?”

Tình cảm mãnh liệt?

Chỉ là có điểm chờ mong mà thôi.

Chính là nguyên nhân nói không nên lời. Rõ ràng cho tới nay đều không thích người kia, đột nhiên lại tò mò muốn biết, nếu như không cẩn thận gặp phải Trương đại thiếu, biểu tình chán ghét của đối phương đối với mình sẽ là như thế nào đây. Loại ý nghĩ muốn khi dễ một người này khiến Lục Thành xuất hiện tư thái phi thường mới mẻ.

“Hắt xì ” Trương đại thiếu gia dùng tay bảnhề hề xoa xoa mũi.

Tại Châu Phi, khí trời oi bức với nhiệt độ cao hơn bốn mươi độ này mà còn ngứa mũi hắt hơi, Trương Ngọc Văn tự hỏi có phải mình bị cảm rồi không.

Hai người đứng sau được Trương gia phái tới chiếu cố cậu còn chảy mồ hôi lợi hại hơn, tay cầm quạt phe phe phẩy phẩy về hướng cậu.

“Thiếu gia hắt xì rồi, mau gọi điện thoại nhanh nhanh báo cáo với lão gia.”

“Báo cái đầu anh!” Trương đại thiếu gia xoay người lại đập một cái lên cái đồ ngu ngốc nọ: “Chỉ khiến ta thêm phiền.”

Ba tuần sau.

Lục Thành bay đến đại thảo nguyên Châu Phi.

Câu chuyện về Lục Thành cùng Trương Ngọc Văn, giờ mới chính thức bắt đầu.

3. Chương 3

“Tiểu Lục quản lý...”

Lục Thành mơ mơ màng màng, nghĩ là có người gọi anh, trên đỉnh đầu còn có âm thanh ầm ầm thật lớn. Nhưng mí mắt rất nặng, không mở ra được.

Lục Thành giật giật.

Nghe được âm thanh đối phương có điểm nóng ruột.”Tiểu Lục quản lý anh nhìn một chút, rất nhanh sẽ đi đến K thị.”

Lục Thành chậm rãi nhớ ra, anh là sinh bệnh. Là do khí hậu không hợp.

Thực sự là, mình cũng không phải là đại thiếu gia Trương Ngọc Văn được chiều chuộng từ nhỏ. Huống chi Trương đại thiếu tại Châu Phi vẫn còn có thể sinh long hoạt hổ như vậy.

Lục Thành thông thả cười khở trong mơ hồ. Rồi sau đó lại mất đi ý thức.

Công trình hiện tại của Trung Quốc đang ở K thị, gần với công ty chi nhánh của Lục Thành nhất trong các công trình khác. Tại Châu Phi, rất nhiều đội công trình đều giữ liên lạc với nhau.

Công ty chi nhánh của Lục Thành vừa mới khởi động, cái gì cũng thiếu thốn, đặc biệt là về sinh hoạt. Bác sĩ cũng được liệu đều không có, thế là bệnh cứ đến như núi đổ. Trợ lý vội vàng liên hệ với K thị, K thị có đội y tế từ Trung Quốc tới, đi cùng với dự án trạm phát điện đến nơi hẻo lánh này. Bất quá đây là đội y tế tư nhân.

Bên này vừa liên hệ, bên kia lập tức liên lạc lại, nói đưa người bệnh chuyển qua đây đi.

Trợ lý không kịp phái xe thì bên kia lại gọi điện thoại tới.

“Ông chủ chúng tôi đưa máy bay sang, vậy nên chờ đi.”

Trợ lý có chút trợn mắt há hốc mồm, sau khi phản ứng, vội vã nói vài tiếng “Đa tạ.”

Trương Ngọc Văn vốn thiếu Lục Thành một lần. Giờ coi như đem cả vốn lẫn lãi trả sạch sẽ.

Lục Thành đúng là một đại mỹ nhân. Tuy rằng có một cái tên của nam nhân. Thế nhưng mặt mũi của anh lại thật tuấn mỹ khiến nữ nhân đổ kị ra mặt. Chính vì thế mà các nữ y tá trong đội y tế trong hai ngày qua, ánh mắt đều bốc lên chuỗi trái tim phản hồng không thể kiểm soát.

“Anh so với nữ nhân còn yếu hơn.”

Đây là lúc sau khi Lục Thành tỉnh lại, Trương đại thiếu ngồi ở bên giường anh mà phát ra câu nói đầu tiên. Trương đại thiếu chọn chọn mi, biểu tình lộ vẻ khinh thường. Người đàn ông nằm trên giường bệnh nhìn cậu, không tranh cãi, cũng chẳng so đo. Trương Ngọc Văn định nói gì với anh, anh đã sớm nghĩ tới.

Trương đại thiếu gia trước mặt Lục Thành cũng không tức giận, anh nhìn Trương đại thiếu chớp mắt nói một tiếng, “Cảm ơn các anh.”

Trương đại thiếu do phơi nắng quá nhiều mà làn da chuyển sang màu tiểu mạch từ bên giường đứng lên, trong tay vịn vịn một quả táo, vừa ngạo mạn vừa bất mãn.

“Cám ơn tôi thì cứ cám ơn, gì mà các anh các anh. Tất cả ở đây cái gì mà không phải là của lão tử?”

Lục Thành nghe xong hần nói, hé miệng cười cười, thực sự ngoan ngoãn mở miệng.

“Cảm tạ cậu, Trương Ngọc Văn.”

Đây là lần đầu Lục Thành gọi tên Trương Ngọc Văn.

Từ cái miệng này kêu ra tên Trương Ngọc Văn, không có mùi thuốc súng, không có châm chọc, đúng là cái tên họ Lục này lúc nào cũng có cái ngữ điệu ôn nhu như thế. Trương đại thiếu thập phần thích ứng không nổi.

Anh ta vốn dĩ mặc kệ lúc nào, mặc kệ ở đâu, đều nên đối chọi gay gắt với cậu thì đúng hơn.

Hơn nữa khi cậu biết công ty tại S thị là công ty của Lục Thành, khi cậu biết cái người đang bệnh sống dở chết dở kia đúng là Lục Thành, cậu thực sự cả kinh.

Ai mà biết đây là cái số phận chó má gì kia chứ. Ở Châu Phi rồi mà vẫn đụng phải mặt cái tên này.

Lục Thành khỏi bệnh bỏ đi cũng vội vã, lúc này Trương Ngọc Văn cũng đang bận công việc của mình. Lục Thành không có nói cáo biệt với cậu.

Lục Thành cũng không có trực tiếp quay trở lại S thị. Anh đi tìm Lục Tiểu Tiểu.

“Lục Thành?!”

Cô gái trẻ tinh thần phấn chấn mười phần, ánh mắt lướt qua người Lục Thành, thiếu chút nữa là đã đánh

ngã anh rồi.

Lục Thành ném điều thuốc trong tay, vỗ đầu Lục Tiểu Tiểu.”Tiểu Tiểu, đã lâu không gặp.”

Lục Thành thích Lục Tiểu Tiểu, so với Trương Ngọc Văn còn sớm hơn.

Nhưng anh không có biện pháp cùng em gái ruột cùng cha khác mẹ ở cùng một chỗ.

Lục Tiểu Tiểu vẫn cứ ngây thơ nhiệt tình như thế mà không biết gì cả. Cô chỉ biết là Lục Thành không thích cô, cho nên cũng không cưỡng cầu.

“Lục Thành, sao anh lại ở chỗ này?!” Cô gái nhỏ trung khí mười phần.

“Anh đến xem em a.” Người đàn ông ôn nhu cười.

“Em chẳng tin.” Cô biết, Lục Thành sẽ không vì cô mà chạy đến Châu Phi.

Bởi vì quá khứ hơn hai mươi năm, Lục Thành chưa từng một lần vì cô mà làm chuyện gì.

Lục Tiểu Tiểu hiểu rõ con người này. Lục Thành đối với ai cũng đều ôn nhu. Không có ai là tồn tại đặc biệt trong cuộc đời của anh.

Lục Thành cuối cùng cũng biết Lục Tiểu Tiểu là vì muốn trở thành nhà nghiên cứu sinh vật học ở Châu Phi mà đến nơi đây.

“Não của em đến tột cùng là cấu tạo thế nào vậy a.”

Lục Thành dùng chiếc đũa gõ nhẹ lên đầu Lục Tiểu Tiểu.

Lục Tiểu Tiểu thập phần kiêu ngạo mà ngang ngạnh đầu lên: “Đây là ước mơ, là lý tưởng của cả đời em đấy.”

Trong bữa ăn của hai người có ớt tương Lục Tiểu Tiểu mang theo từ quốc nội. Ở đây, tương ớt chính là thứ đồ ăn vô cùng xa xỉ. Nhìn đĩa tương ớt sáng bóng, Lục Thành không khỏi nghĩ đến hai ngày ở K thị.

Trương đại thiếu tại cái nơi chim không thềm thái này, vậy mà sinh hoạt y như hoàng đế. Một cái nhị thể tổ này còn phải vất vả mỗi ngày kiên trì chạy đến công trường.

Lục Thành phục hồi tinh thần lại, anh và Lục Tiểu Tiểu cũng đã hơn một năm rồi không gặp.

Sắc trời tối dần, trợ lý tản bộ trở về.

“Chúng ta cần phải đi.” Lục Thành đứng lên.

“A, sáng mai hãy đi! Bây giờ cũng đã muộn rồi.”

Lục Thành cười cười.

Anh không thể ở bên cạnh Lục Tiểu Tiểu quá lâu. Anh vẫn luôn như vậy, tận lực duy trì khoảng cách với Lục Tiểu Tiểu. Nếu anh cứ ở bên cô, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ không kiểm soát được mà làm chuyện không thể tha thứ.

Anh cứ thế mà nói lời tạm biệt với cô.

Lục Tiểu Tiểu tiễn Lục Thành ra cửa, lúc này điện thoại Lục Thành có tiếng chuông. Là một dãy số lạ gọi đến, Lục Thành tiếp điện thoại.

“Họ Lục kia !” Điện thoại vừa mở, bên kia có tiếng người rống lên.

Lục Thành nhướng mày: “Trương Ngọc Văn?”

“Họ Lục TMD lại không quay lại K thị, anh hiện tại ở nơi nào?!” Trương đại thiếu khẩu khí có chút tức giận.

Lục Thành mặc danh kỳ diệu, cười: “Tôi ở nơi nào đâu phải chuyện của cậu?”

Trương đại thiếu hỏn hển, cậu có lẽ đoán đúng rồi.

“Anh ở chỗ Tiểu Tiểu, có đúng hay không ”

Lục Thành quay đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Tiểu. Lục Tiểu Tiểu không biết anh là từ chỗ Trương Ngọc Văn bên kia tới, cũng không biết Lục Thành cùng Trương Ngọc Văn vì sao lại liên hệ với nhau.

Trong mắt cô hiện rõ chữ nghi vấn.

Trương đại thiếu đợi vài giây mà vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, nóng nảy: “Anh TM nói gì đi! Lục

Thành, anh ”

Lục Thành nhìn Lục Tiểu Tiểu cười, tắt điện thoại.

“Em tới Châu Phi, Trương Ngọc Văn đi tìm anh. Cậu ấy cũng biết anh đến đây.”

Dừng một chút, anh nhớ tới Trương Ngọc Văn bày ra khuôn mặt kiên định, nhớ tới Trương đại thiếu trên TV với hình dạng phong trần một mỗi.

Cuối cùng anh quyết tâm hạ quyết định, nói với Lục Tiểu Tiểu: “Trương Ngọc Văn tuy rằng cũng không phải thứ gì tốt, nhưng cậu ấy là thật tâm thích em.”

Nói xong Lục Thành mở cửa ngồi vào chiếc xe việt dã.

“Tiểu Tiểu, chúc em hạnh phúc.”

Anh không hề nghe thấy Lục Tiểu Tiểu nói gì nữa. Xe lao nhanh ra ngoài như muốn chạy trốn.

Quay về S thị mất gần năm tiếng đồng hồ. Lúc đến nơi, trợ lý phát hiện Lục Thành có chút dị thường, thân thiết hỏi: “Tiểu Lục quản lý, anh khó chịu ở đâu à?”

Lục Thành cười cười: “Chỉ là có điểm đau dạ dày.”

Chỉ có những lúc ở cùng Lục Tiểu Tiểu, Lục Thành mới bị đau dạ dày. Anh cũng không nghĩ rằng mình thích Lục Tiểu Tiểu đến vậy. Thế nhưng khi anh tự mình khuyên Lục Tiểu Tiểu ở bên cạnh người khác, anh thấy đau đến không biết làm sao.

Tối nay, khi anh đau đớn như vậy, anh quyết định không gặp Lục Tiểu Tiểu nữa. Để giảm bớt đau đớn, anh tình nguyện bỏ qua những giây phút ngào ngào ngấn ngủ mà không chân thực đó.

Lúc rửa mặt xong cũng đã nửa đêm, Lục Thành mệt mỏi ngã xuống giường thiếp đi.

Và anh có một giấc mộng.

Anh mơ đến lúc trẻ, cùng học trưởng đại học đi đến quán bar quen thuộc, quán bar lúc này ngập tràn những nữ nhân Châu Phi. Xoay người, anh cùng một người lại ở trong một gian phòng không có nóc, bọn họ bắt đầu vuốt ve thân thể đối phương, người kia cởi y phục ra rồi ôm lấy anh.

“Tiểu Tiểu ”

Và rồi người đang nằm trong lòng anh ngẩng đầu, đột nhiên ác độc cười rộ lên.

“Anh cùng tôi lên giường rồi, sao có thể cùng Lục Tiểu Tiểu cùng một chỗ!”

Lúc trước, anh đúng là đã sinh lòng hiếu kỳ đối với Trương Ngọc Văn.

Nhưng nó đã tiêu tán vô tung sau đêm đó, đặc biệt là khi cái khuôn mặt lộ ra trong mộng kia lại là Trương Ngọc Văn.

Buổi chiều, một lần nữa bắt đầu làm việc, Lục Thành đầu óc choáng váng.

“Tiểu Lục quản lý, Trương thiếu gia tìm anh.” Trợ lý có lòng cảm tạ Trương đại thiếu, Trương đại thiếu không chỉ giúp bọn họ kịp thời, mà còn thập phần nhiệt tình đối đãi.

Trợ lý có ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Lục Thành cũng không ngẩng đầu lên.

“Àn? Trương Ngọc Văn? Nói tôi không có ở đây.”

“Phải không? ” Thanh âm ôn hoà của Trương đại thiếu từ cửa truyền đến.

Lục Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu.

Khuôn mặt này cùng trong mộng giống nhau như đúc, anh âm thầm kinh hoảng.

Trương đại thiếu khoanh tay, đứng ở cửa nhìn anh chăm chú.

Lục Thành tỏ ra điềm tĩnh, quay sang nói với Trợ lý: “Tiểu Vu, anh trước tiên đi ra ngoài đi.”

Chỉ có hai người ở lại.

Trương Ngọc Văn sải bước đi vào. Đến trước mặt Lục Thành, cười nhạt: “Họ Lục kia, trên đời này dám tắt điện thoại của tôi, cũng chỉ có anh.”

“Thật là vinh hạnh.”

Trương Ngọc Văn nổi trợn lời đình, sáng sớm cậu đi tìm Lục Tiểu Tiểu mà không được, Lục Tiểu Tiểu đi thảo nguyên mất rồi, vài ngày sau mới về.

Cuộc đời cậu có cái cuộc tình bi thảm như thế đấy.

Trương đại thiếu không biết việc tìm đến Lục Thành khởi binh vẫn tội có đúng hay không. Cơ bản là cậu tìm không ra lý do khởi binh vẫn tội. Lục Thành có tìm Lục Tiểu Tiểu hay không, tìm cô ấy làm cái gì, cậu lấy cái gì ra mà quản đây?

Nhưng khi cậu ý thức được thì xe đã chạy đến đích rồi.

Sở dĩ lúc này cậu xuất hiện trước mặt Lục Thành, cũng là do đã biên ra một cái lý do buồn cười.

“Đây là thái độ anh đối đãi với ân nhân cứu mạng hả?” Trương đại thiếu khẽ cắn môi, tàn bạo mắng.

Lục Thành từ ghế trên đứng dậy, so với Trương Ngọc Văn cao hơn một chút.

Người đàn ông chọn mi cười, mất đi một phần ôn nhu, đột nhiên khí thế mang điểm sắc bén tiến lại gần.

“Tôi không phải là đã cảm ơn cậu rồi sao?”

“Lão tử không tùy tiện nhận lời cảm ơn không có thành ý!”

Trương Ngọc Văn trước mặt Lục Thành luôn có cái biểu tình như vậy, như hài tử không chiếm được đồ chơi, không chịu thua thiệt, lại cứ muốn ăn vạ.

Lúc này Trương Ngọc Văn không phát hiện ra điều này. Cũng phát hiện không được.

Cậu cho rằng đây là phần nộ, đây là đang phát tiết.

Nhưng nếu thực sự phần nộ, với cậu mà nói tại sao lại muốn gặp, tại sao lại cứ tỏ vẻ khinh thường như vậy.

Lục Thành hỏi, “Vậy cậu muốn như thế nào?”

“...” Trong lúc nhất thời, Trương đại thiếu hoàn toàn không nghĩ tới, cậu đến tột cùng là muốn như thế nào.

Hai người mặt đối mặt giằng co, Lục mỹ nhân thông dong nhìn cậu, trong mắt có ý cười.

“Anh, sau này không được tìm Lục Tiểu Tiểu nữa!” Trương đại thiếu gia mi vừa nhú, lại nghĩ hình như mình cố tình gây sự, thật là buồn cười.

Nhưng lúc này cậu đang sợ hãi, sợ Lục Thành đột nhiên nghĩ thông suốt, đem Lục Tiểu Tiểu từ không coi vào đâu một phát nâng cấp lên thành bắt cóc luôn nha.

Nhưng lại không ngờ, anh không chút do dự trả lời.

“Được thôi.”

4. Chương 4

Trương đại thiếu gia trái lại không thể tin nổi mà mở to hai mắt trừng Lục Thành.

“Sao vậy?”

Nhìn biểu tình ngốc lảng của đối phương, Lục Thành vừa nói vừa cười: “Nếu như cậu muốn rút lại lời nói, tôi cầu còn không được.”

“Nam tử hán đại trượng phu, lời đã nói ra như bát nước đổ đi! Thu cái thí!” Trương đại thiếu hừ hừ.

Trương đại thiếu hiển nhiên là được một tác lại muốn tiến một thước, ngay khi Lục Thành muốn hạ lệnh trục khách thì lại nghe cậu nói tiếp: “Đây là chuyện thứ nhất.”

“Cậu thật đúng là...”

“Tôi kiếm bác sĩ chữa bệnh cho anh, chẳng lẽ mời tôi uống rượu một lần anh cũng tiếc à.”

Trương Ngọc Văn cũng không rõ vì sao mình muốn cùng Lục Thành uống rượu. Nhưng cái tên này lại như có cái gì khiến cậu cứ muốn tiếp cận. Cũng giống như lúc trước khi cậu muốn đến gần Lục Tiểu Tiểu.

Lục Thành lại không muốn cùng Trương Ngọc Văn uống rượu. Nhất là trong khoảng thời gian này khi anh không muốn nhìn thấy cậu. Vậy mà đối phương cứ cố tình mở to mắt nhìn anh, lộ ra điểm mong chờ. Giống hôm cậu uống say, cái thần sắc của một loại động vật nhỏ khiến anh không thể từ chối, trong khi Lục Thành vốn dĩ rất ít khi nhận lời người khác.

Vậy nên anh gật đầu chấp nhận, cùng Trương đại thiếu ra cánh đồng hoang bát ngát, ngồi xuống bắt đầu nhắm nháp chai rượu Trương đại thiếu lôi ra từ trong xe.

Lục Thành trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Và dưới bầu trời đầy sao của Châu Phi, Trương đại thiếu lại một lần nữa say bí tỉ không đứng dậy nổi.

Một Trương Ngọc Văn như thế thật khiến người khác vô lực chống đỡ.

Chính là như vậy, một Trương đại thiếu vừa ủy khuất vừa uất hận.”Lục Thành, hức, anh là đồ vô liêm sỉ.”

Trương đại thiếu ngồi phịch trên đất, mặt cúi cúi, thập phần thương cảm nấc lên từng hồi.

“Tôi TM chán ghét anh.”

Lục Thành không để ý tới cậu, vẫn ngồi uống rượu.

Trương Ngọc Văn thích Lục Tiểu Tiểu nhiều như thế, vậy nên càng nhiều phần hận anh.

Nếu như Lục Thành là Lục Tiểu Tiểu, được một người tâm tưởng nhiều như thế, chắc đã sớm cảm động mất rồi.

Anh nghiêng đầu liếc nhìn Trương đại thiếu. Trương Ngọc Văn dưới ánh sáng dịu của bầu trời sao, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn vô tội. Lớn lên bộ dáng tốt như vậy, gia thế cũng tốt, Lục Tiểu Tiểu thế nhưng hết lần này tới lần khác không chịu tiếp nhận cậu. Làm sao lại có thể như vậy chứ.

Lục Thành ngà ngà say cũng nằm xuống, bầu trời Châu Phi tối đen như gần sát trước mắt, chính vì vậy mà các vì sao trên bầu trời lại càng như thêm được tỏa sáng. Cái địa phương khủng bố không ai muốn đến này, lúc này đây lại có cảnh sắc lặng lẽ tịch mịch mỹ đến vậy.

Hắn nghiêng đầu, con mắt nhìn sang Trương Ngọc Văn.

Đã say rượu nhắm mắt rồi mà miệng cứ mãi lẩm bẩm, dài dòng muốn chết.

Trương đại thiếu xoay người, tay đánh mạnh vào bụng Lục Thành.

Lục Thành nhướng mày, vươn tay, dùng sức túm lấy mặt Trương Ngọc Văn.

Cái khuôn mặt làm cho anh sinh ra cảm giác muốn hung hăng ngược đãi của cậu, vừa thương cảm lại vừa dài dòng đáng trách.

Lục Thành dựng dậy, ngồi lên cái tên tình địch mà vĩnh viễn anh cũng không có khả năng cạnh tranh, đột nhiên cũng muốn phát tiết.

Lục Thành bực mình rồi.

Trương Ngọc Văn cũng thế cả thôi, đối với Lục Thành mà nói, Trương Ngọc Văn cái tên này trên đời là cái người đáng hận nhất.

Dù cho đã say lắm rồi nhưng Trương đại thiếu vẫn cảm thấy trên mặt đau nhức. Cậu giãy dụa suy nghĩ muốn đẩy cái đôi tay đang làm cậu đau này ra, nhưng hai tay như trước vẫn vô cùng dụng lực trên mặt cậu. Trương đại thiếu cuối cùng cũng giãy dụa tay chân. Tâm tình trước vẫn phát nghẹn ở trong lòng, đêm nay triệt để bạo phát.

Bọn họ đánh nhau như những đứa trẻ, không hề có kỹ xảo.

Cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mặt.

Trương Ngọc Văn thua, thua ủy ủy khuất khuất.

Cả đời cậu cũng chưa từng khóc trước mặt ai, coi như là do uống say đi.

Đêm nay, Lục Thành thấy được nước mắt của Trương đại thiếu. Khi đó Lục Thành đã say lắm rồi. Thế nhưng vẫn nhận thức được cái người bị anh khi dễ này là Trương Ngọc Văn.

Trương Ngọc Văn nằm ở dưới thân anh, lúc tranh đấu gay gắt mà bị anh giữ chặt ở trong lòng.

Không biết từ lúc nào, trận chiến đã dừng lại. Lục Thành nhìn thấy được ở khóe mắt Trương Ngọc Văn, hai hàng nước mắt đang chảy ra. Trong nháy mắt, anh đình chỉ động tác, hô hấp dường như cũng dừng lại.

Lục mỹ nhân cho rằng, bọn họ đều là say cả rồi. Bằng không cái tên này sao lại ở trước mặt anh khóc, bằng không tại sao cậu cúi đầu như thế khiến anh nhớ tới dáng người thật không minh bạch ở trong mộng kia.

Hình ảnh thương cảm của một Trương Ngọc Văn vì đau mà rơi lệ, trong nháy mắt liền tâm với Lục Thành.

Anh nghĩ, cái tên này thực ra cũng chẳng có gì khác với anh.

Một người cầu mà không được.

Một người lại không thể cầu.

Lục Thành như đã say đến mười phần mà hung hăng ôm lấy người dưới thân. Anh vùi đầu vào hõm vai Trương đại thiếu, ban đêm nóng bức làm cho cả người ra mồ hôi nhưng bọn họ đều say không có cách nào đứng dậy, không có cách nào tự hồi. Lục Thành chỉ là gắt gao ôm lấy Trương Ngọc Văn. Quần áo hai người ướt đẫm mồ hôi, giao hòa nhiệt độ nóng rực nhưng anh không có biện pháp rời khỏi cậu.

Anh là lần đầu tiên, dưới tình huống ý thức không rõ, muốn yêu thương một người. Tuy rằng việc này chỉ có thể phát sinh trước khi anh tỉnh rượu, thật là một đêm thâm tình ngắn ngủi mà hư ảo.

Lúc Lục Thành tỉnh lại thì trời đang hửng sáng. Anh chớp chớp mắt, một nguồn nhiệt không xác định đang được anh ôm trong lòng. Anh cúi xuống thì thấy đối phương vẫn đang còn ngủ thiếp, nhịp tim của cậu truyền đến anh một cách rõ ràng.

Vài giây sau, Lục Thành chậm rãi nhớ đến những việc đã phát sinh. Anh tự kêu trong lòng hồng hét, hít một hơi, anh cử động thân. Ánh sáng buổi sớm mờ mờ lung lượn bao phủ khắp nơi, chung quanh an tĩnh không người. Lục Thành đưa tay rút ra khỏi người Trương Ngọc Văn, nhìn nhìn khuôn mặt sưng phù thập phần xấu xí của Trương đại thiếu. Ở bên ngoài ngủ trên mặt đất cả đêm, Trương Ngọc Văn lúc này vẫn còn vù vù ngứa ngáy. Với thái độ làm người của Lục Thành, anh nên lay tỉnh đối phương, hoặc là trực tiếp đưa cậu vào trong phòng ngủ. Thế nhưng lúc này anh không mở miệng được, cũng không có biện pháp thân thủ ôm lấy cậu. Tối hôm qua bọn họ đều uống say không còn biết gì, mà chuyện tối hôm qua lúc uống say, anh toàn bộ đều nhớ. Lục Thành cũng không xấu hổ, chỉ là mặc danh kỳ diệu nghĩ đến chính mình lúc đó, cảm thấy thật buồn cười.

Anh nhớ đến những dòng nước mắt bởi vì thương tiếc đánh mất ai của những người anh đã gặp qua, tất cả anh đều dùng thái độ ôn nhu nhưng giả dối mà an ủi. Thế nhưng buổi tối hôm qua lại bất đồng, cậu thực sự khiến anh rung động. Lục Thành là thực sự bởi vì Trương Ngọc Văn mà cảm thấy đau.

May là anh tỉnh lại sớm hơn. Lục Thành đứng lên, không liếc mắt đến Trương Ngọc Văn, xoay người bỏ đi, để lại giấc mộng đêm hè giữa cánh đồng mờ mờ quạnh.

Buổi sáng, Trương đại thiếu gia là bị người lay tỉnh. Cậu mơ hồ chẳng rõ mình đang ở đâu, nghe thấy một trận thì thâm xông xao thì mở mắt. Xung quanh cậu là một vòng người đang đứng, tất cả nhìn chẳng mấy khác biệt, đều đen muốn chết. Trong nháy mắt, Trương Ngọc Văn còn tưởng rằng nhà mình bị đột nhập. Thấy cậu tỉnh lại, vài người lộ ra thần sắc vui vẻ rồi đều tự tán đi. Trương đại thiếu gia ngồi xuống, nhìn chung quanh bốn phía, mới phát hiện mình đang ở bên ngoài. Trương Ngọc Văn nhớ tới chuyện tối hôm qua cậu cùng Lục Thành uống rượu, rồi cậu uống say. Thế nhưng chuyện xảy ra lúc say lại mơ mơ hồ hồ không xác thực, cậu cũng chẳng nhớ được.

A, Lục Thành cái tên này không muốn sống nữa sao, đồ hỗn đản kia cứ như vậy dám để một mình cậu ở bên ngoài!

Nửa giờ sau, tại phòng làm việc của Lục Thành một khuôn mặt hung hăng xuất hiện.

“Lục Thành!”

Người đàn ông ngồi ở bàn làm việc, dù bận vẫn ung dung ngẩng đầu, nhìn Trương đại thiếu.

“Tĩnh rồi sao.” Lục Thành không nóng không lạnh cười.

“Mặt của tôi là cái chuyện gì vậy?!” Trương đại thiếu phẫn nộ chỉ chỉ vào hai má như Trư Bát Giới trên mặt mình.

“Ân?” Người đàn ông nhìn mặt cậu, “Sưng to lợi hại như thế, muỗi Châu Phi đúng là quá độc rồi.”

Bất quá nhìn đến khuôn mặt tỉnh bơ của cái con người vừa nói kia, một chút đáng tin cũng không có.

Hận cũ còn chưa xong đã thêm vào hận mới.

Trương Ngọc Văn đột nhiên bị gọi về K thị, chưa kịp báo thù đã phải vội vã rời đi. Trương Ngọc Văn trên đường quay về còn không ngừng chửi bới tên họ Lục lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Thù mà không báo không phải quân tử. Lần sau cậu không chỉ có muốn đâm sưng mặt tên họ Lục, còn muốn ném hắc tới thảo nguyên Châu Phi làm mỗi uy sư tử!

Lục Thành bên này chuyện tình còn chưa xong đã vội vàng vàng xử lý đồng công việc rối loạn. Xem chừng từ tháng 11 đến tết nguyên đán cũng chẳng có thời gian mà thở. Lục Thành rất nhanh ném Trương Ngọc Văn lên chín tầng mây mà quên triệt để. Bên kia Trương đại thiếu vẫn như cũ, thương trường đặc ý tình trường thất ý. Dự án trạm phát điện vẫn khiến cho cậu hùng hục khí thế, thuận thuận lợi lợi, nhưng Lục Tiểu Tiểu vẫn như cũ là hoa trong gương, trăng trong nước.

“Tiểu Tiểu, còn có vài ngày nữa là năm mới rồi.” Trương đại thiếu ngồi trước mặt Lục Tiểu Tiểu, vừa hoa si ngây thơ vừa chân thành.

“Thì sao?”

“Chúng ta có thể cùng nhau...” Trương đại thiếu xoa xoa đầu cười nói.

“Tết em phải về nước một chuyến.” Lục Tiểu Tiểu chặn lời của cậu.

Trương đại thiếu nghiêng răng nghiêng lợi mà dốc cạn cốc cà phê lớn, cậu căn bản không có thời gian cùng Lục Tiểu Tiểu về nước.

“Thế nhưng Lục Thành Nguyên dần có nghỉ một ngày đêm.” Lục Tiểu Tiểu nói.

Cô nghiễm nhiên cho rằng hai người tại Châu Phi này đã trở thành bằng hữu. Trương Ngọc Văn cùng Lục Thành là bằng hữu? Hai người đều có thể trả lời rằng không phải. Nhưng là bọn họ tựa hồ cũng không thể

coi như là đối thủ hay địch nhân chân chính.

Trương đại thiếu rất phiền muộn, từ Lục Tiểu Tiểu nghe được hai chữ “Lục Thành” khiến ngực cậu bốc lên một nguồn đại hỏa vô danh. Tuy rằng cậu biết, Lục Thành vốn là chẳng có tội gì. Trương Ngọc Văn sờ sờ mặt mình. Mỗi thù làm xấu mặt mình này, cậu còn chưa có báo đầu. Trương Ngọc Văn ngay lúc đang đối với Lục Thành tràn ngập thống hận đã tự giác có ý định liên hệ Lục Thành.

Cậu cũng không phải là tìm không được người nào cùng nhau nghênh đón năm mới. Nếu như cậu nguyện ý, dạng người nào mà chẳng có. Cậu cơ bản không có ý định về nước cũng bởi vì cậu biết rõ cậu sẽ luôn được chu cấp đầy đủ để có một cái lễ Nguyên đán đúng chất cho dù đang ở cái đất Châu Phi này. Thậm chí, Trương Ngọc Văn cũng không muốn bỏ dở công việc mình đang làm. Mặc dù lần bỏ vốn đầu tư này là vì muốn tìm lại tình cảm với Lục Tiểu Tiểu.

Chỉ là, đúng thật là không ai có thể đón năm mới với cậu. Vì một nguyên nhân không rõ ràng nào đó, ngoại trừ Lục Tiểu Tiểu, người duy nhất cậu nghĩ đến tựa hồ chỉ có Lục Thành.

Trương Ngọc Văn gọi điện cho Lục Thành.

Kế hoạch của Trương Ngọc Văn là như thế này, vào ngày lễ nguyên đán, nếu như Lục Thành có dự định đi K thị, cậu sẽ cố tìm biện pháp chuốc say hấn, nhét vào trong xe của mình. Cậu sẽ thập phần phong cách, dương dương quang quang mà lái chiếc Land Rover xuyên thẳng con đường lớn rộng rãi ở K thị hướng về phía Tây. Chỉ sau hai tiếng đồng hồ là bọn họ sẽ đến vùng thảo nguyên. Đến lúc đó, làm cái gì cũng không phải là vui vẻ theo ý cậu sao.

Trương đại thiếu không hề nghĩ đến chính mình có cái ý nghĩ vô cùng ngây thơ ấu trĩ, lại còn vô vị như thế, so với thái độ làm việc của con người cậu hoàn toàn bất đồng.

Việc còn chưa làm, cứ ảo tưởng nghĩ nghĩ như vậy cũng đủ để Trương Ngọc Văn vui vẻ cười ra tiếng. Điện thoại vừa thông, Lục Thành chưa nghe thấy người ta nói gì mà chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích âm ngoan.

“Trương Ngọc Văn? Cậu muốn cái quỷ gì vậy?”

Trương đại thiếu háng giọng, thanh thanh tiếng nói.

“Lục Thành, nghe nói anh nguyên đán ngày đó được nghỉ, tôi qua với anh.”

“Qua đây?” Lục Thành thoáng sửng sốt.”Cậu qua làm gì?”

“Bản thiếu gia có ý định cùng anh đón tất niên, không phải là cho anh mặt mũi rồi đi?”

Quan hệ của hai người không phải địch cũng chẳng phải bạn. Với tình huống như vậy mà Trương Ngọc Văn cho rằng đối phương sẽ không có lý do cự tuyệt.

Lục Thành tự hỏi, anh vì sao phải để cho Trương Ngọc Văn cho mặt mũi? Nếu như không phải Trương Ngọc Văn gọi điện cho anh, anh thật cho rằng mình đã quên con người này rồi. Anh thực sự không muốn nhớ lại dù chỉ một điểm chi tiết cái buổi tối hôm đó với Trương Ngọc Văn, khi mà anh quá say để mà kiểm soát được bản thân.

Anh lại càng không có ý định gặp lại Trương Ngọc Văn, đặc biệt là gặp mặt uống rượu.

“Ngày đó tôi có hẹn rồi.” Lục Mỹ Nhân cự tuyệt thập phần quyết đoán.

Thế nhưng lại không được như ý.

Vào lễ Nguyên đán, Lục Tiểu Tiểu lại không về nước nữa.

Ngày mừng 1 tết Nguyên đán, Lục Thành cuối cùng vẫn ở thảo nguyên Châu Phi, bắt đắc dĩ cùng Trương Ngọc Văn ngắm mặt trời lặn.

Ngày thứ hai sau ngày Trương đại thiếu nói chuyện điện thoại với Lục Thành, cuộc bãi công của nước láng giềng đã lan vào lãnh thổ chỗ bọn họ. Cũng trong hai ngày đó, cuộc bạo động diễn ra nhanh chóng. Mọi công trình thi công ngừng hoạt động, mỗi lần ra cửa phải vô cùng cảnh giác. Buổi sáng ngày mừng 1 Tết, thông qua tin tức mới biết được nhiều đại sứ quán đã bị tập kích, bởi vì bạo loạn mà con số thương vong đã lên đến hơn một nghìn người, Lục Thành ra mồ hôi lạnh. Trận bạo loạn này kéo dài và lan rộng khắp Châu Phi, tình hình này vô cùng nghiêm trọng. Sự tình đã thế này rồi, đến nỗi có nhiều chuyên cơ, máy bay được phái đến từ quốc nội để tìm hiểu tin tức của người nhà.

Lục Thành đầu tiên nghĩ đến Lục Tiểu Tiểu. Lục Tiểu Tiểu ở bên này một thân một mình, ngoại trừ hai đồng nghiệp người Mỹ cũng không còn ai nữa. Nếu như Lục Tiểu Tiểu có việc gì... Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến tim Lục Thành đập loạn.

Anh lần đầu tiên khẩn trương run rẩy cầm điện thoại lên, anh đột nhiên có điểm hận chính mình mấy ngày hôm trước vì cái gì không liên hệ với Lục Tiểu Tiểu.

5. Chương 5

Lục Thành còn chưa kịp ấn phím, điện thoại di động đã rung lên. Ba chữ “Trương Ngọc Văn” cứ như vậy mà dương oai diễm võ chớp nháy trên màn hình.

Lục Thành đứng lên nhận điện thoại, từ đầu bên kia truyền đến âm thanh vội vàng của Trương Ngọc Văn:

“Ngốc ở trong phòng đừng có đi ra! Tôi hiện tại lập tức qua đón anh.”

Nói xong, không biết nghĩ đến điều gì, Lục Thành lại nghe cậu nói tiếp: “Tiểu Tiểu vẫn tốt lắm, một lúc nữa chúng ta sẽ đi gặp cô ấy.”

Nghe được câu nói cuối cùng, Lục Thành tâm treo cao mới có thể hạ xuống, lúc này anh mới phát hiện ra chính mình đã một thân mồ hôi rồi. Trương đại thiếu gia lại thêm cường điệu trên điện thoại: “Trước khi tôi đến, nghìn vạn lần không được xuất môn!” Rồi sau đó nhanh nhẹn cúp điện thoại.

Lục Thành ngồi ở trên ghế, trong đầu đột nhiên nghĩ đến ngày nào đó Trương Ngọc Văn đã nói qua, vào lễ Nguyên Đán hôm nay cậu sẽ qua đây đón anh. Lục Thành đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực.

Mọi người trong công ty đều đang ở trong cùng 1 phòng, sau khi nghe tin sẽ có máy bay trực thăng từ K thị đến, tâm tình đang vô cùng khẩn trương cũng dịu đi không ít. Thế nhưng ngay sau đó lại lập tức trở nên lo lắng.

“Cứ cho là có máy bay trực thăng đến đi, nhưng mà chúng ta còn có thể đi đâu cơ chứ?”

“Đúng vậy, cho dù có cả đoàn máy bay đến đây cũng chẳng thể nào dễ dàng đưa chúng ta về nước được.”

Lục Thành thở ra một hơi, anh đứng thẳng dậy, hướng đến mọi người cười cười nói:

“Không cần lo lắng, Trương Ngọc Văn sẽ đến, cậu ấy nói đã an bài thỏa đáng hết rồi.”

Mọi người lần này mới thực sự thả lỏng tâm tình mà bắt đầu chuyện trò qua lại. Cậu trợ lý trẻ của Lục Thành đối với hình ảnh của Trương đại thiếu gia từ đơn thuần cảm tạ trong quá khứ giờ đây đã thăng cấp lên thành sùng bái.”Trương thiếu gia thực sự là người tuyệt vời, vừa có tiền lại vừa soái, vừa có bản lĩnh lại khẳng khái giúp đỡ người khác như cậu ấy bây giờ kiếm đâu ra.”

Vài người lập tức phụ họa.

Thế nhưng chân tướng sự thật là, ngoại trừ Lục Thành thì Trương Ngọc Văn cơ bản không nghĩ đến việc tiếp nhận những người khác.

Đợi mãi cho đến trưa, khi mặt trời đã lên cao, mọi người mới nghe thấy tiếng trực thăng từ xa xa lại gần, mọi người lập tức mở cửa đi ra ngoài. Trực thăng đã đáp xuống trên sân thượng.

Trương Ngọc Văn từ xa đã thấy một đám người đông đảo hướng về phía cậu. Cậu nhảy xuống chạy đến bên cạnh Lục Thành rồi kéo đến một bên chất vấn: “Anh TM sao lại mang theo nhiều người vậy.”

Lục Thành nhìn cậu: “Tất cả mọi người đều đi cùng với nhau, chẳng lẽ cậu muốn tôi chạy trốn một mình như một kẻ đào ngũ?”

Trương đại thiếu gia giậm chân khó chịu: “Vâng, anh TM thiện lương! Người nhiều như thế nhét hết được vào không, lại còn phải đi đón Tiểu Tiểu nữa.”

Thế nhưng Trương đại thiếu gia cũng không nói nhiều nữa, đem từng người từng người nhét vào trực thăng. Cho đến khi phía dưới còn 3 người thì Trương đại thiếu gia một tay ngăn cản người đang muốn chui vào.

Trương Ngọc Văn trong tiếng trực thăng ồn ào nói với Lục Thành: “Để lại ba chỗ. Tôi, anh và Tiểu Tiểu.”

Người nọ nóng nảy gất lên: “Vậy tôi thì làm sao?!”

Lục Thành nói không chút do dự: “Các anh lên đi.”

Lục Thành một bộ không thèm để ý đến Trương đại thiếu gia đang ghen hòng trên trời, biểu tình bất khả tư nghị, đưa người vào cabin. Lúc này một người từ trong máy bay chui ra ngoài: “Tiểu Lục quản lý ”

Mắt vừa thấy bóng người nhô đầu ra đang chuẩn bị nhảy xuống, Trương đại thiếu gia phục hồi tinh thần, một bả đề đầu hẳn “Người con mẹ nó lù đầu vào ngay!” Nói xong cậu ra lệnh cho phi cơ đóng khoang cabin lại.

“Tôi muốn trực tiếp đi đón Lục Tiểu Tiểu!”

“Thiếu gia cậu lo liệu sao vậy?!” Người nọ nóng nảy.

“Người mẹ nó như thế này lại đi một chuyến nữa a! Đầu heo!”

Máy bay trực thăng càng bay càng xa, người thu hồi tầm nhìn quay vào trong tòa nhà.

Lục Thành quay đầu, như là có nhận thức mới với người nam nhân tên Trương Ngọc Văn này. Anh cứ nhìn chăm chăm Trương Ngọc Văn khiến Trương đại thiếu gia cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Kháo, anh nhìn lão tử như thế để làm chi?”

“Trương Ngọc Văn” Lục Thành đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức muốn đánh cậu một trận.

“Cậu có biết cậu đã làm cái gì không hả?”

“Làm cái gì? Không phải là ở lại cùng với tên như anh đồng cam cộng khổ sao.”

Nam nhân mím môi, mày cũng nhú lại, hiển nhiên không vì những gì mình vừa nghe thấy làm cho cảm động. Lục Thành không giải thích được mà mang theo nghi vấn hỏi cậu.”Vì cái gì?”

Vì cái gì?

Trương đại thiếu gia nguyên bản cũng không biết vì cái gì. Nhưng mà thần sắc mất hứng của nam nhân trước mắt cũng khiến cậu tức giận.

Lục Thành nghe được Trương Ngọc Văn rống lên, chẳng khác gì con sư tử bất mãn như muốn cắn người.

“Tôi con mẹ nó đúng là xem không được con người vong ân phụ nghĩa hỗn đản như anh ở lại một mình cái chỗ này!”

Trương đại thiếu gia đột nhiên có điểm ủy khuất.

Sai, không phải là có điểm, mà là phi thường, phi thường ủy khuất cùng tức giận.

Một cọng tóc của cậu so với tất cả mấy người trên máy bay kia đều quý giá hơn hẳn, cậu cứ ngang ngược không chỗ nào cố kỵ, cậu vốn cũng không cần phải ... tới đón Lục Thành.

Nếu như cái con người này mà có chuyện gì, cậu cùng Lục Tiểu Tiểu chuyện tình nói không chừng sẽ có cơ hội chuyển biến.

Thế nhưng tại thời điểm cậu lo lắng cho Lục Tiểu Tiểu, cậu cũng nghĩ tới Lục Thành. Cậu cũng không kịp nghĩ gì, không do dự mà cùng Lục Thành ở lại nơi nguy hiểm này. Cả hai người, có ai mà không ngu xuẩn cơ chứ.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Trương Ngọc Văn, Lục Thành trái lại không có phản ứng. Anh không nghĩ tới Trương Ngọc Văn sẽ nói ra như vậy, không nghĩ tới cái con người này ở lại chỉ vì không muốn để anh ở lại một mình. Lục Thành chưa bao giờ nghĩ tới Trương Ngọc Văn lại là người như vậy. Cái đại thiếu gia đi đủ các loại xe xịn đi khắp nơi rêu rao, vốn nên ích kỷ không coi ai ra gì mới đúng.

Thật nhiều năm trước đây, mỗi lần tình cờ gặp nhau, hai người đều cho đối phương là không khí mà bước qua nhau, Lục Thành lúc đó cũng không nghĩ được rằng trong tương lai, chính là thời khắc này, bọn họ lại ở nơi đất khách quê người mà có mối quan hệ như thế này. (cái không ngờ còn ở trong tương lai nữa cơ anh ạ J)

Cái sân bãi ồn ào náo nhiệt lúc trước hiện tại chỉ có hai người, có phần trống trải tịch liêu.

Lục Thành nghĩ, anh chính là cần nói lời cảm tạ với Trương Ngọc Văn. Thế nhưng hai lời “Cảm ơn” có vẻ là quá đơn giản rồi.

Anh dĩ nhiên cũng không có biện pháp mở miệng.

Trương Ngọc Văn sống trên đời này, cho tới bây giờ cũng chưa đối tốt với ai như thế. Cậu có tiền, có khả năng trợ giúp người khác mà tiêu tiền như nước. Nhưng cậu chưa từng bao giờ vì giúp người mà mạo hiểm cả bản thân.

Trương Ngọc Văn sau khi tức giận, nhìn nam nhân trước mắt đang phát ngốc, cậu liền lập tức sững sốt.

“Mình mẹ nó đúng là ngu mà.”

Trương đại thiếu gia cúi mặt nhìn chằm chằm mặt đất. Cậu vì sao lại vì cái người nam nhân này mà lòng đầy căm phẫn?! Mà sao đầu óc động kinh lại ở lại nơi này cùng hắn?!

Lục Thành cuối cùng thở dài, nói với Trương Ngọc Văn: “Vào phòng thôi.”

Trương Ngọc Văn nghiêm mặt thối, cùng Lục Thành bước chân vào phòng. Nam nhân đưa một điều thuốc cho Trương Văn Ngọc, bản thân cũng tự mình châm một điều. Trương đại thiếu gia vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt thối, ngậm điều thuốc đưa lên gần đóm thuốc của Lục Thành để châm lửa. Bọn họ ăn ý không tiếp tục đề tài vừa rồi, có lẽ nếu còn tiếp tục thì cuối cùng phải nhận lấy kết quả không hề tích cực chút nào.

Lục Thành hỏi: “Cậu đem mọi người đi đến đâu vậy?”

“K thị.” Trương đại thiếu gia đáp.

“K thị...” Lục Thành không giải thích được giương mắt nhìn: “K thị bên kia lẽ nào một chút chấn động cũng không có?”

Trương đại thiếu gia thần sắc bắt đầu có điểm đặc ý: “Tôi ở đó chính là quốc vương rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ.”

Nam nhân cười ngẩn ngui: “Nga? Trương đại thiếu gia thật là có bản lĩnh.”

Trương Ngọc Văn biết anh không tin, hỏi: “Tại loại địa phương này, cái gì là trân quý nhất? Thực vật, được.”

Cậu nói tiếp: “Nếu có người quyên tặng miễn phí một bệnh viện có điều kiện chữa trị tốt nhất quốc gia, lại còn định kỳ phân phát rau củ quả cho bọn họ, anh nghĩ người nào có thể đối đãi không tốt với người đó?”

Ngoại trừ... này, tôi còn ở K thị viện trợ xây một khu trường học.”

Đó là lúc cậu mới tới K thị, vì muốn lấy lòng Lục Tiểu Tiểu nên mới quyên tặng bệnh viện cùng trường học. Lại không nghĩ rằng, việc này lại giúp cậu một cái đại ân trong thời gian ở đây mấy tháng này.

Lục Thành lúc này thực sự phải bội phục Trương Ngọc Văn. Hắn đương nhiên biết ý nghĩ quyên tặng bệnh viện ban đầu tuyệt đối không hề xuất phát từ lòng thiện tâm của Trương đại thiếu gia đây. Nhưng nhân nào quả ấy, cái tên này giúp người khác thành ra lại giúp chính mình. Lục Thành nhả khói thuốc, ngồi trên ghế vắt chân lên, híp mắt lại nhìn nhìn Trương Ngọc Văn. Mấy tháng liền lăn lộn ở cái đất này khiến cho Trương đại thiếu gia tiểu bạch kiểm bị phơi nắng có điểm đen đi, thành ra có thêm mấy phần phong thái của nam nhân. Nhưng Lục Thành chính là vẫn còn nhớ khi cậu đắc ý dào dạt, hay thần sắc khi cậu thất hồn lạc phách. Thật đúng là từ khi còn trẻ cho đến bây giờ, hai người vẫn luôn giữ cái thành kiến cực đoan đó về nhau. Hình ảnh người thiếu niên đuôi vênh lên cao trong ký ức của Lục Thành giờ nhìn ngay trước mắt lại thấy có phần khả ái.

Trương Ngọc Văn và Lục Thành ngồi đối mặt nhau. Cũng cùng cái tư thế gác chân, cũng cùng hút thuốc nhả khói, nhưng lại chẳng rõ đang nghĩ cái gì.

Hôm nay Trương đại thiếu gia mặt áo sơ mi trắng, trên tay đeo nhẫn hiệu đồng hồ MASTER mà cậu thích nhất. Tóc đã được chỉnh sửa qua, để lại một chút tóc mái ngắn rẽ qua một bên làm nền cho cái mũi anh tuấn. Tay chân cũng dài, tư thế hút thuốc cũng có chút mỹ cảm.

Lục Thành lần đầu tiên nghiêm túc quan sát Trương Ngọc Văn. Anh đã gặp qua nhiều mỹ nam mỹ nữ, nhưng chỉ riêng cái tên này, rõ ràng lớn lên cũng không sai, hết lần này đến lần khác khiến anh sinh ra dục vọng muốn ngược đãi cậu. Có thể đúng là Trương Ngọc Văn khi đứng trước Lục Thành, thực sự có tỏa ra không khí muốn bị ngược.

Ngoài cửa sổ thủy tinh đột nhiên hiện lên một bóng người, Lục Thành lấy lại tinh thần, nhận ra đối phương là dân bản xứ làm việc tại công trường. Người bên ngoài đang lo lắng cái gì đó mà nói không ngừng. Nghe xong nửa ngày, hai người mới từ trong đồng vọng tiếng Anh bập bẹ vụng về nghe ra được ý tứ. Lục Thành nói lời cảm tạ, móc từ trong túi ra một gói thuốc đưa cho hắn. Người nọ cầm bao thuốc cao hứng mà rời đi.

—

6. Chương 6

“Cũng không thể cứ ở đây mà gây người được, chúng ta nên đi thôi.”

Trương Ngọc Văn hỏi: “Đi bằng xe của anh được không?”

” Vậy thì người của cậu lúc quay về làm sao tìm chúng ta được?”

“Chỉ cần mang điện thoại theo thì sợ gì tìm không được.”

Hai người lấy xe, lái được một đoạn thì thấy được trong kính chiếu hậu mờ mờ một nhóm người đang hướng đến ký túc xá của công ty.

“Thật đúng là con mẹ nó một đồng chí giỏi phá việc.” Trương Ngọc Văn ngồi ở ghế phụ, móc ra kính mát đeo lên.

Nam nhân cứ thế lái xe, khoảng 15 phút sau đã ra khỏi vùng trung tâm, không rõ phương hướng chậm rãi lái thẳng vào nơi bình nguyên rộng rãi dưới cái nắng nóng chói chang lúc 10 giờ trưa.

Trương Ngọc Văn nghĩ đến kế hoạch ban đầu, bọn họ cũng như vậy ngồi trên cùng 1 xe, từ S thị đến K thị, từ K thị đến vô tận, đi ngang qua các thôn trấn cùng những cánh đồng mênh mông bát ngát. Chỉ có điều người lái xe là cậu, còn một người là hần say mềm ngồi ở ghế phụ.

Trương Ngọc Văn dẫn theo tâm tình thật chờ mong muốn trả thù, nhưng tâm tình lúc này của Trương đại thiếu gia không hề phát hiện ra một điểm vui vẻ thỏa mãn. Con người cậu vốn cũng không có nhiều cái tính trẻ con, ngạo mạn mà hẹp hòi như vậy, có bao nhiêu tính khí khó chịu như thế dường như đều có liên quan đến Lục Thành.

Nóng chết đi được, xe của Lục Thành không được trang bị nhiều công năng như xe của Trương đại thiếu gia. Cái xe của tên họ Lục đích thực là xe Jeep mui trần không có lấy một tấm che nắng, cũng may còn có gió, cho dù gió này cũng nóng không chịu nổi.

Hai người vẫn đang còn lang thang trên cánh đồng bát ngát. Cuối cùng Trương đại thiếu gia cũng phát hiện có điểm gì đó không đúng. Lục Thành dừng xe lại dưới một gốc cây vốn cũng chẳng sinh trưởng tốt lắm nhưng chí ít vẫn cung cấp được bóng râm cho cái xe.

“Tôi cũng không tin có người truy được đến đây.” Nam nhân tắt hỏa, cười nói. Anh lục lục tìm tìm trong túi, chợt nhớ đã đưa gói thuốc cho người nọ. Trương Ngọc Văn hiểu được anh đang tìm gì, đột nhiên nhét điều thuốc trong tay vào miệng anh.

“Gián tiếp hôn môi.” Trương đại thiếu gia nói, thuận tiện tặng kèm một điệu cười ác liệt như một tên ác bá trêu chọc cô nương nhà người ta. Những cô nàng yêu thích Trương đại thiếu gia, một là vì yêu tiền của cậu, hai là vì yêu cái nụ cười xấu xa đó. Nhưng hiển nhiên lần này đối phương lại là một người đàn ông.

Lục Thành đột nhiên vì động tác cùng lời nói của Trương Ngọc Văn mà ngơ người, quên cả việc ngậm lại điều thuốc vừa được nhét vào miệng.

Trên thảo nguyên cũng không thực an tĩnh, thường có những con chim hay động vật nhỏ không rõ chủng loại xẹt qua trước mắt. Lục Thành tỉnh lại trong cái không khí náo nhiệt đó, ngay trước khi điều thuốc tưởng chừng như sẽ rơi xuống, Lục Thành vội tỉnh, cắn lấy đầu điều thuốc. Cái biểu tình kinh hách của Lục Thành khiến cho tâm tình Trương Ngọc Văn phá lệ trở nên tốt hơn.

Trương đại thiếu gia ngồi tại chỗ, tay vịn cửa sổ xe, cười khúc khích ra tiếng: “Họ Lục kia, anh cũng có ngày hôm nay.”

Lục Thành nhú chặt chân mày, một lát sau mới phát lời tức giận: “Trương Ngọc Văn, cậu tìm đánh có đúng hay không.”

Trương đại thiếu gia dựa vào cửa sổ xe, bắt chéo chân, hỏi ngược lại: “Lục Thành, anh chưa bao giờ hôn môi đàn ông có đúng hay không.”

Anh đương nhiên không có tiếp xúc với môi nam nhân. Nhưng Trương Ngọc Văn một dạng tiểu nhân đặc chỉ khiến Lục Thành nghĩ muốn giáo huấn cậu.

“Tôi đúng là không có cùng nam nhân môi chạm môi”, Lục Thành vừa nói, vừa túm lấy cổ áo Trương Ngọc Văn kéo lại gần. Anh hạ giọng, ghé vào lỗ tai cậu nói rằng: “Nhưng hiện tại, sẽ không phải thế nữa.”

Họ Lục trưởng thành rất đẹp mắt, Trương Ngọc Văn đương nhiên biết.

Nhưng tại vì trước nay chưa có tiếp xúc gần, cho tới bây giờ bị kéo sát vào, nhìn nam nhân trước mắt từng phân rõ ràng, Trương đại thiếu gia có chút mê muội. Nam nhân có đôi mắt rất đen rất sâu, bọn họ cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương là mình, là ánh mắt của mình cũng đang nhìn lại đối phương, cứ tầng tầng lớp lớp như dòng xoáy ngầm mãnh liệt, Trương Ngọc Văn cảm thấy linh hồn như bị hút vào.

Trương Ngọc Văn trong thời gian ở nước ngoài, cũng đã hưởng qua mùi vị nam nhân.

Đôi môi Lục Thành, rõ ràng cũng là hai phiến môi có độ ẩm và xúc giác như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác cùng những nam nhân nữ nhân cậu đã từng hôn qua đều không giống nhau.

Bọn họ lúc bắt đầu, vốn cũng chỉ đơn giản môi chạm môi. Giữa ban ngày ban mặt, Lục Thành thầm nghĩ muốn giáo huấn Trương Ngọc Văn một chút. Nhưng mà khi chạm đến đôi môi chết tiệt của cậu, anh cảm thấy có chút khô môi. Lục Thành không tự chủ vươn đầu lưỡi liếm liếm một chút. Ngay tại chính khoảnh khắc này, mọi thứ rơi khỏi tầm kiểm soát.

Lục Thành chính là không thích nam nhân.

Ngoại trừ Lục Tiểu Tiểu, anh thậm chí cũng không có thật tình yêu thích những người con gái khác. Đã từng có lưỡng đoạn luyện ái, cuối cùng đều vô tật mà chết.

Tại thời điểm nóng bức gần trưa, mồ hôi Lục Thành từ trên gò má chảy xuống dưới, rơi vào trên người Trương Ngọc Văn, lọt vào trong áo, ẩn hiện mơ hồ chảy xuống xương quai xanh, như hợp lại với thân nhiệt của cậu mà tan biến đi.

Lục Thành nửa quỳ ngồi trên ghế, hướng đến Trương Ngọc Văn mà nhìn ngấm biếu tình mê loạn của cậu. Anh vòng tay ôm lấy hông Trương Ngọc Văn, tay kia giữ lấy gáy cậu, cũng như buổi tối hôm đó, giữa hai người không còn một phân khoảng cách.

Lục Thành ôn nhu từ đáy lòng, tựa hồ cứ như vậy sinh ra mà không thể kiểm soát. Anh không có tâm tư suy nghĩ đến tình hình hiện tại có vẻ kỳ, vô pháp giải thích hành vi của bản thân. Trương Ngọc Văn hai tay ôm lấy lưng Lục Thành, bọn họ ôm hôn nhau tại nơi hoang sơ không người. Họ như xà dây dưa nhau, như báo mạnh mẽ kịch liệt mà hôn nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cho nhau mềm mại, cho nhau nhiệt độ nóng hổi, dường như muốn dung nhập đối phương vào thân thể của mình, dùng hết cả mười phần lực đạo.

Đây là một hồi đấu, hung ác độc địa rồi lại ôn nhu ấm áp.

Trương đại thiếu gia ban đầu đáy lòng có một chút mâu thuẫn, nhưng giờ đã sớm bay lên chín tầng mây.

Trong lúc dây dưa cuồng liệt, Lục Thành buông đầu lưỡi Trương Ngọc Văn ra, một bên liếm lấy vòm họng Trương đại thiếu gia, tại lúc đối phương thoáng nhẹ run, đầu lưỡi anh thông thả nhẹ nhàng rút khỏi miệng Trương Ngọc Văn, cuối cùng tham lam hàm trụ đôi môi đối phương.

Lục Thành liếm khoe môi sưng lên do bị giảo phá của Trương Ngọc Văn, hai người nhìn nhau, thu lại ánh mắt của đối phương, đã trêu đùa tinh tế cắn nhau một trận mà vẫn có cảm giác chưa đủ. Người bị đặt trên ghế dường như không còn đủ lực đạo mà quên liếm đi bạch thủy trên khoe môi, như nhận được tín hiệu, Lục Thành vươn đầu lưỡi liếm lấy, rồi linh hoạt trượt vào khoang miệng đối phương.

Không ai quấy rầy, không ai ngăn cản, hai người tại nơi này điên cuồng giằng co.

Tại lúc hôn nhau nồng nhiệt, Trương Ngọc Văn bán ngã lên ghế trên. Hai người giành giật y phục đối phương, vuốt ve thân thể ướt đầm mồ hôi của đối phương. Ngay khi Trương Ngọc Văn cảm thấy khó có thể hô hấp, Lục Thành buông đôi môi Trương Ngọc Văn mà kịch liệt dùng đầu lưỡi hôn liếm từ gương mặt, xuống hàm rồi cắn lên cổ Trương đại thiếu gia. Tay anh tiến vào áo Trương Ngọc Văn, từ dưới hông đi lên, chạm vào làn da nhẵn nhụi trên bụng đối phương mà tham luyện, mà vỗ về chơi đùa. Chẳng biết đọng đến nơi nào, người dưới thân đang kịch liệt hô hấp bỗng nhiên hung hăng run rẩy.

Lục Thành bỗng nhiên đình chỉ mọi động tác. Trong lồng ngực anh như đang có tảng đá cực lớn cực nóng đè nặng lên trái tim, đau nhức như bị đao cắt. Chỉ trong chốc lát, Lục Thành chậm rãi nhắm mắt lại.

Chính là người đang ở dưới thân này làm nên hình dạng điên cuồng như vừa rồi của Lục Thành. Anh chậm rãi hồi thần, thời gian điên cuồng này cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Thành thấy Trương Ngọc Văn giật mình một cái rồi đột nhiên thanh tĩnh, biểu tình người dưới thân có lẽ cũng phản chiếu bản thân Lục Thành.

Trương Ngọc Văn triệt để rút lại hai tay mình từ trên người Lục Thành, Lục Thành cũng vội rút tay ra từ

trong chiếc áo sơ mi trắng đang ướt đẫm mồ hôi của cậu. Anh chậm rãi lui người về. Trương Ngọc Văn giữa hai chân đã nổi lên biến hóa rõ ràng. Nhưng Lục Thành không có biện pháp nhìn thẳng vào cùng để ý tới, anh cũng phát hiện ra biến hóa ở giữa hai chân mình.

Lục Thành chỉnh lại y phục, không hề để ý đến Trương Ngọc Văn. Trương đại thiếu gia một tay khoát lên cái trán, cậu vẫn giữ nguyên tư thế bán nằm như cũ, dường như đang cố đưa bản thân trở về với thực tại. Cũng không nói gì.

Trong xe yên tĩnh một cách đáng sợ.

Chỉ chốc lát, Trương đại thiếu gia quần áo mất trật tự ngồi dậy. Thở ra một hơi.

Cậu nhìn Lục Thành một chút, nam nhân cũng quay đầu lại.

“Nhìn bộ dáng anh kìa, ” Trương đại thiếu gia lộ ra một khuôn mặt tươi cười: “Bất quá chỉ là cùng nam nhân hôn môi mà thôi.”

Cậu mở cửa xe, cũng không quay đầu lại: “Tôi đi giải quyết một chút.”

Nói như vậy thật thiếu phong lưu, lại giống như đang vội vàng chạy trốn.

Trương Ngọc Văn cấp tốc tiêu thất trong tầm mắt Lục Thành.

Lục Thành trong nội tâm cảm thấy khiếp sợ, xấu hổ vô thức cùng với các loại tâm tình lẫn lộn, toàn bộ đều rõ ràng bùng lên ngay sau khi Trương Ngọc Văn tiêu thất.

“Mình mẹ nó đúng điên rồi mà.”

Lục Thành vò đầu, trên cánh đồng bát ngát, không có ai trả lời anh.

Nhưng nhớ tới bộ dạng chật vật chạy trốn của Trương Ngọc Văn, tự nhiên muốn cười.

Không phải là hôn môi một người đàn ông thôi sao.

Cùng một nam nhân khác hôn môi mà lại có thể điên cuồng như thế, đến nỗi ở giữa hai chân đều nổi lên biến hóa kịch liệt, bình thường cái rắm.

Lục Thành đối với người này thời gian qua vốn cũng minh bạch.

Từ lần trước say rượu, anh mơ hồ cảm giác “Cùng Trương Ngọc Văn gặp gỡ phi thường không ổn”.

Sở dĩ Lục Thành thực không muốn gặp lại Trương đại thiếu gia. Nhưng có đôi khi, những chuyện không mong muốn, hết lần này tới lần khác lại cứ thế mà càng phải phát sinh.

Khấp Châu Phi đại lục đều là bạo loạn. Tỷ lệ gặp được Trương đại thiếu gia cái này đáng ra phải vô cùng vô cùng thấp.

Thế mà họ vẫn cứ chạm mặt nhau.

Cũng không kịp chuẩn bị để mà tránh mặt nhau.

7. Chương 7

Nửa tiếng đồng hồ sau, Trương Ngọc Văn trở về. Dưới ánh mặt trời chói chang, Trương đại thiếu gia nghênh ngang tiến về phía cứ điểm tạm thời của bọn họ. Cậu miệng ngậm điều thuốc, đưa lưng về phía Lục Thành, dựa vào ngoài cửa xe.

Bọn họ được bóng cây che mát, ánh mặt trời chỉ có thể cố gắng mà len lỏi qua từng lớp cành lá mà tinh tế chiếu xuống vài điểm lốm đốm trên mặt đất.

“Tôi nói này, ” Trương Ngọc Văn chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn khoảng trời xanh lộ ra qua kẽ lá: “Anh nói anh không thể thích Tiểu Tiểu, là tại sao chứ.”

Cậu hỏi mà chỉ để Lục Thành nhìn thấy bóng lưng của mình.

Giờ khắc này gió nổi lên, Trương đại thiếu gia không có thấy Lục Thành đang nhìn cậu vì bị gió thổi mà lộ ra hình dáng có chút tịch liêu.

Anh thực sự không được phép thích Lục Tiểu Tiểu. Sau khi cha anh qua đời thì cũng chỉ có anh biết, trời biết, đất biết.

Mà vốn đây cũng không phải là đoạn quá khứ tốt đẹp gì để mà kể lại cho người khác, Lục Thành cho tới bây giờ im miệng không nói.

Anh thật không ngờ ngày đó Trương Ngọc Văn nghe được những điều này mà nhớ kỹ trong lòng.

Trương đại thiếu gia không có nghe thấy tiếng đáp lại, nắm chặt lấy điều thuốc: “Không có tiện nói ra thì

thôi vậy.”

Lục Thành sau khi nghe vậy lại đột nhiên nói rằng: “Trương Ngọc Văn, Lục Tiểu Tiểu là em gái cùng cha khác mẹ với tôi.”

Trương Ngọc Văn trong đầu cũng đã từng có nhiều loại suy đoán, nhưng ngay khi chính tai nghe được đáp án thì cậu thực sự khiếp sợ mà há to miệng.

Hai người thu hút lẫn nhau, có tình cảm với nhau mà lại không thể cùng nhau một chỗ vì là anh em ruột – cùng với việc vừa rồi xảy ra giữa hai người đàn ông, mới thực sự là chân chính kinh hãi thế tục đi.

Mấy cái chuyện xung quanh Lục Thành, thật con mẹ nó cầu huyết.

Trương đại thiếu gia loan hạ thất lưng, đột nhiên rộ lên cười. Lại không biết vì sao, cười đến nỗi ngực nổi lên đau đớn.

Trương Ngọc Văn nhớ tới thật lâu trước đây, đứng ở trước cửa nhà Lục Tiểu Tiểu có một hình ảnh cao cao gầy gầy, mái tóc cắt ngắn mà mềm mại, khó phân nam nữ. Ngày đó cũng chóng mặt mà mê muội như hôm nay, Trương đại thiếu gia đứng ở ngoài nhìn ngó mà rơi phải lưới tình với Lục Tiểu Tiểu. Cậu ngẩng đầu, cho người kia một điệu cười khiêu khích.

Mà người nọ đã xoay người, lúc đó đang tiêu thất khỏi đường nhìn của cậu.

Cứ như bị thổi mất, chỉ sau một trận gió.

Trương Ngọc Văn cuối cùng ở một chỗ với Lục Tiểu Tiểu trong 4 năm, nhưng xa thì nhiều mà gần lại ít. Trong bốn năm này, cậu cũng chưa kịp chân chính lý giải sự khác biệt không giống người thường của người con gái này. Cậu chỉ đơn giản là thích cô, thích đến nỗi ngày ngày tưởng nhớ, hận không thể mang cả thế giới đến cho cô.

Nhưng Lục Tiểu Tiểu cuối cùng lại nói lời chia tay hời hợt với cậu. Cậu đúng là vẫn không có khả năng đem lại hạnh phúc cho cô.

Thế nhưng không ngờ, Trương đại thiếu gia cậu cũng không phải là người thâm trầm nhất.

“Tiểu Tiểu có biết không?” Cậu hỏi.

“Ngoại trừ cậu và tôi, không có người thứ 3 biết.” Nam nhân phong khinh vân đạm trả lời.

Trương Ngọc Văn đột nhiên đứng lên, mở cửa xe, nhảy vào.

Ngay khi Lục Thành không kịp đề phòng, cái con mèo khổng lồ này đột nhiên lén vào lòng anh.

Trương Ngọc Văn bỗng nhiên đưa ra hai tay ôm lấy Lục Thành, đầu của cậu đụng phải ngực Lục Thành, đem cái lỗ tai gần kề vị trí trái tim nam nhân.

“Cậu làm gì vậy?” Lục Thành đẩy cậu một cái.

“Tôi muốn nghe thử, tim của anh đến tột cùng là khiêu động thể nào!”

Lục Thành mắng “Bệnh tâm thần “, nhưng cũng không lại khước từ cậu.

Anh buông hai tay xuống, nhìn đỉnh đầu đại thiếu gia. Mặt trời chuyển động khiến ánh nắng đã muốn chiếu đến hơn nửa cái xe.

Trương Ngọc Văn nghe được tiếng tim đập của Lục Thành, rất nhanh, có chút hỗn loạn, tràn ngập lực đạo.

Mồ hôi Trương Ngọc Văn thấm ướt trên áo phông của Lục Thành khiến anh cảm thấy lưng mình có chút cứng lại.

“Tim của anh bảo, nó mệt chết đi, nó quá không nổi.”

“Phải.” Nam nhân giơ lên một tay, do dự trong chốc lát.

Cái tay kia nhẹ vuốt tóc Trương Ngọc Văn, mềm nhẹ xoa đầu Trương đại thiếu gia.

“Vậy còn cậu thì sao?” Lục Thành hỏi.”Cậu nỗ lực năm năm, cuối cùng được cái gì?”

Trương Ngọc Văn thể nhưng hừ nhẹ một tiếng.”Chỉ ít tôi đã từng thành thật với chính mình.”

Lục Thành cười khúc khích.

Lại hỏi.”Lúc cùng Tiểu Tiểu một chỗ, cậu đã lên giường với bao nhiêu người rồi?”

Trương Ngọc Văn chọc chọc trái tim của Lục Thành mà nói rằng.”Chỉ có hai bạn giường cố định thôi, về nước thì thôi luôn rồi.”

Rồi sau đó, hai người không nói chuyện gì với nhau nữa.

Qua thật lâu, Lục Thành đưa đầu Trương Ngọc Văn ra khỏi người mình.

“Trương Ngọc Văn, cậu quay lại với Lục Tiểu Tiểu đi.”

Trương Ngọc Văn cùng anh bốn mắt nhìn nhau, phảng phất không có nghe rõ lời anh muốn nói.

“Tôi vẫn muốn thế mà.”

Nam nhân tuấn mỹ ôn nhu nở nụ cười.”Lần này tôi sẽ giúp cậu.”

Trương Ngọc Văn trong lòng nhảy nhót hân hoan, với sự hỗ trợ của Lục Thành, công cuộc theo đuổi Lục Tiểu Tiểu có thể dễ dàng không ít.

Thế nhưng tận sâu trong tim, cậu lại cảm thấy có điều gì không đúng, cứ thế mà trầm trầm tan vỡ rơi xuống.

Trương đại thiếu gia che đi sự đau đớn nơi trái tim, buông Lục Thành, cho đối phương một cái khuôn mặt tươi cười.”VẬY BẮN THIẾU GIA PHẢI THẬT SỰ CẢM TẠ ANH RỒI.”

Mặc dù được che dưới bóng râm nhưng khí trời nóng muốn chết, Lục Thành từ sau xe lấy một chai nước khoáng.

Trương đại thiếu gia xuống xe, một hơi cởi áo, đem cả chai nước từ đầu đổ xuống, đều dốc hết lên trên người.

Lục Thành lấy một chai nước khác, cũng mở ra mà đổ hơn nửa chai.

Điện thoại di động không có tín hiệu, ngày đã qua trưa.

Trương Ngọc Văn trở lại trên xe, đột nhiên có điểm lo lắng, “Mau lái xe đi tìm chỗ nào có tín hiệu đi.”

Xe đi được nửa giờ, điện thoại Trương Ngọc Văn cuối cùng có tiếng chuông.

“Các người con mẹ nó làm gì thế, lâu vậy mà còn chưa tới?”

“Thiếu gia, phi cơ có chút vấn đề, hiện tại đang phải sửa gấp.” bên kia có tiếng người đầy lo lắng: “Thiếu gia người không sao chứ, nếu không tôi điều một nhóm khác đến?”

Lúc này Trương Ngọc Văn ngồi ở trên xe, đầu liên tục đổ mồ hôi lạnh, tay hơi run rẩy, dường như còn không thể cầm vững cái điện thoại, chỉ có thể hữu khí vô lực mắng chửi người, “Các người nếu còn không đến nhanh, lão từ liền thật sự có chuyện.”

Lục Thành tìm chỗ có bóng râm, dừng xe tắt máy.

Nghe được âm điệu hữu khí vô lực của Trương Ngọc Văn, Lục Thành quay đầu, thấy cậu hầu như cả người ngồi phịch ở trên ghế, cuối cùng phát hiện cậu có điểm dị thường.

Lục Thành cúi người, thấy đối phương vẻ mặt tái nhợt, môi có chút run rẩy.

Anh vội vã cầm tay Trương Ngọc Văn, kêu một tiếng.”Trương Ngọc Văn.”

Lục Thành nhớ tới Trương Ngọc Văn vừa rồi có dáng vẻ lo lắng, khi đó có thể cậu đã xảy ra chuyện, anh thế nhưng lại không có phát giác.

Trương đại thiếu gia gương mặt nhìn anh một chút, không nói gì. Lúc này cậu mà nói là không còn khí lực trụ lại nổi nữa.

Điện thoại vẫn còn đang kết nối, Lục Thành nghe được âm thanh rõ ràng truyền đến từ bên kia đầu dây: “Thiếu gia, không hay rồi chiếc phi cơ kia không phải mấy ngày trước cậu đã cho chính phủ mượn rồi sao!”

Trương đại thiếu gia lúc này thở hổn hển, cũng không còn tinh lực để rống người.

Lục thành nắm thật chặt tay cậu, trực tiếp cướp lấy cái điện thoại cậu đang cố cầm, “Thiếu gia các người bị làm sao vậy?”

“Thiếu gia hẳn phải ăn đúng giờ, nếu không sẽ bị tụt huyết áp.”

Lục Thành cúi đầu nhìn người kia, thời khắc này tình huống thật có điểm không xong.

Anh sờ sờ cái trán của Trương đại thiếu gia đang liên tục đổ mồ hôi, một mảnh lạnh lẽo.

Khổ là tuyến đường chính hiện tại cũng không an toàn, Lục Thành không có biện pháp lái xe đưa Trương Ngọc Văn đưa đến K thị.

“Các người cần bao nhiêu thời gian?”

Bên kia hiển nhiên phi thường bất đắc dĩ: “Lúc này còn chưa xong được. Anh mau nhanh nhanh tìm ít đồ ăn, tốt nhất là đồ ngọt cho thiếu gia ăn.”

Lục Thành ghét nhất đồ ngọt, ở trong xe tìm cả nửa ngày, cuối cùng tìm được một viên chocolate trợ lý của anh đánh rơi.

Anh vội mở gói, đem chocolate nóng chảy cho vào miệng Trương Ngọc Văn.

“Tôi đi tìm đồ ăn, ” Trương đại thiếu nghe được nam nhân tại đỉnh đầu của cậu nói: “Rất nhanh sẽ trở về.”

Rồi sau đó nam nhân nhét cái gì đó vào trong túi quần cậu, vỗ vỗ, “Dao nhỏ đó, cảnh giác một chút.”

Trương Ngọc Văn ngay lúc Lục Thành định xuống xe liền giữ lấy chéo áo của anh.

Lục Thành quay đầu lại, Trương đại thiếu nhìn anh: “Anh mẹ nó cũng cẩn thận một chút.”

Lục Thành nhìn cậu cười: “Bên này rất gần thị trấn, không có việc gì.”

Qua gần mười phút, Trương Ngọc Văn cảm thấy tim đập nhanh hơn, tình huống có vẻ khá hơn một chút.

Khôi phục được một điểm khí lực, Trương đại thiếu thẳng thân ngồi dậy.

Bốn phía một mảnh trời mênh mông, xa xa, một đám hươu cao cổ thản nhiên gặm cây cỏ xanh biếc. Có lẽ là do ban trưa khí trời quá nóng nên không thấy quá nhiều động vật.

Trương Ngọc Văn bên trong phạm vi tầm mắt không có thấy bóng dáng Lục Thành.

Lại qua mười mấy phút đồng hồ, vẫn không thấy hình bóng nam nhân.

Trương đại thiếu lấy điện thoại ra, gọi vào điện thoại Lục Thành, kêu nửa ngày mà không có ai bắt máy.”Kháo, mới không xảy ra chuyện gì đi.”

Trương đại thiếu lái xe loanh quanh ở trên thảo nguyên, cuối cùng cũng phát hiện bóng dáng Lục Thành đang ngồi chồm hổm dưới đất.

Nghe được thanh âm của xe, Lục Thành xoay người. Thấy là cái xe JEEP của mình, anh phản xạ có điều kiện đưa mắt dời đến người lái xe.

Xe chạy từ xa đến gần, không chút nào có ý định giảm tốc độ, cuối cùng phanh lại ngay khi đến trước Lục Thành khoảng một thước cự ly.

“Tôi kháo anh họ Lục kia, sao không nghe điện thoại.” Trương đại thiếu ngồi trên xe hữu khí vô lực mắng.

Lục Thành đứng lên, cũng không đáp lại, anh nhìn Trương Ngọc Văn, trên mặt không chút nào che giấu thần sắc nhẹ nhõm.

“Có khí lực mắng chửi người rồi.” Nam nhân cười nói.”Trứng đã luộc, muốn ăn không?”

Trương Ngọc Văn nhìn tầng đá phía sau nam nhân, mặt trên có một quả trứng lòng đỏ ánh vàng rực rỡ.

“Nếu có rượu thì tốt hơn.” Trương đại thiếu liếm liếm môi.

“Có cái ăn là tốt lắm rồi, ” nam nhân mở cửa xe, “Xuống đây đi, thiếu gia.”

8. Chương 8

Trứng đã luộc siêu lớn được nướng chín bởi ánh mặt trời ở trên tầng đá là một điều vô cùng mới mẻ đối với Trương Ngọc Văn.

Trứng chín được sáu bảy phần thành lòng đào hấp dẫn, Lục Thành ngồi chồm hổm cầm dao chia trứng thành mấy khối, Trương đại thiếu gia cầm lên ngay một khối, lòng đỏ trứng trực tiếp chảy ra ngay trên đầu ngón tay cậu. Trứng vào trong miệng, hương thơm ngập tràn lên cả khoang mũi Trương Ngọc Văn.

Hai người phân chia xong quả trứng, Lục Thành thu dao cất đi, ngay lúc chuẩn bị đứng dậy thì vừa vặn thấy Trương Ngọc Văn nhăn mày nhăn mi, buồn chán cắn cắn ngón áp út đang còn dính trứng.

“Trương Ngọc Văn, cậu là trẻ con hai tuổi à? ” Lục Thành móc ra cái khăn tay từ trong túi quần, ném cho Trương đại thiếu gia.”Đừng quên lau miệng.”

Sau đó Lục Thành đứng dậy đi khởi động xe. Được ăn trứng nên có thêm khí lực, Trương đại thiếu không còn cái vẻ nửa sống nửa chết như trước nữa.

Hai người quay trở lại vào xe, theo chỉ dẫn của Trương Ngọc Văn mà đi được một đoạn. Cuối cùng dừng lại ở dưới một bóng cây. Trương Ngọc Văn liên hệ được đến K thị nhưng máy bay trực thăng nhanh nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ nữa mới có thể sửa xong.

Trương đại thiếu gia cũng không gấp, quần áo được tưới qua nước mát mẻ không ít.

Hai người ngồi trên xe, nhìn phong cảnh ngoài xe, nhất thời không nói lời nào, không khí chợt nổi lên cảm giác đứng ngồi không yên.

“Lục Thành, hát bài gì nghe thử đi.”

Trương Ngọc Văn đeo kính râm, khoanh tay lên y phục ướt đầm dề trên người rồi nhắm mắt lại.

Lục Thành vốn hát cực dở, thế nên Trương Ngọc Văn nghe được anh nở nụ cười nói.”Tôi đây không chịu trách nhiệm được cho mấy cái lỗ tai của động vật trên thảo nguyên đâu.”

“Tôi hát.” Không chờ Lục Thành trả lời, Trương đại thiếu ngửa đầu trên ghế, chậm rãi bắt đầu hát.

Cậu bắt đầu hát lên giai điệu bài somewhere only we know của Keane.

I walked across an empty land

I knew the pathway like the back of my hand

I felt the earth beneath my feet

Sat by the river and it made me complete

.....

So if you have a minute why don't we go

Talk about it somewhere only we know

This could be the end of everything

So why don't we go

Somewhere only we know

Lục Thành không nghĩ rằng Trương Ngọc Văn biết hát, hay nói đúng hơn là anh không nghĩ rằng có một

ngay cậu lại ca hát một cách nghiêm túc trước mặt anh như vậy.

Lăn lộn qua lại cả một ngày dài đằng đẵng, ngay tại thời điểm Trương Ngọc Văn ôn nhu cất tiếng hát, anh có cảm giác phảng phất đã qua vạn năm.

Trương Ngọc Văn thấp nhu giọng hát, nam nhân kim lòng không dặng mà quay đầu lại, tầm mắt rơi vào người Trương đại thiếu ngã dài trên ghế.

Anh cũng không chú ý đến động tác đó của chính bản thân. Anh cứ như vậy mà bất động thanh sắc nhìn Trương Ngọc Văn gằn trong gang tấc, nhìn dáng vẻ đang nhắm mắt say sưa hát dưới bóng râm của Trương Ngọc Văn.

Tiếng ca đột nhiên đình chỉ.

“Thế nào?” Trương Ngọc Văn đột nhiên quay đầu, Lục Thành không kịp thu ánh mắt, tầm nhìn rơi vào ngay đối diện cặp kính mắt to đùng.

“Tạm được.”

Hai giây sau đó, Trương Ngọc Văn dường như xác thực từ hai chữ “Tạm được” có chút nghen của Lục Thành.

“... Anh sẽ không phải là nghe đến ngậy người đi?” Trương Ngọc Văn cũng chưa từng tự kỷ cho rằng tiếng hát của mình có ma lực gì, có thể khiến cho người trước mắt mất đi khả năng phản ứng.

Sau khi hỏi xong, Trương đại thiếu đưa miệng không có hảo ý mà cười rộ lên.”Này, anh có thể đừng liếc mắt đưa tình như thế với bản thiếu gia không? Người ta thực xấu hổ nha.”

Cậu nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng, Trương Ngọc Văn trầm tĩnh êm ái hát ca kia ngay lập tức bay biến đi đâu trong tiếng cười đắc ý kia. Trương đại thiếu vô tâm vô phé cười hài lòng như một đứa ngốc cũng khiến cho lòng Lục Thành lây nhiễm một chút cảm giác vui vẻ.

“Tôi cho cậu biết một bí mật.” Lục Thành gác chéo chân, đưa tay khoát lên trên đùi, cười nhìn Trương Ngọc Văn.

“Ừ? ” đột nhiên được nghe Lục Thành chính mồm nói ra bí mật của mình, quả thực cực kỳ hết ý, vừa sợ vừa tò mò lại vừa vui.

Trương đại thiếu lập tức chẳng khác gì con thỏ mà dựng thẳng thẳng cái lỗ tai, biểu hiện mười phần hứng thú.

“Cậu có biết Lục Tiểu Tiểu hồi bé sợ nhất cái gì không?”

Trương Ngọc Văn đang lúc hăng hái bồng bồng, trong phút chốc có cảm giác cứng ngắc dưới đáy lòng.

Cái loại cảm giác mất mát ngán ngủi này chưa kịp tiết lộ trên khuôn mặt Trương đại thiếu, cậu đã cười đến càng thêm sáng lạn.

“Nga? Thú vị nha, Lục Tiểu Tiểu mà còn có cái để sợ sao?”

Lục Thành cười lên “Phốc”, “Tiểu Tiểu dù sao cũng là con gái, cũng phải sợ cái gì đi.”

“Nhưng cô ấy khi còn bé, sợ nhất là cái bóng của mình.”

“Lục Tiểu Tiểu không có cha mẹ, theo cậu lớn lên, cô ấy kỳ thực thiếu rất nhiều thứ. Mà thiếu hụt nhất chính là thiếu người quan tâm tới.”

“Trương Ngọc Văn cậu nhớ kỹ, điều Lục Tiểu Tiểu cần không phải tiền cũng không phải được theo đuổi cuồng nhiệt, điều nàng cần nhất là được người khác đặt trong lòng, được người khác đặt ở trung tâm mà quan tâm đến.” Lục Thành nói.

Trương Ngọc Văn ngồi tại chỗ nhìn anh, cả hai người đều cười.

“Thì ra là thế, ” Trương đại thiếu nói: “Xem ra, tôi vẫn còn phải tìm hiểu thêm đi.”

Lục Thành thời khắc này có cái biểu tình mà chỉ thể hiện ra mỗi khi anh nhắc đến Lục Tiểu Tiểu, đối với những người khác tuyệt không có cái loại ôn nhu này, thật chói mắt khiến cho người khác phải tổn thương.

Trương Ngọc Văn biết.

Lục Thành đang bắt đầu thực hiện lời hứa của mình.

Anh nói sẽ giúp cậu truy đuổi Lục Tiểu Tiểu.

Thật là nhanh, khiến cậu trở tay không kịp.

Thăng đến lúc sáu giờ, máy bay trực thăng cuối cùng sửa xong.

“Từ K thị đến đây cũng phải mất hơn một giờ, ” Trương đại thiếu nhìn đồng hồ, “Trên thảo nguyên, thời

khắc đẹp nhất chính là hoàng hôn.”

Lúc cậu nói, xa xa có một đàn linh dương chạy ngang qua bình nguyên rộng lớn, mặt trời như đang treo trên đỉnh đầu bọn chúng, màu đỏ của ráng chiều bao phủ khắp nơi, sáng lạn chói mắt.

Một con ngựa bạch chạy ngang qua đột nhiên dừng lại, chuyển quay cái cổ nhìn về phía bên này, cùng Trương Ngọc Văn mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trương đại thiếu cong môi cười, một tay đặt ở trên cửa sổ, hướng ra vẫy vẫy.”Hi, ngựa vằn ~ ”

Ngựa vằn có lẽ là phát hiện ra một con nai sừng tấm, thế là nó một lần nữa phấn khởi dậm chân, không lưu luyến chút nào mà chạy xa.

Trương Ngọc Văn hướng về phía mặt trời lặn huyết sáo một tiếng thật dài, quay đầu nhìn Lục Thành.”Lúc mới tới nơi này, tôi có một tâm nguyện là sẽ có một ngày cùng Lục Tiểu Tiểu cử hành hôn lễ trên thảo nguyên.”

Lục Thành mím môi, “Chủ ý không tồi.”

“Khi đó tôi nghĩ, cứ cho là một người cũng không có, nhưng ít ra trên thảo nguyên có động vật chứng kiến.”

Khi đó cậu có vô số lần mà mộng tưởng hảo huyền như vậy.

Trương Ngọc Văn nghĩ đến việc nếu như một ngày kia cậu không hề thích Lục Tiểu Tiểu nữa, vậy thì liệu có ai có thể so được với Lục Tiểu Tiểu, sẽ khiến cậu khắc cốt khi tâm, sẽ khiến cậu liều lĩnh truy đuổi đến tận chân trời bóc bể?

Máy bay trực thăng cuối cùng cũng đến, lúc đó Trương đại thiếu gia cũng đã bủn rủn chân tay mà ngồi trên đám cỏ dựa vào thân cây.

“Thiếu gia, thiếu gia trước tiên ăn chút gì đi đã.”

Trên phi cơ chạy xuống một đám người, an tiền mã hậu hầu hầu hạ hạ Trương đại thiếu gia.

Đi cùng với trợ lý của Trương Ngọc Văn còn có bác sĩ mà Lục Thành đã gặp ở K thị.

Mấy người vây xung quanh Trương đại thiếu gia, rất lo sợ cậu trong những ngày này sẽ có vấn đề gì.

Lục Thành đứng ở ngoài, anh và Trương Ngọc Văn đã bị một vòng người tách ra. Anh cũng không phải

là chưa bao giờ chứng kiến qua trận địa của Trương đại thiếu, bất luận là làm gì cũng giống như hoàng đế xuất hành, âm ỉ mà khoa trương.

Lục Thành suy nghĩ một chút, nếu như không đến Châu Phi, được hầu hạ chu đáo trong ngoài ngoài dường như là những gì vốn thuộc về Trương đại thiếu.

Sau đó anh đi đến đầu máy bay muốn hút một điếu thuốc. Phi công bận rộn từ sáng sớm, cũng không có chú ý đến Lục Thành. Lúc này anh không có việc gì làm, chỉ ngồi chờ, mãi một lúc lâu sau mới có cơ hội nhìn thấy cái người đang ở trước mắt mình này.

Khẽ cúi đầu, dường như rơi vào điếu thuốc đang cháy đỏ ở trên tay nam nhân mà không thể rời mắt. Dưới trời chiều, khuôn mặt tuấn mỹ được khắc sâu của Lục Thành được lộ tả rõ ràng, Lục Thành hít một hơi thuốc hương đến phía cậu cười.

Có chút cảm giác tịch mịch mà không thể miêu tả rõ cảm tình, cậu nhìn mà có chút ngây người.

Nếu như người này là nữ nhân...

“Trên mặt tôi có gì à?”

Phát giác mình bị nhìn chăm chăm, Lục Thành quay đầu, nhìn đối phương cười hỏi.

“A... khải, có gì chứ, tôi nhìn lầm.” May là sắc trời đã bắt đầu tối lại, Trương Ngọc Văn mặt đỏ bừng vội vã quay đầu đi.

“Thiếu gia ngày hôm nay bị chơi đùa quá a, ” có người đột nhiên thật lo lắng, thở dài một hơi: “Nếu như bị lão gia biết, chúng ta có lẽ hứng chịu không nổi.”

“Ở Châu Phi cái loại địa phương này vốn là sự tình gì cũng có thể phát sinh, nếu là như vậy, cậu ấy vốn không nên tới ngay từ đầu.”

“Ai, vốn lão gia lúc đó cũng vô cùng phản đối.” Người bên trong khoang còn định nói gì, đột nhiên thấy đối diện có động tĩnh, vội vã ngậm miệng.

Trương Ngọc Văn từ dưới tầng cây đứng lên, những người khác lập tức đều lui ra phía sau.

Lục Thành đứng phía dưới máy bay, thấy Trương đại thiếu quay đầu lại nhìn, lập tức cười cười với cậu.

Trương Ngọc Văn sải bước đến gần, ngay ở trước mặt Lục Thành thì dừng lại.

Cậu đột nhiên giơ tay lên, cầm lấy một quả táo đỏ nhét vào miệng Lục Thành, tay với đến tay của đối phương, kẹp lấy điều thuốc đang hút dang dở. Trương Ngọc Văn khéo léo lấy đi điều thuốc, quay lại nói với nam nhân đang ngăn người ngậm quả táo, “Đi thôi.” Ngay sau đó cúi người chui vào cabin.

“A, thiếu gia không ngồi phía trước a ”

“Tôi mẹ nó ngồi đâu lại phải đợi cậu sắp xếp à! Cậu cút về phía trước cho tôi.”

Tiểu trợ lý bị mắng mà ủy khuất ngồi vào ghế phụ ở khoang điều khiển, tất cả mọi người còn lại đều chui vào cabin.

Máy bay trực thăng cuối cùng cũng chậm rãi rời xa mặt đất, càng bay càng cao, hướng về phía K thị.

9. Chương 9

Lúc đến K thị thì trời cũng đã tối. Máy bay trực thăng chậm rãi hạ cánh. Trương đại thiếu gia lúc này đang dựa lưng vào ghế ngồi ngủ ngon lành. Ngay cả lúc trực thăng chạm đất cũng không làm cậu tỉnh giấc.

“Thiếu gia...” Mấy trợ lý của cậu đang muốn đánh thức cậu nhưng lại sợ bị ăn mắng, một người đi lên chỉ dấm thì thảo nhỏ giọng.

Lục Thành giơ tay lên, tại bên môi làm động tác “Chớ có lên tiếng”, nhẹ giọng nói với mấy người đang nhìn nhau ngỡ ngàng trước mắt: “Các cậu về trước đi.”

“Vậy Lục thiếu gia anh...”

Người cười nói.

“Tôi đợi cậu ấy tỉnh lại. Không cần lo lắng, tôi sẽ không đem thiếu gia nhà cậu lộng hư đem đi bán mất đâu.”

“A, tôi cũng không phải có ý đó, ” trợ lý nhúc nhích đầu: “Bất quá nếu như vậy, chúng tôi đành đi trước vậy. Có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại, chúng tôi lập tức đến ngay.” Luôn cảm thấy tại cái thời điểm này mà đứng cạnh hai người họ thì hơi có cảm giác dư thừa. Thực sự là kỳ muốn chết.

Sân bay tư nhân ở ngay phía đối diện nhà ở của Trương Ngọc Văn, hai bên cánh cửa trực thăng đều được mở rộng cho thoáng khí nhưng lại mang đến gió thổi kèm theo cả cái nhiệt của Châu Phi. Lục Thành ngồi ở đối diện Trương Ngọc Văn, nhìn cậu ngủ an an nhiên nhiên.

Sân bãi lộ thiên được chiếu sáng bởi ánh đèn màu da cam, tia sáng cũng chiếu vào cabin lộ rõ cái trán lấm tấm mồ hôi của Trương đại thiếu gia.

Lục Thành chú ý thấy, lấy ra một chiếc khăn tay, tỉ mỉ giúp Trương Ngọc Văn lau đi mồ hôi trên trán. Lau xong rồi, không khỏi một mình cười rộ lên.

Anh như vậy có khác gì cha của Trương Ngọc Văn chứ.

Mà cha của cậu, liệu có thực sự sẽ vì cậu mà nghiêm túc lau đi những giọt mồ hôi trên trán cậu không?

Lục Thành từ túi áo của Trương Ngọc Văn rút ra điều thuốc lá, ngồi vào cửa cabin, nhìn ra bóng đêm an tĩnh bên ngoài, châm điều thuốc.

Công trình Châu Phi đã bị đình chỉ, chẳng biết đến lúc nào mới bắt đầu được phép làm tiếp.

Mà bên công ty trong nước đã hai lần gửi tin thúc giục anh về nước.

Tuy rằng công ty bên này cũng không giải thích rõ ràng cụ thể nhưng Lục Thành mơ hồ có cảm giác, lần này về nước thì anh sẽ không còn có thể quay trở lại vùng đất này được nữa.

Cũng không phải là luyến tiếc gì, cái nơi như thế này nóng đến giết người, ai mà lại không muốn nhanh nhanh thoát khỏi đây cơ chứ.

Chỉ là đột nhiên, trong ngực có cái gì đó không thể dễ dàng bỏ xuống được.

Cứ như thế buông tay ly khai...

Anh quay đầu lại, nhìn người đang ngủ say kia.

Vương tử anh tuấn cho dù đang ở một không gian chật hẹp này mà cũng có thể thoải mái mà ngủ, toàn thân tỏa ra cái sự ung dung bẩm sinh mà lười biếng.

Nhìn cậu cứ vậy vô tâm vô phách mà ngủ, Lục Thành lại nhin không được mà cười rộ lên.

Thực ra cái tên này, so với những gì anh đã nghĩ thì tốt hơn nhiều.

Trương Ngọc Văn không phải là cái thùng rỗng kêu to, không có sở trường mà vô tri kiêu ngạo. Những thiếu gia giàu có nhà người ta có tiền là có bệnh, nhưng cậu lại thông minh tài trí, lại không ngại khổ ngại khó.

Lục Tiểu Tiểu mà giao vào tay cậu cũng không có gì là không tốt.

Lục Thành vừa hút thuốc vừa suy nghĩ.

Chỉ là không hiểu sao lại có điều phiền muộn không thông, khiến cho Lục Thành phiền muộn mà không có chỗ phát tiết, hay nói đúng hơn là không rõ lý do để mà phát tiết.

Anh nhớ đến lúc Trương Ngọc Văn cất tiếng hát dưới bong cây đại thụ, đó là bài hát Lục Tiểu Tiểu thích nhất.

Một Trương Ngọc Văn yêu Lục Tiểu Tiểu như thế, có lý do gì khiến cậu không chiếm được thứ mình mong muốn cơ chứ?

Trương Ngọc Văn ngủ chẳng khác gì heo, đến lúc cậu tỉnh lại thì trăng đã treo cao.

Cậu ngáp một cái thật dài, một hồi lâu mới nhận ra mình vẫn còn trong cabin máy bay.

Trương đại thiếu gia đang muốn phát hỏa thì đột nhiên phát hiện trong không gian tối tăm mù mịt có một đôi mắt đang nhìn mình.

“Thật có thể ngủ a, thiếu gia.” Người nọ ngồi ở ghế trên, mỉm cười nhìn cậu.

“Anh sao vẫn còn ở đây?, ” Trương đại thiếu gia thanh tỉnh hẳn, có chút cháng váng đầu.

Cậu nhìn đồng hồ trên tay một cái, vậy mà đã 12 giờ đêm rồi.

“Tôi nếu như đi mất, bỏ lại cậu một người ở đây bị sói bắt mất thì làm sao? ”

Trương đại thiếu gia nhu nhu cái trán, lại giương mắt lên nói rằng.

“Bắt tôi? Để xem ai có cái bản lĩnh đó không.”

“A, ” nam nhân từ trong bóng tối hiện thân, ngồi vào chỗ bóng đèn mờ nhạt trong khoang có thể chiếu đến, thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Tôi đói bụng rồi, ngồi đây canh cậu cả buổi, có đáng được một bữa ăn khuya không đây?.”

Trương Ngọc Văn mới nhớ tới, ngoại trừ một quả táo lúc trước, Lục Thành hẳn là chưa ăn thêm cái gì đi. Vốn là định đến K thị rồi đi ăn cơm chiều.

Cậu vỗ vỗ cái mông, nhảy xuống máy bay trực thăng.”Đi thôi, chết đói thành quỷ luôn rồi, tới địa bàn bản thiếu gia rồi, muốn ăn cái gì chả được.”

Lục Thành nhảy theo xuống, đi theo bên người cậu.

Đêm nay trăng khuyết như loan treo cao trên bầu trời đầy sao trải dài trước mắt như vô tận.

Trong khu vực thành thị ở K thị, hàng quán ven đường mở cửa hoạt động suốt đêm. Trương Ngọc Văn cùng Lục Thành ngồi ở trong 1 quán nhỏ. Lục Thành nhìn quanh, cười cười “Tôi còn tưởng rằng Trương đại thiếu gia sẽ chẳng bao giờ đến những cái nơi như thế này.”

“Anh cho là anh có bao nhiêu phần có thể lý giải tôi.” Trương đại thiếu gia uống một hớp lớn bia, tại không khí khô nóng này mà nhìn nam nhân đang vui đầu ăn.

“Vì Lục Tiểu Tiểu, tôi muốn là một người bình thường, người thường làm cái gì tôi cũng muốn làm cái đó. Tôi không muốn chính mình có khoảng cách gì với Tiểu Tiểu, tôi đã vô cùng cố gắng đó.”

Lục Thành cũng không ngẩng đầu lên, cậu ăn vào thịt bò nướng có mùi vị không hẳn là ngon, nghe được thanh âm có vài phần đau khổ của Trương Ngọc Văn.

Anh nói với cậu: “Tôi biết, cậu đã rất nỗ lực.”

“Anh biết, anh có mà biết cái rắc.”

Trương Ngọc Văn đã uống mấy cốc bia lớn rồi mà vẫn đang còn định rót tiếp, cuối cùng bị nam nhân đoạt mất cốc.”Không nên uống nữa.”

Trương Ngọc Văn nhìn chòng chọc anh, “Anh con mẹ nó đem cốc trả lại cho tôi.”

Lục Thành thể nhưng lại đem cái cốc để ở bàn ăn khác ở sau lưng, “Trương Ngọc Văn, cậu say rồi.”

Tửu lượng của Trương đại thiếu gia cũng chỉ bình thường thôi, uống một lúc là đã say rồi.

Lục Thành không muốn lại một lần nữa đối mặt với một Trương Ngọc Văn say như chết.

Trương đại thiếu gia đứng lên, trực tiếp với người lấy cái chén, bị Lục Thành nhanh hơn một bước cướp lấy.

Lục Thành ném lại cái cốc lên bàn, túm lấy người đang kêu gào kia rồi rút một ít tiền lẻ ném lên bàn.

“Đi về.” Anh vất vả lúi lúi kéo kéo Trương đại thiếu gia đang bắt đầu mắng chửi người ra khỏi quán giữa trời đêm.

Đường trở về cũng không dài, chỉ có mấy phút đi xe là đến.

Nhưng Lục Thành phải tốn khá nhiều thời gian và công sức để hầu hạ một Trương đại thiếu ồm ào phiền phức, mãi mới đưa được cậu ra xe, hai người suýt chút nữa là động thủ đánh nhau ở giữa đường

Trương đại thiếu gia mặt dán tại cửa sổ xe, bị Lục Thành túm chặt tay, không thể động đậy, hình ảnh này không khác gì đồng chí cảnh sát áp giải phạm nhân, đã thế ‘phạm nhân’ còn ngoan cố giãy dụa, không chịu đi vào khuôn khổ.

“Họ Lục kia, anh mẹ nó buông ra!”

Lục Thành đứng ở đằng sau cậu, nhìn cậu méo miệng kêu gào trên cửa kính xe mà buồn cười.

“Cậu ngoan ngoãn về nhà, tôi liền thả.”

Trương đại thiếu gia dưới bầu trời đêm có điểm choáng váng, tại khu chợ đêm tịch mịch, hình ảnh của Lục Thành được ánh sáng chiếu đến mà có bóng dáng mơ hồ hiện lên trên cửa kính, cậu chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo đó.

Trương Ngọc Văn nghĩ cái bóng dáng này thập phần quen thuộc. Bóng dáng quen thuộc đó trên cửa kính đè lên chính hình ảnh của bản thân, dường như không cự ly nào đang tồn tại giữa hai người.

“Ngoan cái đầu anh, ” Trương đại thiếu gia nắc một cái, nỉ non nói.

Cậu cố sức nghiêng đầu qua chỗ khác để nhìn nam nhân chỉ có quang ảnh mơ hồ trên cửa kính, một lúc lâu, đột nhiên cúi đầu cười nói “Chỉ cần anh chịu cùng bản thiếu gia hôn một chút, tôi liền.., hức.., cùng anh trở lại.”

Lục Thành đang đứng phía sau chột bất động, anh vẫn như cũ giữ cậu, chỉ là dường như có chút không rõ, yên lặng nhìn Trương Ngọc Văn vài giây.

“Cậu thực sự uống say rồi.” Thân ảnh thon dài khoác trên người áo phong trắng nhẹ giọng nói, “Trương Ngọc Văn, đừng náo loạn.”

10. Chương 10

Lục Thành đưa tay vào túi quần Trương Ngọc Văn móc ra chìa khóa xe.

Anh buông Trương Ngọc Văn ra.”Chúng ta trở về đi.”

Ngay lúc Lục Thành mở được cửa xe ghế phụ, không kịp đề phòng đột nhiên bị Trương Ngọc Văn vùng lên áp đảo tóm chặt tay.

Trương Ngọc Văn dữ dằn vật tay anh ra sau lưng.

“Sao vậy, dù gì thì lúc trước cũng đã hôn qua rồi, hiện tại lại không dám à?”

Nhìn Trương đại thiếu mặt mày khinh bạc, Lục Thành nhú mày một cái, thở một hơi: “Tôi không dám, cậu đi tìm người khác đi.”

Dưới bóng đêm, Trương Ngọc Văn cúi đầu cười ra tiếng, đột nhiên hung hăng đẩy Lục Thành. Lục Thành ngã hẳn lên xe, mày nhú lại càng chặt hơn, Trương Ngọc Văn đã lấn người đến.

” Anh nói như vậy, ” Trương đại thiếu dán sát vào tai anh, nói: “Tôi hẳn là nên đi tìm ai đó?”

Khí tức khô nóng thổi ra bên tai Lục Thành, thâm nhập vào làn da của anh khiến nó cũng nóng bừng lên.

“Trương Ngọc Văn. Cậu mà còn như vậy, tôi sẽ không khách khí.”

Anh nếu như mà còn gặp phải tên Trương Ngọc Văn say rượu này nữa, anh thề nhất định phải tránh xa ngàn thước.

Nhưng Trương đại thiếu gia lại đột nhiên ngả đầu lên vai anh.

Lưỡng đạo bạch sắc, đột nhiên ở trong đêm tối lơ mơ mà hòa làm một thể.”Tôi con mẹ nó lại không muốn hôn anh nữa, ” ngay khi Lục Thành đang muốn trực tiếp động thủ đánh người thì nghe được Ngọc Văn cười hắc hắc hai tiếng: “Tôi đi hôn Lục Tiểu Tiểu.”

Lục Thành bỗng nhiên nhớ tới. Nguyên lai Lục Tiểu Tiểu hiện cũng đang ở K thị.

Trương Ngọc Văn thả Lục Thành ra, lại mở cửa xe rồi ngã vào.

Lục Thành khởi động xe, nghe được người say bên cạnh đang ngâm nga gì đó. Lúc này đây anh cũng chẳng

biết được Trương Ngọc Văn đang hát cái gì.

Chỉ là khi cậu hát, không khí chung quanh lại trở nên ôn nhu đa tình. Cho dù là cậu đang say đến như vậy.

Cứ đi chung với nhau như vậy, chẳng biết từ lúc nào khoảng cách giữa hai người đã không còn xa lạ như trước nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Thành cùng Trương đại thiếu đi đến khách sạn tốt nhất của K thị, nơi Lục Tiểu Tiểu đang ở.

Nhìn thấy Lục Thành, Lục Tiểu Tiểu thập phần vui vẻ.

Hai người ở chung với nhau trò chuyện thân thiết khiến cho người thứ 3 ở trong phòng vô cùng không thoải mái.

Lục Tiểu Tiểu đang muốn kể cho Lục Thành những ngày ly kỳ và kịch tính mà cô vừa mới trải qua thì bị vài tiếng ho khan của Trương đại thiếu cắt đứt.

“Tiểu Tiểu, em khó có dịp được đến K thị, ngày hôm nay anh mang em đi ra ngoài chơi nhé?”

“Lục Thành, anh có đi không?” Lục Tiểu Tiểu quay đầu hỏi Lục Thành.

Anh đang ngồi trên ghế salon uống ngụm trà, Lục Thành giơ mắt lên nhìn Trương Ngọc Văn đang cố gắng liếc mắt ra hiệu.

“Anh không đi, tối hôm qua không được ngủ ngon, bây giờ anh tính quay về nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong liền đứng lên, “Tiểu Tiểu, em cứ đi chơi vui vẻ đi, có Trương Ngọc Văn đi cùng, không có vấn đề gì đâu.”

“Thế nhưng ”

“Trương đại thiếu, ” nam nhân đi tới gần chỗ Trương Ngọc Văn, phảng phất không nghe được Lục Tiểu Tiểu còn đang nói gì nữa, anh nhìn Trương đại thiếu cười: “Lục Tiểu Tiểu nhà tôi giao lại cho cậu, chiều cổ cô ấy cho thật tốt, Tiểu Tiểu mà thiếu một cọng tóc tôi liền hỏi cậu.”

Nói xong nam nhân sải chân dài bước ra khỏi phòng. Hôm nay sắc trời có điểm âm trầm, oi bức khiến người không thở nổi.

Lúc đi ra anh gặp phải trợ lý của Trương đại thiếu đang mang hoa quả ướp lạnh đi ra.

“Ai nha Lục thiếu gia, đến ăn chút gì đi, tối hôm qua anh ngủ ngon chứ?”

Trợ lý đang bê một cái mâm nhỏ, bên trong ngoại trừ quả dưa và các loại nho đặc sản địa phương còn có những loại khác nhập từ nước ngoài, cả một mâm không dưới mười loại hoa quả.

“Cũng được,” nam nhân chỉ lấy một chùm nho chín nhỏ, nói tiếng cảm tạ, cười nói, “Giường ngủ của đại thiếu gia nhà các anh ngủ cũng không thoải mái lắm.”

“A?! Sao có thể!” Toàn bộ Châu Phi đâu phải dễ kiếm được chỗ nào xa xỉ thư thích như phòng ngủ của Trương đại thiếu đâu nha.

Nam nhân cười mà không nói.

Trương đại thiếu gia vốn là ở 1 mình 1 tầng lầu ba, tối hôm qua Lục Thành ngủ tại phòng của cậu. Anh từ trước đến nay chưa bao giờ thấy ai có khả năng ngủ được như vậy. Kể cả lần trước khi Trương Ngọc Văn say rượu đến tìm, ngủ ở nhà của anh cũng không có khoa trương như vậy đâu.

Dù có là giường rộng bốn thước cũng chẳng đủ cho Trương đại thiếu gia nằm mà lăn lộn. Lúc Lục Thành đưa cậu lên giường, rõ là chân còn quay ra cửa sổ, đến lúc sáng dậy thì đầu đã quay sang cửa sổ rồi.

Quan trọng là... trong một buổi tối mà Lục Thành bị Trương Ngọc Văn quấy cho mấy lần phải tỉnh giấc. Lúc thì Trương đại thiếu đột nhiên vung chân đập vào bụng rồi đập vào xương sườn Lục Thành khiến cho anh đau đến tỉnh dậy. Lúc thì Trương Ngọc Văn đột nhiên từ trên giường dựng dậy, Lục Thành đang mơ màng màng giật mình tỉnh giấc, nghe cậu lẩm bẩm một trận gì đó nghe không rõ rồi lại ngã xuống ngủ tiếp. Cuối cùng, khi trời tờ mờ sáng, Trương đại thiếu gia lăn lộn thế nào mà ngủ thẳng đến gác chân lên trên người Lục Thành. Nhìn lòng bàn chân ngay trước mắt của người đang đè lên mình, anh hiếm ác giờ tay bấm một cái.

Trương đại thiếu “Ngao ô” một tiếng mở mắt ra, đến khi thanh tỉnh mới phát hiện chính mình đang ôm một cái chân, còn cái chân kia ở trên còn có một vết ướm khá nghi.

Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, đó là nước miếng của Trương đại thiếu gia cậu nha.

Trải qua một đêm thế này, Lục Thành hiểu được tại sao Trương Ngọc Văn lại cần cái giường lớn như vậy.

Cái giường với kích cỡ thông thường, cậu làm sao có thể lăn lộn qua lại chứ.

Lục Thành quay trở lại lên lầu vào phòng Trương Ngọc Văn, giờ đã được dọn dẹp chỉnh lý cho sạch sẽ thoải mái.

Ai cũng nghĩ không ra ở cái loại địa phương này lại cất giấu tấm cung hoàng đế xa hoa như thế.

Lục Thành cởi quần áo, ngả đầu xuống là lập tức đi vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ ban ngày này lại thực không an ổn.

Lục Thành không ngừng nằm mơ.

Mơ khi còn bé Lục Tiểu Tiểu đang đứng lên ghế hái nho trên nóc nhà, anh ở phía dưới giữ ghế, nhìn lên khuôn mặt không rõ lắm của Lục Tiểu Tiểu.

Mơ anh mang theo Lục Tiểu Tiểu nhảy từ vách núi xuống, cảm giác trái tim yếu ớt đập loạn đường như rất chân thực.

Rất nhiều cảnh đứt đoạn như vậy cứ xẹt đến xẹt đi trong thế giới mộng ảo của Lục Thành, mơ hồ không minh bạch.

Cảnh cuối cùng trong mơ là khi anh nằm ở trên giường Trương Ngọc Văn, chung quanh là hỏa diễm sơn, Trương Ngọc Văn đột nhiên xuất hiện trong lồng ngực anh, hai người ở nơi lửa nóng đốt cháy dây dưa một chỗ.

Lục Thành chậm rãi mở mắt, xốc chăn lên, lau đi mồ hôi trên trán.

Bị cúp điện. Anh ra cả một thân mồ hôi. Chưa có lúc nào nóng đến như thế.

Thân thể tràn đầy hơi thể nam nhân của Trương Ngọc Văn còn đang lắc qua lắc lại trong đầu Lục Thành, anh lắc lắc cái đầu đi vào phòng tắm.

Hôm nay có điện thoại từ trong nước gọi tới.

Lục Thành lúc ăn cơm tối nhắc đến việc mình phải về nước, Lục Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, “Vậy anh định khi nào quay lại đây?”

“Không biết, nhưng có thể sẽ không quay lại nơi này nữa.” Lục Thành nhìn cô ăn đến nửa ngày mà còn hơn phân nửa bát cơm, “Mau ăn cơm đi.”

Nhìn qua lại thấy biểu tình không thể tin được của Trương Ngọc Văn.

Lục Thành quay đầu, cười nói: “Làm sao vậy? Chuyện tôi về nước cũng khiến cậu giật mình sao? Hay là

cậu cũng luyến tiếc tôi?”

Trương đại thiếu chỉ là nhìn anh, cậu tựa hồ muốn nói cái gì nhưng lại ngen lại ở cổ họng.

Một lúc lâu, Lục Thành mới nghe thấy cậu nói.

“Thì cũng chỉ là về nước thôi mà, vẫn có cơ hội gặp mặt.”

Lục Thành lại cười nói: “Hy vọng lúc gặp lại cậu đã làm được việc mình muốn làm rồi.”

Trương Ngọc Văn nhẹ giọng cười.”Ai biết được trên cái thế giới này sẽ có chuyện gì không hay xảy ra.”

“Chỉ cần lòng không đổi, chuyện gì cũng sẽ không thay đổi.” Nam nhân buông chén đĩa, “Hai người từ từ ăn đi, Tiểu Tiểu ăn cho hết bát cơm đây nhé.”

Lục Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn Trương Ngọc Văn liếc mắt sang, rồi sau đó nhìn Lục Thành, lầm bầm nói: “Đã biết, Lục Thành anh cũng không phải là ba em.”

Buổi tối Lục Tiểu Tiểu bảo Lục Thành cùng về đến khách sạn cô đang ở, Lục Thành ngay trước mặt Trương Ngọc Văn đang có thần sắc phẫn nộ “Anh lại dám phá ước định của chúng ta để tôi và Lục Tiểu Tiểu đơn độc ở chung” gật đầu đồng ý.

Ngày thứ hai gặp lại Trương Ngọc Văn, cậu đang mang theo đôi mắt gấu mèo ngồi trong phòng làm việc mà dán mắt xem tư liệu.

“Ngày mai tôi đi rồi.” Lục Thành ngồi ở ghế đối diện bàn làm việc của cậu.

“Ừ, gặp anh sau.” Trương đại thiếu ngồi tại chỗ, cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục lật xem tư liệu.

Lục Thành một lúc không nói được lời nào, không khí dường như tĩnh lại.

“Trương Ngọc Văn, ” nam nhân đột nhiên thở dài một hơi, “Cậu nghĩ tôi lớn lên nhìn giống Tiểu Tiểu sao?”

Trương Ngọc Văn cuối cùng cũng rời mắt khỏi tư liệu, dừng lại khoảng hai giây mới nhìn Lục Thành, cảm thấy buồn cười hỏi lại: “Anh nghĩ rằng tôi sẽ cảm thấy anh giống như Lục Tiểu Tiểu sao?”

“Chỉ cần cậu tiếp tục kiên trì, Lục Tiểu Tiểu sẽ không còn cứng rắn như vậy. Tôi thật tình hy vọng cậu có thể cùng Lục Tiểu Tiểu cùng một chỗ.”

Đúng vậy sao?” Trương Ngọc Văn từ ghế đứng lên, đi đến trước mặt Lục Thành, cậu hạ mắt nhìn người trước mặt, “Tôi có thể tin được cái thật tình của anh sao? Là thế này phải không?”

Nói xong, tay cậu đặt lên hai vai Lục Thành.

—

Buổi tối, Lục Tiểu Tiểu nhìn đến vết thương trên khóe môi của Trương Ngọc Văn, tò mò hỏi: “Trương Ngọc Văn, anh bị ai cắn vậy?”

“Dưới lầu có con chó hoang vô tâm vô phế cắn.” Trương Ngọc Văn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ách...” Lục Tiểu Tiểu không nói, vùi đầu ăn.

Lục Thành bởi vì có đồ đặc cần lấy nên đã quay về S thị, lúc này hai người đang cùng ăn cơm.

“Tiểu Tiểu, ” Trương Ngọc Văn đột nhiên nhìn Lục Tiểu Tiểu: “Nói cho em biết một tin tức tốt.”

“Oh?” Lục Tiểu Tiểu giương đôi mắt nhỏ sáng long lanh nhìn hắn: “Tin gì tốt?”

“Anh quyết định buông tha cho em.” Trương đại thiếu nói.

Nói ra những lời này, Trương Ngọc Văn cảm giác mình toàn thân tâm đều buông lỏng. Nhiều năm truy cầu lại có thể nhanh chóng thả xuống dễ như thế, chính cậu cũng thấy có điểm bất khả tư nghị.

“Nhưng chúng ta vẫn là bạn bè.”

“Oh! Em dĩ nhiên muốn làm bạn bè với anh!” Lục Tiểu Tiểu hiển nhiên phi thường phi thường cao hứng, cả người đều bay bay: “Người mới của anh lẽ nào là con chó hoang kia a?”

Trương đại thiếu nhìn thần sắc vui vẻ của cô cũng bị lây một điểm khoái hoạt.

“Em nghĩ xem theo đuổi cái loại hung hãn cay độc này có phải còn khó hơn theo đuổi em không?”

“Ách...” Lục Tiểu Tiểu và cậu bốn mắt nhìn nhau nửa ngày mới lên tiếng: “Em nghĩ, cô gái có tính cách như vậy mới thật xứng với anh”

Từ lúc Trương Ngọc Văn nhận thức Lục Tiểu Tiểu đến nay, giờ mới nghe được cô nói một câu nghe êm tai

sướng lòng như vậy.

Tuy rằng cậu biết. Thích người kia, cái con đường này còn gian khổ hơn nhiều so với thích Lục Tiểu Tiểu.

Nhưng thế thì đã làm sao. Cậu có tình lực vô cùng dồi dào theo đuổi Lục Tiểu Tiểu, thì cũng có tình lực dồi dào như thế theo đuổi Lục Thành.

Lục Thành về nước. Lục Tiểu Tiểu và Trương Ngọc Văn như cũ ở lại Châu Phi.

Hai mươi ngày sau, Châu Phi khôi phục quay trở lại hoạt động bình thường.

Lục Thành cũng không quay lại nữa.

Từ đó đến mấy tháng sau, Lục Thành và Trương Ngọc Văn không liên lạc gì với nhau.

Tác giả không có viết phần Trương Ngọc Văn bị ‘chó hoang’ cắn nha... Mặc sức tưởng tượng:))

11. Chương 11

“Lục Thành, ” giám đốc đẩy cửa ra, “Dự án đầu thầu Chi Lê, khách hàng ngày mai muốn qua đây, đã nói rõ là muốn tìm cậu đấy.”

“Nga?” Lục Thành kỳ quái nhíu mày: “Tôi đâu có phụ trách dự án này đâu, sao lại muốn tìm tôi? Hơn nữa trong tay tôi còn nhiều dự án khác cần hoàn thành.”

“Ai mà biết được có phải hay không là do cậu lớn lên có cái bộ dáng anh tuấn tiêu sái cái thể vô song như thế này. ” vừa nói xong câu bông đùa, giám đốc lại ngay lập tức nghiêm mặt nói: Cậu trước tiên xem qua tài liệu đi đã. Dự án này giá trị phải hơn hai tỷ, bên trên có nói nhất định phải thầu được. Hơn nữa đã chuẩn bị trước hết rồi vì như thế thì đến cuối năm mới bắt đầu khởi công được, thế nên sẽ không ảnh hưởng đến công việc trong tay cậu đâu.”

Lục Thành sau khi về nước, sinh hoạt dường như đã khôi phục lại quỹ đạo vốn có.

Buổi tối, anh và mấy thằng bạn đại học cùng nhau đi uống rượu, đột nhiên có người thông báo tin tức kết hôn.

Một đám người hi hi ha ha chúc phúc chú rể tương lai, đông lập tây xả (*nói này nói nọ, chat chít lung tung*), đột nhiên có người kéo Lục Thành nói: “Này, tất cả mọi người ở đây có mỗi cậu là nhân mô cầu dạng (*ý chỉ những người nhìn ngoài thì nghiêm túc, bên trong thì đầy mưu mô tính toán*), mà chỉ còn mỗi cậu là độc thân thôi đấy, rốt cục là muốn tìm người như thế nào hả? ”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người anh, Lục Thành để ly rượu xuống, cười nói: “Có thể nhìn vừa mắt là được.”

“Thiết, ” một học trưởng ném cho anh một quyền: “Cậu cái tên hỗn đản này luôn là như vậy, nói hay không nói cũng như nhau. Bất quá, nếu như gặp được người mà mình thích nhất định phải giữ lấy a, không nên như anh cậu, cuối cùng cũng không đâu vào đâu.”

“Đã biết, ” chỉ là, anh không dám thích, thích rồi không gượng dậy nổi.

Bởi vì ngày hôm sau còn phải đi tiếp đãi khách hàng nên Lục Thành uống được phân nửa thì đứng dậy cáo từ trước.

Đi ra đến cửa, cơn gió đêm mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ thoải mái, cuộc sống về đêm nơi đây tấp nập, xe người đông đúc, so với Châu Phi cái loại địa phương kia, thực sự là tốt gấp trăm gấp ngàn lần.

Trở lại đến cửa nhà trọ, bảo an thấy Lục Thành liền đến chào hỏi rồi nói: “Anh có khách đấy.”

“Ừ?” Lục Thành chợt nghĩ, lúc này năm ngoái cũng là Trương Ngọc Văn đột nhiên nhảy ra trong tầm mắt anh, và lần này, liệu có phải lại là cậu?

Nhưng người kia hiện tại chắc vẫn đang còn ở Phi Châu đi. Cậu sao có thể ở đây.

“À, mùa xuân năm ngoái có người say rượu đến tìm anh ấy, là cái người trẻ tuổi đó đấy.” Anh bảo an có trí nhớ vô cùng tốt vừa nói xong thì người thanh niên tuổi trẻ đã nói cảm ơn rồi vội bước đi.

Sau khi về nước, Lục Thành lập tức lao vào công việc, có những buổi tối đi làm về, mệt mỏi đến nỗi nằm xuống là ngủ luôn, anh cũng không có thời gian nghĩ đến Châu Phi, cũng ít khi nghĩ đến Trương Ngọc Văn cái người kia.

Trương Ngọc Văn bị anh tận lực ném ra ngoài trí nhớ.

Trương Ngọc Văn tại sao lại ở đây? Lục thành thật sự không muốn nghĩ đến vấn đề này. Anh chỉ là sai bước nhanh chóng đi theo con đường mình đã vô cùng quen thuộc, rất nhanh sau đó, cùng một chỗ một năm trước, anh thấy được nam nhân đang ngồi dưới đất ở phía trước.

Chỉ là một năm trước cậu say, mà bây giờ, người ngồi ở bậc thang ngẩng đầu lên hướng ánh mắt sáng ngời

trong bóng tối về phía Lục Thành.

Lục Thành đến gần, Trương Ngọc Văn vẫn ngồi dưới đất.

Cậu cười cười, hiển nhiên cất tiếng chào có giọng điệu không tính là cao hứng.”Tôi nói rồi, tôi sẽ đến tìm anh.”

Lục Thành cảm thấy một trận đau đầu, anh muốn rời xa người này mà hết lần này đến lần khác lại không được như ý nguyện, “Hay là cậu tìm khách sạn nào ở tạm đi, hiện tại đã khuya lắm rồi.”

Trương đại thiếu gia đứng lên, đối diện Lục Thành mà nhún nhún vai, nghiêng đầu cười nhạt:” Cho tôi ở lại nhà anh thì sao? Chẳng lẽ lại sợ tôi ăn anh a?”

“Nhà tôi chỉ có 1 cái giường, là giường nhỏ.” Nam nhân đi vào cửa toà nhà, đứng ở ngoài cửa thang máy: “Trương Ngọc Văn, cậu có biết tướng ngữ của cậu xấu thế nào không?”

Trương đại thiếu nhú mày: “Nếu sợ tôi bị ngã xuống đất, vậy thì ôm tôi chặt một chút là được rồi.”

“Tôi là sợ bị cậu làm cho mất ngủ.” Nam nhân rảo bước tiến vào thang máy, Trương đại thiếu liền đi theo.

“Trương Ngọc Văn, trạm phát điện bên kia của cậu không có khả năng làm xong nhanh như thế chứ.”

“Đương nhiên, ” Trương Ngọc Văn liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Chỉ là về nước có chút việc.”

Lục Thành cuối cùng không biết nghĩ tới cái gì, “Trương Ngọc Văn, ” anh nhìn người đang có vẻ mặt nhàm chán trước mắt, mở miệng: “Dự án Chi Lê, sẽ không phải là của cậu đi?”

Trương Ngọc Văn “Phốc” bật cười, rồi sau đó, lộ ra hàm răng trắng: “Lục Thành, tôi nên biểu dương anh thôi, sao có thể đoán ra nhanh vậy?”

Lục Thành trong nhất thời sinh ra cảm giác mệt mỏi siêu cấp vô lực.

Gặp lại Trương Ngọc Văn lần nữa, anh nghĩ muốn mình bình tĩnh lại cũng quá khó rồi.

Trương đại thiếu vẫn còn đang vô cùng đắc ý, cậu xuất hiện trước mắt anh, kỳ thực Lục Thành cũng có điểm cao hứng, còn có thể gặp lại một Trương Ngọc Văn hoạt bát loạn khiêu (vui vẻ; vui sướng) như thế.

Trương đại thiếu đi theo Lục Thành vào nhà của anh, lập tức buông mình ngã xuống ghế sofa.

“Mệt chết đi được.” Trương đại thiếu vừa ngã xuống, cơ hồ ngủ luôn.

Lục Thành trên mặt xuất hiện một chút bất đắc dĩ, và một điểm thần sắc nào đó anh cũng không biết rõ.

Có lẽ người này vừa về nước đã lập tức đến tìm anh. Nhưng mà cậu cũng không gọi điện liên lạc gì với anh, thế nên khi Trương Ngọc Văn xuất hiện, anh thật có điểm giật mình cùng bất đắc dĩ.

Trương Ngọc Văn nằm ở trên ghế sofa, nhẹ nhàng mà phát ra tiếng thở đều đều.

Phòng khách trong đêm xuân thế này có chút mát lạnh, trên người Trương đại thiếu lại chỉ có một kiện quần áo mỏng đơn bạc. Cậu cứ nằm đó thản nhiên ngủ say, sét có đánh xuống chắc cũng chẳng tỉnh.

Lục Thành lấy chăn ra đắp lên người cậu, Trương đại thiếu chen chân ra đá đá, thân thể khê động, thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

Lục Thành nghĩ muốn cười, đến lúc nụ cười hiện lên trên môi thì lại thành cười khổ.

Anh đứng nhìn Trương Ngọc Văn trước mặt đang ngủ say an tĩnh bị ánh đèn sáng ngời chiếu đến, không lâu sau đó, Lục Thành thở dài một hơi, cúi người xuống. Anh tung chăn ra, đưa tay qua nách và đầu gối của cậu rồi bế lên.

Trương đại thiếu gia so với mấy tháng trước gầy đi không ít, hiển nhiên trong khoảng thời gian này đã phải làm việc với cường độ phi thường lớn.

Lục Thành ôm Trương Ngọc Văn đi vào phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường. Vừa rơi xuống đệm êm chăn ấm, Trương đại thiếu đã lập tức trở mình, quay người vù vù ngủ tiếp.

Trong phòng hôn ám, một chút tia sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ rơi vào phòng, Lục Thành cúi tắt cho Trương Ngọc Văn, nhét cả hai cái chân dài và thân thể vào chăn mềm mại ấm áp.

Nhìn người Trương Ngọc Văn ngủ say thế này, anh nhớ đến mấy tháng trước đã bị ăn khổ một lần khi ngủ cùng cậu.

Lục Thành cũng không biết cậu đã như thế nào chịu đựng trong khoảng thời gian này, nhưng chỉ một năm nay, Trương Ngọc Văn luôn khiến anh nhìn cậu với một cặp mắt không còn như xưa.

Rửa mặt vệ sinh xong, nam nhân để tóc ướt đầm dề trở lại phòng. Trương đại thiếu lúc này đã tứ ngưỡng bát xoa (*tứ chỉ duỗi thẳng lưng tung tứ phía*) nằm thẳng, chiếm hơn nửa cái giường.

Lục Thành nhẹ nhàng lấy ra cánh tay người nào đó đè lên gối, rồi lại nhẹ nhàng nằm xuống.

Hai đại nam nhân cao to nằm trên một cái giường kích cỡ thông thường cho hai người, không thể tránh khỏi va chạm, Lục Thành lập tức chạm đến nguồn nhiệt từ thân thể Trương Ngọc Văn.

Nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được, thân thể thon dài tinh khiết đang nằm ngủ cùng mình là một người nam nhân.

Lục Thành chậm rãi hô hấp trong bóng đêm, trên giường ấm áp, ngoại trừ anh còn một đạo hô hấp khác, trong một không gian kín như giao hòa vào nhau.

Trương Ngọc Văn trở mình, vòng chân lên hông Lục Thành, cậu ôm lấy anh, làm anh vùi đầu vào cổ mình. Cái đầu ẩm ướt chưa khô của Lục Thành bị cằm Trương Ngọc Văn cà cà, cậu từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ hừ thoải mái như heo.

Nghĩ đến mặt mày tuấn tú của Trương Ngọc Văn, nghĩ đến thần sắc sáng láng của cậu ngẩng đầu nhìn anh khi chờ anh trong đêm lạnh lẽo, một điểm tình cảm ấm áp chảy qua ngực Lục Thành, cuối cùng anh im lặng nở một nụ cười trong bóng đêm.

Trương Ngọc Văn khoác áo khoác của Lục Thành, tay rút túi quần nghênh ngang theo Lục Thành vào văn phòng.

Thư ký liếc thấy bên người Lục Thành có một người vô cùng đặc biệt gây chú ý, lại không nhận được thông báo tiếp đãi khách nhân nào, thật không hiểu người này ở đâu ra.

Đợi được hai người đến gần, cô thư ký nhỏ đỏ mặt vội vã chào hỏi Lục Thành.

Trương Ngọc Văn tuy rằng anh tuấn khí xuất nhưng so với Lục Thành thì cũng kém hơn không ít. Thế nhưng trên người Trương đại thiếu lại có phần khí chất xấu xa mà Lục Thành không có, lại mang thêm điểm ung dung phô trương, cái loại này được các cô nương nhiệt liệt hưởng ứng.

Trương đại thiếu dương dương đắc ý liếc qua căn phòng, đã vào văn phòng của Lục Thành mà vẫn còn nghe thấy các cô đang đối với cậu vừa mừng vừa sợ mà nghị luận.

“Cậu trước cứ ngồi ở sofa một chút đi.” Nam nhân ngồi xuống trước bàn làm việc chuyên tâm làm việc.

Trương đại thiếu bị vắng vẻ bất mãn ngồi lên bàn Lục Thành, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

“Này, tôi dù gì cũng là khách hàng lớn của công ty các anh, thế mà anh không có khách khí gì với tôi là làm sao?”

“Tôi nghĩ tôi đối với cậu không tồi, đã rất khá.” Lục Thành lấy bút ra, trước mắt là đôi chân dài của Trương đại thiếu đang càn tằm mắt anh.

“Trương Ngọc Văn ”

“Sao vậy?” Trương đại thiếu loan mi cười.

“Cũng là hơn hai tỷ sinh ý, cậu không có chuẩn bị gì, cứ thế họp sao?”

“Đã chuẩn bị xong a, chờ người của tôi tới liền trực tiếp đấu tranh anh dũng.”

“Thế nhưng tôi còn cần chuẩn bị.”

“Anh căn bản là cái gì cũng không cần chuẩn bị.” Trương ngọc văn khom người, cúi đầu nhìn Lục Thành, “Chỉ cần đem người chuẩn bị cho tốt, là được.”

Đối diện với cặp mắt giao hoạt thiếu đánh của cậu, Lục Thành có điểm không có biện pháp.

Lúc này trợ lý vì nghe có khách đến mà đẩy cửa bước vào, “Khách nhân có muốn uống chút gì a ách Trương thiếu gia??”

Còn có, hai người kia, bây giờ là cái tình huống gì vậy.

Một người ngồi ở ghế, một người tọa ở trên bàn trước mặt hắn, vẫn còn mặt đối mặt, mắt đối mắt, mũi thiếp mũi, nhìn kiểu gì cũng giống như Lục giám đốc nhà cậu là đang bị khinh bạc.

“Mang một ly cà phê đến cho hắn đi.” Lục Thành đứng lên, lúi theo cánh tay của Trương đại thiếu đến bàn tiếp khách.”Sao cứ như tiểu hài tử vậy, nếu như bị người khác thấy, Trương đại thiếu cậu sẽ khó giữ được hình tượng.”

Trương đại thiếu đứng ở trước mặt Lục Thành, không nhanh không chậm nhìn anh hỏi, “Nga, anh nói thử một chút, hình tượng của tôi hắn là phải như thế nào?”

“Chỉ ít, không phải tùy ý ngồi ở trên bàn làm việc đối tác.”

Trương Ngọc Văn vuốt tay, miễn cưỡng ngồi lên ghế sa lon, rút ra một điều thuốc, “Được, coi như anh nói đúng.”

12. Chương 12

Ngoại trừ Trương Ngọc Văn, ai cũng không ngờ được rằng vụ làm ăn này đàm phán lại thuận lợi như vậy.

Một giờ sau, lúc họp xong đi ra khỏi phòng hội nghị, ngay cả Lục Thành cũng hoài nghi Trương đại thiếu là đang đùa. Công ty đã phải mất những hai ngày mới chuẩn bị được một chút râu ria cho chuyên án lớn này.

Sau khi biết khách quý hóa ra là bằng hữu của Lục Thành, đám lãnh đạo công ty càng thêm coi trọng Lục Thành, tưởng chừng dứt khoát đem công lao hạng mục này hơn nửa là đều tính cho anh.

Buổi tối trên bàn rượu, Trương đại thiếu bắt ép tiểu trợ lý đáng thương xấu hổ phải lên ngồi thượng vị, chính mình lại chẳng thêm quan tâm để ý gì cứ thế mà chen vào ngồi cạnh Lục Thành.

Bị liên tiếp mời mấy vòng rượu, nghe một bàn lão nhân không ngừng khích lệ “Tuổi trẻ tài cao”, Trương đại thiếu lảng lảng phôi phôi càng kính rượu kịch liệt hơn.

Sắc mặt Trương Ngọc Văn vẫn bất biến mà cười cười nói nói thế nhưng đầu đã có điểm chóng mặt.

Bên này còn có người tới mời rượu, Trương đại thiếu ợ một hơi, nhìn người ở trước mắt đang lung lay một vòng, biến thành một cái bóng mơ hồ.

Cậu cười cười với đối phương.

“Lục Thành.” Trương đại thiếu kêu lên.

Lục Thành đang cùng người khác nói chuyện nghe thấy tiếng gọi của ai kia mà quay đầu lại nhìn, thấy ánh mắt của Trương đại thiếu đã thiếu mất vài phần tỉnh táo, hiểu rõ cậu đã bắt đầu say rồi.

Lục Thành thở dài, “Sao?”

Trương Ngọc Văn nâng chén rượu lên, nhét vào trong tay mỹ nhân.

Cậu chỉ là nhìn Lục Thành, không nói gì cả.

Bị ánh mắt ẩm ướt nhìn chằm chằm trong gang tấc, Lục Thành cuối cùng cũng nhận lấy chén rượu của Trương Ngọc Văn, hướng người mời rượu nói: “Dương quản lý, thật không phải, chén này tôi uống thay cậu ấy vậy.”

Anh vì cái gì mà phải uống chén rượu này cơ chứ? Lục Thành lại nhớ đến cả cái lúc phải vất vả đưa Trương đại thiếu say bí tỉ về nhà đêm hôm nọ. Về cả công lẫn tư, đối với Trương Ngọc Văn anh cũng không có cái

nghĩa vụ này, cũng không có tư cách làm những chuyện như vậy.

Cũng may đối phương là người hào sảng, lập tức chấp nhận vụ uống thay này mà cạn chén rượu trên tay. Ngay sau đó cũng không còn ai đến kính rượu Trương Ngọc Văn.

Ăn xong một bàn, mọi người vẫn còn chưa tận hứng. Để tỏ lòng hiếu khách, công ty Lục Thành lại mang khách nhân đi tầng hai, đến phòng KTV.

Trương Ngọc Văn đã gần như dựa hẳn vào người Lục Thành, cũng không để ai khác đến gần hầu hạ cậu, đành để Lục Thành tự mình dẫn cậu ra ngoài.

Hai người đi ra cuối cùng, lúc này cũng không có ai đi thang máy cùng họ.

Trương đại thiếu gia choáng váng mặt mày, trước mắt mơ mơ hồ hồ, cũng không nhìn ra được hình dạng người bên cạnh. Trong lúc đợi thang máy, cậu dựa hẳn đầu lên vai Lục Thành, thân thủ giữ lấy hông Lục Thành, hơn nửa trọng lượng đều đặt trên người đối phương.

Lục Thành nghiêng đầu nhìn cậu, Trương đại thiếu gia với cái khuôn mặt đỏ gay vì rượu, cũng đang ngắc đầu, mắt đầy sương mù mơ hồ nhìn Lục Thành. Sợ cậu ngã xuống, Lục Thành đưa tay giữ lấy thân người cậu, hai người dính vào một chỗ ngậy ngốc chờ thang máy, thỉnh thoảng lại có người đi qua liếc mắt nhìn.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở.

Lục Thành đỡ Trương Ngọc Văn đi vào, KTV ở trên lầu nhưng Lục Thành lại nhấn nút xuống tầng 1.

“Về nhà thôi.” Nam nhân nói.

“Được.” Trương đại thiếu dưới ánh đèn sáng toét miệng nở nụ cười.

Khó có được lúc Trương Ngọc Văn say rượu mà lại nghe lời như thế này, Lục Thành còn chưa kịp cảm động, Trương Ngọc Văn đột nhiên vươn đến, mở rộng hai tay ôm lấy anh.

“Anh chủ nội, tôi chủ ngoại.”

Trương đại thiếu chôn đầu ở trên vai anh nói.

Lục Thành ho một tiếng, tâm can đều thiếu chút nữa bị Trương đại thiếu khiến cho nhảy ra ngoài.

“Nói cái gì ngu ngốc vậy.” Qua nửa ngày, anh mới cười cười vỗ vỗ người đang dựa vào mình một cái rồi đỡ

lấy Trương đại thiếu, “Trương Ngọc Văn, nóng muốn chết, buông tôi ra.”

Trương đại thiếu say rượu, người mềm ra như bún, không chịu động.

Xuống đến tầng 1, cửa thang máy mở ra, người bên ngoài trừng hai mắt nhìn hai nam nhân cao lớn đang đánh lấy nhau trong thang máy mà dừng mọi động tác mất nửa ngày.

Người đàn ông tuấn mỹ khiến cho người ta mặt đỏ tim đập đứng trong thang máy hướng người ở ngoài cười cười, hai tay đẩy người đang đánh lấy mình ra xa một chút: “Cậu mà không buông tôi ra thì chúng ta sẽ phải đứng mãi trong thang máy đấy.”

Trương đại thiếu gia nhắm mắt lại, thực không cam lòng mà buông lỏng một tay, còn một tay kia vẫn vững vàng giữ lấy hông Lục Thành. Vừa ra khỏi thang máy, cậu đột nhiên mở mắt ra, quay lại nhìn mấy người kia mà nở ra một nụ cười ác độc, khiến đối phương sợ đến giật mình, vội vội vàng vàng bước vào trong thang máy.

Đi ra khỏi cửa lớn tòa nhà, Lục Thành đang muốn gọi người lấy xe thì bị Trương Ngọc Văn kéo tay lại.

“Đi bộ đi.” Cậu mở mồm yêu cầu.

“Cậu có biết đi bộ xa lắm không.”

“Có xa lắm thì, hức...” Trương đại thiếu ngu hồ hồ vùi đầu vào vai Lục Thành cười nhẹ, “Cũng chỉ có thể xa tới mức sánh cùng thiên địa đi.”

“Tôi sẽ không cùng cậu đi xa đến mức đó đâu.” Lục Thành nói.

Nhưng Lục Thành vẫn theo ý nguyện của Trương đại thiếu, đỡ lấy tên say rượu này mà lung lay lắc lư bước về nhà.

Trương Ngọc Văn say. Nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được lúc người kia nói ra hai chữ “Về nhà” thì đột nhiên tim đập mãnh liệt.

Cậu cũng không biết, tại sao chính mình lại đột nhiên thích Lục Thành như thế.

Hay là, căn bản cũng không phải là đột nhiên như vậy.

Ai mà biết có phải hay không vào nhiều năm trước, mỗi lần Lục Thành và cậu bước qua nhau, lúc cậu luôn theo bản năng mà chú ý đến anh, mà khiêu khích anh, có lẽ đã bắt đầu rồi.

Thời niên thiếu cứ khăng khăng mà hận người này, kỳ thực đến tột cùng có lẽ cũng không hiểu rõ tâm tình của chính bản thân mình đi. Rõ ràng hai người không hề thân thiết, đã nhiều năm cũng không gặp nhưng khi đã gặp rồi thì lại không nhận thấy dù chỉ là một điểm xa lạ. Anh trong ký ức của cậu, rõ ràng cũng chỉ là một bóng dáng mơ hồ không mấy ấn tượng, thế nhưng cậu vẫn luôn luôn nhớ kỹ cái bóng dáng mơ hồ vừa đẹp lại vừa đậm đặc đó.

Cái ấn tượng trong lòng Trương Ngọc Văn vào cái ngày hè khô nóng nọ cũng chỉ chợt lóe lên vào thời khắc đó thôi nhưng lại khiến cậu nhớ mãi không quên.

Lục Thành quay đầu lại, thấy gần sát bên là một đôi mắt mở to yên lặng nhìn mình.

“Không thoải mái sao?” Nam nhân thấp giọng hỏi.

“Lục Thành?” Trương đại thiếu mở miệng hỏi.

Lục Thành bật cười. “Ừ, tôi đây.”

Nghe rõ câu trả lời, người kia lại đột nhiên thỏa mãn mà vui sướng bật cười. Cậu lại gọi lên một tiếng “Lục Thành”.

Lục Thành lại đáp.

Trương Ngọc Văn liên tiếp gọi. Nam nhân nhất nhất đáp lại.

Nguyên lai người này, thực sự lại ôn nhu như thế.

Thế nhưng Trương Ngọc Văn, dưới bóng đêm thanh lương, tâm lại có chút đau đớn.

Nếu như thời gian có thể trở về lúc bọn họ mười mấy tuổi, cậu nhất định sẽ đến bên anh, không để cho bản thân trễ nải nhiều thời gian như thế này.

Hai người cứ thế bước đi cùng nhau trên đường vắng cho người qua kẻ lại, một lúc lâu sau, Lục Thành lại đem Trương Ngọc Văn công một đoạn. Trương đại thiếu say bí tỉ thư thư phục phục trên lưng Lục Thành, một người toàn mùi rượu.

Lục Thành nói với cái cằm đang đặt ở trên vai anh: “Cậu thật là nặng.”

Nhưng anh vẫn cứ công người nọ đi cả một đoạn đường dài, vẫn khí định thần nhàn như vậy.

“Được công bản thiếu gia...hức... là vinh hạnh của anh.” Trương Ngọc Văn nắc một cái, mắt đều không mở ra được, cũng coi là chuyện đương nhiên mà tùy ý để Lục Thành công, chậm rãi lắc lư trong gió đêm.

Người đi đường dần dần ít đi, trở nên vắng lặng, Lục Thành cuối cùng đem Trương đại thiếu ngồi xuống một cái ghế đá ngoài công viên. Trương Ngọc Văn ngã người vào cái ghế lạnh lẽo mà cứng rắn mấy phút rồi khẽ nâng mí mắt. Nam nhân đang ngồi bên cạnh hút thuốc, áo khoác mở rộng, bóng dáng mơ hồ dưới bóng đêm có vẻ an nhàn mà lại khiến người khác rung động.

Trương Ngọc Văn kéo áo Lục Thành, ý muốn anh tiến đến gần cậu.

Lục Thành nghiêng thân thể, dựa gần vào một chút đã che đi toàn bộ ánh đèn đường chiếu lên mặt Trương Ngọc Văn, khiến cậu bị bao phủ một mảnh vuông trong bóng tối.

“Hiện tại cảm giác thế nào?” Lục Thành cúi đầu, nhìn lại cặp mắt đen như mực kia của Trương Ngọc Văn.

Người dưới thân giờ tay rút điều thuốc trong miệng anh ra, Lục Thành tưởng rằng Trương Ngọc Văn là muốn hút thuốc thế nhưng Trương đại thiếu lại vung tay một phát ném điều thuốc đi, một đường vòng cung tiêu thất trong bụi cỏ phía sau ghế.

Trong miệng Lục Thành đột nhiên truyền đến mùi rượu nồng nặc, cái vị đạo này dường như đã trải qua thêm một quá trình lên men từ miệng Trương Ngọc Văn, so với rượu anh uống trước đó lại có thêm tư vị càng say lòng người.

Trương Ngọc Văn tóm chặt lấy cổ áo Lục Thành kéo xuống, nhượng anh hoàn toàn gần kề mình. Tay kia của cậu đặt sau gáy Lục Thành, ngay lúc đối phương đang do dự, cậu chạm môi anh há mồm cắn cắn.

Trương đại thiếu vẫn không tính là ôn nhu, nhưng nhiệt liệt triển miên. Cậu trực tiếp tách hàm Lục Thành ra, không để cho đối phương có cơ hội cự tuyệt, đầu lưỡi đã vươn vào khoang miệng của Lục Thành, tại không gian ẩm áp đó mà thỏa mãn khóa lỏng, cùng đầu lưỡi Lục Thành tương giao.

Đầu lưỡi giao triển, tình ý nồng đậm, hai người thở phì phò mà không có ý buông nhau ra, càng hôn càng sâu.

Trương Ngọc Văn trong lúc hôn nồng nhiệt, phát ra một tiếng cười đắc ý.

Hai đầu lưỡi như quá giang chi long, ở trong miệng Lục Thành, cùng một chỗ mãnh liệt triển miên trao đổi nước bọt hòa cùng hơi thở.

Không khí bốn phía phẳng phất đều vì vậy mà nóng lên.

Vẫn cứ ôm hôn kịch liệt, Lục Thành đang ngồi ở bên cạnh Trương Ngọc Văn, chậm rãi chuyển sang tư thế

dễ dàng hơn cho hai người hôn môi, anh vươn tới đè lên Trương Ngọc Văn.

Lục Thành thuận thể ôm lấy lưng người dưới thân, hạ thân dính sát vào nhau. Lúc môi lưỡi vẫn đang không ngừng dây dưa, đảo khách thành chủ, hung hăng ra sức liếm mút lưỡi Trương Ngọc Văn, mang theo một đường triền miên, để lưỡi không ngừng chiếm đóng khoang miệng của một người khác mình.

Bóng đêm tịch liêu. Những người đi qua nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lại nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Vốn người bắt đầu là cái người đang say bí tỉ kia, thế nhưng Trương đại thiếu lại phải thua trận, thở hổn hển buông ra trước.

Lục Thành chậm rãi rời khỏi miệng cậu, một đường thối lui, một đường liếm dịch thủy bên mép Trương đại thiếu.

Cuối cùng hôn “Thu” một tiếng trên môi cậu rồi rời hẳn.

Lục Thành đứng lên, lại khôi phục thành dáng dấp bình tĩnh ung dung, Trương đại thiếu miễn cưỡng khẽ nâng mắt, mờ mịt nhìn anh.

“Còn đi được nữa không?”

Nam nhân nắm tay của Trương Ngọc Văn, đưa cậu từ trên ghế dài kéo lên dựa vào chính mình.

Trương Ngọc Văn lại nhìn nhìn một chút rồi giật lấy tay của Lục Thành, ngón tay đan vào ngón tay, cố giữ lại lòng bàn tay của anh thật chặt.

Lục Thành không có đẩy cậu ra, để cậu dựa vào vai mình.

Có một số việc, gạt được người khác, không lừa được chính mình.

Ở nơi tối tăm này, tâm của Lục Thành có chút hỗn loạn. Trong lòng bàn tay là một bàn tay ẩm ướt mồ hôi của một người đàn ông khác, mang theo nhiệt độ ấm áp.

Trương Ngọc Văn dùng sức cầm lấy tay anh, chỉ sợ nếu mình không cẩn thận là người kia sẽ ngay lập tức tiêu thất.

Công viên này ở khá gần nhà Lục Thành, xa xa đã có thể thấy ánh đèn lóe lên từ khu nhà.

Mãi cho đến đi tới dưới lầu nhà trọ, vào thang máy, Trương Ngọc Văn cũng không buông tay Lục Thành.

13. Chương 13

Tay phải bị Trương đại thiếu tóm chặt không buông nên Lục Thành đành phải dùng tay trái không mấy tự nhiên vát vả mở cửa nhà. Sau khi vào nhà đóng cửa, chợt nghe thấy hai tiếng cười “Hắc hắc” của Trương đại thiếu trong bóng đêm, nghe không khác gì với tiếng cười của mấy nhân vật phản diện. Nhân vật phản diện đại nhân lập tức trở mình khiến cho hai người chuyển đổi vị trí, giơ tay ra đẩy ngực Lục Thành, đem người nọ áp lên vách tường.

“Lục Thành, anh nói thử xem tại sao mình lại không có tính cảnh giác gì vậy hả?”

Trương Ngọc Văn ngà ngà say lại giở cái thói địa chủ ác bá ức hiếp dân nữ đang hoang, dán sát lên người Lục Thành, tìm đúng khuôn mặt của Lục Thành trong bóng tối mà phun một ngụm nhiệt khí vào tai anh.

“Tôi làm sao mà không cảnh giác?” Con mắt của nam nhân trong đêm tối phát ra ánh quang mang thâm sâu. Bị Trương Ngọc Văn đè lên ngực áp vào tường, anh cũng không có một chút hoang mang nào mà tùy ý để Trương đại thiếu nâng cằm mình lên. Trương Ngọc Văn mặc dù đang đùa giỡn mỹ nhân nhưng cũng không nhớ đến chính mình hiện tại đang cần mỹ nhân yếu đuối thương cảm này chống đỡ, đang có điểm lung lay sắp đổ. Ngay tại lúc cậu đang cố giữ thăng thân mình thì có hai bàn tay tiến đến vững vàng giữ lấy lưng cậu. Trương đại thiếu gia từ đầu đến chân đều dựa hẳn lên người đối phương, thế mà vẫn còn có thể làm ra cái bộ dạng hung ác mà nói: “Không nên tùy tiện để một người đàn ông bước vào nhà mình, mẹ anh không dạy qua à?”

Nghe được câu hỏi ngu ngốc như vậy, Lục Thành thấy thật buồn cười. Trương Ngọc Văn dáng người dong dỏng cao gầy đang bị giữ chặt vào người nam nhân, gương mặt hai người gần sát vào nhau, anh nhẹ giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Trương Ngọc Văn, vậy mẹ cậu có nói không nên tùy tiện vào nhà người đàn ông khác không?”

Bên môi nam nhân phả ra từng tầng nhiệt khí phảng phất lên cổ Trương Ngọc Văn, tại khoảng cách gần kề như thế này, Lục Thành cảm thấy gương mặt cậu có một tia rung động.

Trương đại thiếu gia say khướt không kịp phản ứng, người nọ ghé vào lỗ tai cậu nói, “Cậu say rồi.”

Lục Thành rũ mắt giấu đi biểu tình. Thế nhưng là trong bóng tối, cho dù Trương Ngọc Văn có tỉnh táo cũng không nhìn được vẻ mặt của anh lúc này.

Anh đột nhiên đẩy Trương Ngọc Văn ra nhưng vẫn giữ thân người cậu cho khỏi ngã, cố sức nâng cậu lên.

“Đi ngủ thôi.”

Trương Ngọc Văn bị Lục Thành bán vác trên vai, dạ dày dâng lên một trận cuộn cuộn: “Tôi, tôi CMN không có say.”

Lục Thành không để ý tới, trực tiếp khiêng cậu vào phòng ngủ, đặt lên trên giường. Lục Thành loan hạ thắt lưng cởi áo khoác, cởi giày cho Trương đại thiếu, tại ánh đèn mờ nhạt đầu giường, anh có vẻ phá lệ tuần tú cùng ôn nhu. Tại lúc anh đang tháo tất cho cậu thì người đang nằm trên giường đột nhiên túm lấy tay áo anh. Trương Ngọc Văn ngồi dậy một chút, ngay lúc đối phương đình chỉ động tác trong chớp mắt, cậu lại hung hăng lôi anh kéo xuống giường. Lục Thành ngã xuống, nửa người rơi vào chăn đệm mềm mại, chân vẫn còn tại mép giường liền bị một cặp mắt từ phía trên nhìn chăm chăm. Anh nghĩ muốn ngồi dậy, biểu tình vừa hung ác vừa đắc ý của người kia phóng đến trong tầm mắt. Lục Thành thoáng vịn người lên thì lại bị một đôi tay một lần nữa đè xuống, Trương Ngọc Văn cúi sát xuống sườn mặt Lục Thành rồi hôn xuống đôi môi anh.

Cậu liếm cắn Lục Thành. Một bên thân thân hôn hôn đôi môi hựu nhiệt hựu nhuần, một bên lật người thay đổi vị trí, cuối cùng mặt đối mặt hoàn toàn đặt Lục Thành ở dưới thân.

Tay Trương Ngọc Văn lục lọi, với vào trong y phục của đối phương, dán lên da thịt nhẵn bóng của Lục Thành, chạm đến cơ thể rắn chắc tinh tráng, dường như bị hút chặt vào, không có cách nào tách ra. Môi lưỡi triền miên, từ một bên đơn phương xâm lược ngay lập tức chuyển thành nhiệt liệt nghênh hợp mà dây dưa. Trương đại thiếu gia đè lên người Lục Thành, vuốt ve cơ thể anh, kịch liệt hôn môi người dưới thân. Người bị khinh bạc kia, dưới ánh đèn yếu ớt, triệt để mất đi năng lực tự hồi.

Cuối cùng, hai đôi môi ở lúc hít thở không thông mà phải thở hổn hển lưu luyến không rời mà tách ra.

Trương Ngọc Văn đã đỏ cả mắt, cậu lúc này như một con lang đói bụng thật lâu đang nhìn chăm chăm mỹ vị trước mắt. Cặp mắt thâm sâu mê người của người dưới thân cứ như vậy nhìn cậu, khiến tâm cậu như muốn nổi điên lên mà vỡ tung. Cậu thân thủ lột áo khoác của Lục Thành ra, tiện đà áo bên trong của người này cũng đang trong trạng thái xộc xệch mất trật tự lúc hôn môi. Nhưng đôi tay cứ run run, không có biện pháp cởi ra nút áo của đối phương.

Bận rộn nửa ngày, tay bị bắt được. Mỹ nhân dưới thân quần áo mất trật tự nhưng đã bình phục hô hấp, giương môi hỏi: “Cậu muốn làm cái gì?”

Làm cái gì? Còn phải hỏi sao? Trương đại thiếu gia nhe răng hung hăng cười: “Thượng anh.”

Lục Thành nở nụ cười. Trương Ngọc Văn vẫn giữ tư thế ngồi trên người anh, Lục Thành cứ như vậy ngồi dậy, thả tay đối phương ra, ánh mắt dụ hoặc nhìn Trương Ngọc Văn: “Tự tôi cởi.”

Anh đẩy Trương Ngọc Văn ra, đứng lên. Nam nhân lưu sương nhanh nhẹn cởi áo ra, đứng ở trước mặt Trương đại thiếu gia, tại lúc cậu giương mắt nhìn đến cơ thể của đối phương mà sung huyết, tay Lục Thành đã hướng đến cậu.

“Hiện tại, tôi giúp cậu cởi.”

Không chờ Trương Ngọc Văn đáp ứng hay cự tuyệt thì đôi tay kia đã mò mẫm mà tháo sạch hàng cúc áo của cậu, gọn gang nhất nhất cởi ra. Hai người một đứng một ngồi trên giường đối diện nhau, vẫn không nhúc nhích.

Trương Ngọc Văn cảm thấy toàn bộ suy nghĩ đang dần dần đều bị thiêu đốt, cuối cùng cậu cũng vọt lên, đem nam nhân trước mắt mạnh mẽ kéo ngã xuống giường, lúc này, lý trí đã cháy sạch thành tro rồi.

Cậu đè lên người Lục Thành, hung hăng hôn xuống. Lục Thành ôm ngược lấy cậu, tại lúc điên cuồng giao cấu, một mặt vuốt ve lưng Trương Ngọc Văn, một mặt vươn tay cởi quần hai người, kịch liệt dây dưa. Quần được ném qua một bên, đã không còn gì vướng víu ngăn cản sự tiếp xúc da thịt thân mật giữa hai người, hai cổ thân nhiệt quần quít lấy nhau.

Thân thể dán sát vào nhau, na căn của Trương Ngọc Văn giữa bụng hai người bị đè ép cùng tính khí của Lục Thành vốn đã ở trạng thái giương cung bạt kiếm. Hai thanh lợi kiếm nóng hổi tại lúc đụng chạm ma sát, càng đánh càng hăng.

Chẳng biết từ khi nào mà tư thế hai người đã bị đổi cho nhau, lúc này Lục Thành đang đè lên lỗ huyệt của người nọ. Trương đại thiếu căn răng đỏ mắt gầm lên “Tôi muốn thượng anh.”

“Không cần nhắc lại đâu.” Lục Thành cười nói trong khi vẫn còn nghịch liếm cắn môi lưỡi Trương Ngọc Văn. Mặc dù nói vậy nhưng nam nhân cũng chẳng có chút gì khách khí, đột nhiên túm lấy bả vai Trương Ngọc Văn, nhanh nhẹn quay người cậu lại, đưa lưng về phía mình.

“Anh muốn làm gì vậy?!”

Trương Ngọc Văn miễn cưỡng hoàn hồn từ giữa cuộc triển miên say đắm mà cảm thấy có chút không đúng, muốn giãy dụa lại bị nam nhân ngồi trên người mình đè lại hai vai.

“Làm gì hả?” Nam nhân cúi người xuống, chậm rãi ôm lấy Trương Ngọc Văn.

“Cậu nói thử xem tôi muốn làm gì, thiếu gia.” Anh ghé vào lỗ tai cậu nở nụ cười. Vẫn cái ngữ khí ôn nhu như vậy, thế nhưng Trương đại thiếu gia thấy lạnh cả người, phản kháng kịch liệt. “Lục Thành !”

“Chuyện gì?” Nam nhân từ phía sau ôm lấy cậu, môi dán tại cổ Trương Ngọc Văn, nhìn cậu thẹn quá thành giận, nhẹ nhàng thông thả ma sát thân thể cậu, đặc biệt đem bộ phận nam tính của mình kề sát cặp mông co dãn kia.

“Anh, ” Dần thoát ra cảm giác say mà thanh tỉnh vài phần, Trương Ngọc Văn nhẹ hô ra chữ còn lại như đã hết sức “...dám”.

“Trương Ngọc Văn, ” Lục Thành vuốt ve thân người Trương Ngọc Văn, hạ thân chen vào giữa đùi đối phương, tại nơi tư mật nọ mà cọ sát lên xuống. Anh liếm cắn tai cậu, nhẹ hỏi “Tôi vì sao mà không dám?”

“Anh Anh biết nam nhân cùng nam nhân làm như thế nào sao?” Trương đại thiếu gia nghiêng đầu qua..., cũng là thân mật, nhưng muốn ăn cùng với việc bị ăn là hoàn toàn khác nhau nha.

“Bất luận sự tình gì, không phải là làm rồi sẽ biết sao?” Lục Thành một bên cười một bên vươn tay vuốt ve dần xuống dưới bụng cậu, qua rón rồn nắm lấy na căn đã đứng thẳng của Trương Ngọc Văn.

“A ” bị đột nhiên cầm ngắt một cái, Trương đại thiếu gia không hề phòng bị thất thanh cúi đầu kêu lên.

Nam nhân phía trên cũng không vội vàng, anh chỉ là ác ý cầm trong tay na căn nóng hổi kia, dường như thập phần chuyên chú mà dò xét xuống dưới, một tay tìm được hai khối cầu, năm ngón tay vuốt ve nắn bóp, an ủi hai tiểu gia khỏa. Tay kia vẫn cầm lấy trụ thể vuốt ve lúc trọng lúc khinh, khiến hơi thở Trương Ngọc Văn trở nên gấp gáp.

“Thoải mái chứ?” Lục Thành cắn cắn tai cậu rồi lại đảo lưỡi liếm lấy một vòng khiến người dưới thân một trận run lên.

“Ân hử, ” Trương Ngọc Văn cắn môi, phát ra âm điệu vô cùng hưởng thụ: “Nhanh lên.”

Chỉ phần nộ được một phút ngắn ngủi ban đầu, giờ đây tất cả suy nghĩ của cậu đều ở tại cảm quan được kích thích bởi dục vọng.

Bị một người nam nhân thượng, nếu là Trương Ngọc Văn năm trước mà nói chả khác gì chuyện Nghìn lẻ một đêm (: chuyện hoang đường). Ai dám thượng Trương đại thiếu gia? Ai lại có bản lĩnh như vậy?

Chỉ là, đột nhiên cứ vậy mà gặp gỡ, mà rung động. Người kia là Lục Thành, người có thể cùng cậu đứng sóng vai, yêu cậu, thương cậu.

14. Chương 14

“Tuân mệnh, ” lưỡi nam nhân chôn lên vùng da cổ nhạy cảm của Trương Ngọc Văn, nhiệt tình liếm cắn. Anh tăng nhanh động tác trên tay, vật thể trong tay ở dưới sự kích thích kịch liệt mà càng thêm phách lối ngẩng đầu. Được vỗ về an ủi một cách thô bạo, nó lại trở nên càng thô càng cứng, dịch thể trong suốt ướt át từ đầu đỉnh chảy ra khiến cho động tác tay của Lục Thành trở nên trơn trượt dễ dàng.

Trương Ngọc Văn hốn hển hô hấp, không kiềm chế được ngẩng đầu lên gọi tên Lục Thành. Tiếng gọi thô trọng gọi tên từ một người đàn ông khác khiến anh càng thêm ‘đứng lên’, Lục Thành đem đầu Trương Ngọc Văn quay về phía anh, Trương đại thiếu nghiêng người, cảm giác được đùi Lục Thành chen vào giữa hai chân cậu.

Lục Thành tìm đúng chỗ trên khuôn mặt cậu mà hôn lên đôi môi đỏ thắm. Nam nhân vừa cùng cậu hôn môi, vừa hướng xuống liếc nhìn vật đang trường đồ trong tay mình kia.

Môi hai người rời nhau ra, người dưới thân được hầu hạ thư thư phục phục nghe thấy tiếng Lục Thành ở

phía trên hỏi: “Tiểu Trương thiếu gia, tôi phục vụ hài lòng không?”

Trương Ngọc Văn nghe không hiểu Lục Thành nói gì, sững sờ một chút. Lục Thành không nói gì, chỉ giơ lên thân thể, nhìn chăm chăm vào vật giữa hai chân Trương Ngọc Văn, ở phía trên hung hăng bóp một cái.

Trương đại thiếu gia cuối cùng phản ứng lại, khó nhịn mà động động trong tay Lục Thành, “Kháo! Tiểu Trương thiếu cái gì, phải gọi nó là thường thắng tiểu tướng quân.”

Lục Thành cười lên “Hắc”, đem người cậu toàn bộ lật lên. Anh cúi đầu, nhìn dục hỏa khó khẹn kia mà nói, “Tôi muốn đi vào.”

Tính khí hai người chạm vào nhau, đều được Lục Thành nắm lấy ở trong tay, tương hồ ân cần thăm hỏi, khó nhịn mà phun ra ái dịch ướt nhẹp. Trương Ngọc Văn mở mắt ra, nhìn thoáng vật to dài của Lục Thành không tính là hữu hảo, kêu lên, “Trước mở rộng đã, anh TM muốn tôi chết a.”

Hôn lên cái miệng đang mắng chửi kia, Lục Thành vươn tay ra “Ba” tắt đèn đầu giường.

“Anh làm gì vậy?” Trương đại thiếu bắt mồm hỏi.

“Tôi sợ cậu xấu hổ a.” Lục Thành hôn một cái lên trán cậu.

“... Là chính anh xấu hổ thì TM tự thừa nhận a! A ” hậu huyết chặt hẹp đột nhiên bị chen vào một ngón tay, Trương Ngọc Văn phản xạ có điều kiện kẹp chặt, “Nhẹ, điểm nhẹ một chút.”

Nhờ có dịch của hai người bôi trơn mà động tác của Lục Thành không có trở ngại, không có thực sự làm đau đối phương.

“Thả lỏng một chút, ” trong bóng tối, một tay anh ôm lấy lưng Trương Ngọc Văn, mà tay kia, ngón trỏ đã ở vùng bí ẩn bên trong hậu huyết đối phương khai sơn động thổ.

Lục Thành kéo lại hông của Trương Ngọc Văn, kê nâng lên để thân thể cậu dính sát chặt chẽ vào mình, thoải mái tìm đến môi đối phương mà dán xuống.

Trương Ngọc Văn giơ chân lên, mở ra leo lên đùi Lục Thành, thuận tiện để đối phương ở trong cơ thể cậu mở rộng.

Dị vật xâm lấn cảm giác cũng không tốt, chí ít, cậu cũng không có nghe qua bao giờ. Nam nhân và nam nhân cùng nhau, thực sự sẽ thoải mái được sao?

Thế nhưng tên đã lên dây, không phát không được.

Lục Thành đã cho vào đến ngón tay thứ hai. Anh ở bên trong cơ thể cậu thăm dò, dọc theo vách tường dồn chặt nóng hổi không ngừng tiến lên mở rộng, bị hấp thụ dán chặt vào một vùng đất hoàn toàn mới – bí cảnh hấp dẫn của Trương Ngọc Văn.

Trong đầu Lục Thành bây giờ không còn nhiều lăm lý trí, nhưng chút tàn dư còn sót lại khiến anh tự hỏi bản thân đến tột cùng là có tài đức gì. Trước khi bị Trương Ngọc Văn tấn công dồn dập, anh đều có thể khống chế tốt bản thân. Nếu như đối phương không liên tục trêu chọc anh, anh cũng có thể bình tĩnh như trước, duy trì cái mối quan hệ không rõ là gì giữa hai người như trước. Lục Thành không phải là không tin tưởng Trương Ngọc Văn, chỉ là đột nhiên cảm tình này đến quá nhanh, chính bản thân anh còn chưa kịp nhận biết để ý rõ ràng, làm sao có thể cứ đơn giản như vậy mà tiếp nhận tình cảm đó.

Trương Ngọc Văn chủ động, chung quy lại khiến tầng lớp cổ thủ trong lòng anh dần dần ngã đổ. Có thể thực tế nó cũng không phải quá kiên cố như anh vẫn tưởng.

“Có thể rồi, ” nam nhân vừa vội vừa giận, từ bên môi truyền đến thanh âm: “Lục Thành, con mẹ nó anh làm tình mà còn thất thần được hả?!”

Lục Thành thở gấp nở nụ cười, “VẬY TÔI KHÔNG KHÁCH KHÍ.”

Anh rút ngón tay ra, đem đỉnh cự vật đang sưng phồng muốn nổ tung tiến đến sát động khẩu, Trương Ngọc Văn nằm dưới thân anh cong lưng, cắn răng mang theo thần tình sẵn sàng liều chết, theo sự thâm nhập chậm rãi của Lục Thành là một loại cảm giác áp bách trước nay chưa từng có cơ hồ khiến cậu có cảm giác hít thở không thông.

Dần dần, cự vật của Lục Thành cuối cùng cũng khảm sâu vào trong cơ thể Trương Ngọc Văn.

Bị u huyết kia bao vây lấy thật chặt, Lục Thành cảm thấy mình đang bị nhiệt độ cao trong động tham lam mút vào. Chỗ kia như cắn lấy anh không tha, theo sự xâm nhập càng sâu của anh mà càng nóng càng chặt. Lục Thành thở dài thỏa mãn, cánh tay thon dài của anh ôm chặt lấy thân thể màu mật ong vóc dáng cực tốt khiến hai người kết hợp càng sâu.

Trong đêm đen, anh cũng không thể nhìn rõ biểu tình của Trương Ngọc Văn, nhưng vì động tác của anh mà phát sinh hơi thở gấp gáp khó nhận không có tiết tấu, khiến Lục Thành nghĩ đêm nay có lẽ là cảm tình trước nay chưa hề có của Trương đại thiếu gia.

Trong lúc chậm rãi rung động, anh cảm nhận được Trương đại thiếu gia khẩn trương từ từ thích ứng, buông lỏng thân kinh buộc chặt.

“Tôi muốn động, ” vừa hạ xuống hôn lên mí mắt đối phương, Lục Thành vừa bắt đầu mãnh liệt trườn tổng như bão tố.

“A ”

Trương Ngọc Văn không hề chuẩn bị trước, có cảm giác bị đóng ở trên một mô tô chạy điện, “Lục, Lục Thành, anh cái tên hỗn đản này, chậm một chút cho tôi, ha ”

Nam nhân không chút nào chậm lại, trái lại còn tăng nhanh động tác, anh đem Trương Ngọc Văn bế lên ngồi trên đùi mình.

“A, anh ”

Đột nhiên bị đổi tư thế đi vào vô cùng sâu, Trương đại thiếu thanh âm kinh hoảng còn chưa kịp phát ra đã bị nam nhân chặn miệng lại, ở nhịp độ giao hòa cường liệt mà hôn lên.

Do tư thế ngồi ôm thuận tiện mà cự vật của anh được nuốt vào càng sâu, như muốn đem người phía trên chọc thủng, anh đem chính mình hung hăng xâm nhập, đối phương từng trận thở dốc và tiếng kêu khó nhin đều bị anh tham lam nuốt hết vào yết hầu.

Theo động tác không ngừng đỉnh động của Lục Thành, cơn thịnh nộ bỗng bên trong bí động càng được thêm ướn át, động tác trêu động cũng trở nên càng thông thuận.

“Ồ ” Lục Thành thả ra đôi môi ướn át kiều diễm đang không thể nhin nổi kia, lập tức liền nghe được Trương Ngọc Văn phát ra tiếng nức nở. Lục Thành ôm cậu càng chặt hơn, kèm theo tiết tấu trêu động không đổi, anh hôn lên mặt cậu, từ trán dần hạ xuống để lại một hàng dấu tích đến hầu kết thì dừng lại.

“A ha, ...”

Anh lại liếm liếm hầu kết Trương Ngọc Văn một trận, cảm thụ được rung động mãnh liệt, Lục Thành lại ở phía trên cắn lên, lập tức nhận thấy hạ thân Trương đại thiếu căng thẳng, phía dưới cắn lại anh càng chặt chẽ.

“Ngô, vương tử điện hạ, đối với phục vụ của tôi có hài lòng hay không.” Nam nhân phun ra một tầng nhiệt khí bên tai, vì làm tình mà giọng nói trở nên khàn khàn mê hoặc chảy vào trong tai Trương đại thiếu.

“Thoả mãn, nếu là lão tử thượng anh, a... càng... thoả mãn ”

Lục Thành hừ nhẹ một tiếng, thật không khách khí mà buông lỏng cánh tay đang ôm lưng Trương đại thiếu, dịch xuống nâng lên cặp mông trơn tuột tể nị.

Đột nhiên mất đi điểm tựa, Trương đại thiếu trong bóng đêm lập tức bắt được bả vai đối phương, lại nghe Lục Thành thỏa mãn đắc ý cười khê. Anh đè mông Trương Ngọc Văn xuống, đem cự vật của mình áp lên mạnh mẽ.

Cuồng loạn tính giao đã khiến giường loạn một đoàn, trong lúc hai người kịch liệt dây dưa mà từ vị trí

giữa giường đã dịch ra mép giường. Lục Thành buông chân xuống đất, đột nhiên ôm sát Trương Ngọc Văn, động thân đứng lên.

“ ” Trương đại thiếu giật mình, trong nháy mắt khẩn trương mà cái trán xuất mồ hôi, dưới thân co rút một trận. Lục Thành vẫn để vật của mình ở trong nội vách trơn tuột, theo động tác ra vào mà ở địa phương kết hợp chảy ra dịch thể phân không rõ là của ai. Theo âm thanh “phốc phốc” dâm mỹ không hề gián đoạn, ái dịch ẩm ướt càng chảy ra nhiều, Lục Thành vừa ôm người đang thở dốc không ngừng như ôm trẻ, vừa di động ra vào, vừa in lại dấu hôn khắp nơi trên người cậu.

Bước đi trong bóng đêm thì gặp chướng ngại, Lục Thành biết đó là sô pha ở phòng khách, liền nghiêng người về trước, cả hai người ngã xuống. Động tác đột nhiên ngã ngửa ra sau làm Trương Ngọc Văn hét lên một tiếng, nghĩ rằng lưng và mông mình sẽ rơi xuống đất nở hoa thì cậu, ở trong bóng đêm mê muội, bỗng nhiên rơi vào một mảnh mềm mại.

Lục Thành cả người đè lên trên Trương Ngọc Văn, khi hai người ngã xuống phát ra âm thanh “Bính” lên sô pha. Vốn tưởng rằng đã đến chiều sâu cực hạn, nhưng ở động tác ngã xuống như vậy, tựa hồ lại đâm sâu hơn vào trong một chút. Trương đại thiếu bị vậy không thể kháng cự, suýt nữa trợn trắng mắt. Lục Thành gắt gao đè nặng cậu, động tác trều động ban đầu đã ngừng lại.

Qua vài giây, Trương đại thiếu mới hồi thần lại từ nỗi kinh hãi, chen chân vào tức giận ngoan đá một cước, lại khiến vật cứng của nam nhân đang còn chôn trong cơ thể cậu lại trướng to thêm vài phần. Cuồng liệt dao động lại bắt đầu mạnh mẽ khiến khẩu huyết co rúm. Tiểu Trương thiếu gia bị kẹp ở giữa bụng hai người mà ma sát, cuối cùng cũng đến cực hạn khiến cậu không thể chịu nổi mà rên rỉ.

“Ngô, a! ”

Thân thể cong lên với độ cung lớn chưa từng có trước đó, không thể khống chế mà nắm chặt lấy đỉnh đầu sô pha, cơ thể căng chặt từ đầu đến chân, Trương Ngọc Văn cực kỳ sung sướng, co quắp mà bắn ra.

Phía trước bắn tinh làm cho hậu huyết phía sau kẹp chặt lợi hại, Lục Thành từ cảm giác hạ thân mà nghĩ cả thể xác và tinh thần phẳng phát đều muốn bị hút vào, hòa tan tại nơi ẩn khuất ẩm áp kia.

Sự sung sướng không thể miêu tả khiến đầu óc anh mê dại, anh hung hăng trều động mạnh mẽ hơn, cuối cùng gằm nhẹ, bạo phát ở trong cơ thể Trương Ngọc Văn.

Lòng ngực Lục Thành nhấp nhô lên xuống theo nhịp tim và hơi thở gấp gáp của anh, liền thả lỏng người, ngã xuống, đang còn ở trong cao trào mà ôm lấy người dưới thân.

Hai người thật lâu thật lâu không hề cử động, chỉ nằm đó nghe hô hấp hỗn loạn của đối phương, cảm nhận nhịp đập trái tim của nhau qua lồng ngực kề sát.

Mồ hôi đầm đìa địa hợp cùng một chỗ, hồi lâu, cuối cùng cảm giác được một ít cảm giác mát mẻ.

Lục Thành hơi chút dựng dậy, nhìn đôi mắt đang buông xuống của đối phương trong phòng khách mờ tối. Như thể mơ hồ không rõ, rồi lại rõ ràng mà ôn nhu.

“Đi tắm thôi.” Anh hôn một cái lên mí mắt Trương Ngọc Văn, hít sâu một hơi, từ trong cơ thể cậu đi ra. Địa phương giao hợp phát ra “Ba” một tiếng, khiến Lục Thành ngừng lại một chút. Thế nhưng kệ cho vật thể kia đang còn có trạng thái, anh ôm lấy Trương Ngọc Văn đã mệt lử sau cơn say đi tắm.

Tuy rằng chuyện đã là ván đóng thuyền, nhưng tiếp theo sau đó lại có thật nhiều vấn đề, ngày thứ hai hai người còn có đàm phán quan trọng ở công ty, hơn nữa Trương đại thiếu vốn đã say đến không có lực chống đỡ thoát nhìn đã không được.

Hai người cả người nhẹ nhàng khoan khoái trở lại giường, lúc này đã qua nửa đêm.

Trương đại thiếu ở lúc tắm rửa cũng đã chóng mặt ngủ thiếp đi, Lục Thành nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, mình cũng nằm xuống. Anh đem tay của mình khoát lên đỉnh đầu ướt nhẹp của Trương Ngọc Văn, tay kia ôm lấy lưng đối phương.

“Hy vọng ngày mai khi tỉnh lại cậu sẽ không hối hận.” Anh ôn nhu ôm lấy nam nhân ngủ say bên cạnh, nhắm mắt lại.

15. Chương 15

Rượu hậu thất thân. Trương Ngọc Văn chưa bao giờ nghĩ đến cái loại chuyện này có ngày lại rơi trên đầu mình.

Trời sáng, bụng đói kêu vang khiến cậu mở mắt tỉnh dậy, Trương đại thiếu nằm trên giường giật giật, lập tức cảm thấy thân thể có chút không đúng. Cả người đau nhức, đặc biệt vòng eo cứ như bị gãy, đau đến nỗi khiến cậu muốn mắng người.

Mà ở một địa phương khác, cậu khẽ động chân cũng cảm giác được một trận ma sát đau nhức, hiển nhiên cũng là một mảnh sưng lên hoàn toàn thảm hại.

Cậu từ cái thảm trạng này cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, trừng mắt một lúc mới thanh thanh tỉnh tỉnh mà nhớ lại sự thật không thể trốn tránh.

Muốn làm thợ săn lại bị con mồi săn lại, Trương Ngọc Văn thật sự muốn ném nát đồ.

“Tỉnh?” Phía sau đột nhiên phát ra âm thanh của Lục Thành. Trương Ngọc Văn chấn động, đột nhiên xuất ra một thân mồ hôi. Cậu không muốn quay đầu lại, không muốn đối mặt với sự thật bản thân bị cái người này ăn kiên mật tịnh, nhưng không có cách nào, nam nhân đã tiến đến ngồi bên mép giường.

“Trương Ngọc Văn, ” Lục Thành gọi cậu, một tay vén lên tóc bên tai cậu: “Nếu như cậu không nhớ rõ chuyện tối ngày hôm qua, tôi có thể nói cho cậu biết.”

Trương đại thiếu bỗng nhiên quay đầu lại: “Tôi kháo !!!”

Trương đại thiếu tâm bất cam tình bất nguyện xuống giường, được nam nhân đang mặc tạp dề kia hầu hầu hạ hạ, cuối cùng cũng ăn mặc chỉnh trang thành nhân mô cầu dạng (ý chỉ những người nhìn ngoài thì nghiêm túc, bên trong thì đầy mưu mô tính toán).

“Ăn một chút gì đi, sắp phải đi làm rồi.” Nam nhân cười nói, vừa ôn nhu lại vừa hiền tuệ. Trương Ngọc Văn sinh khí, Lục Thành người này, nên an an phận phận mà lên phòng khách xuống phòng bếp, hảo hảo mà làm một hiền thê lương mẫu. Đáng tiếc là cái dạng hiền thê lương mẫu này làm cái sự tình khiến cậu tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, giờ còn ngồi không nổi.

Đến buổi tối, người của hai công ty còn muốn đi hát tửu. Lục Thành lấy lý do “Trương đại thiếu khó chịu trong người, tôi đưa cậu ấy về nghỉ” để từ chối.

“Cảm thấy sao? ” Nam nhân đang lái xe hỏi Trương đại thiếu bộ dáng uể oải đang ngồi kế bên.

“Anh TM chính mình thử một chút là biết làm sao.”

Nam nhân cười, “Chờ khi nào có cơ hội đi.”

Nhận thấy Lục Thành không đi đường quay về nhà anh, Trương đại thiếu nhìn phong cảnh xa lạ bên ngoài, hỏi

“Đi đâu vậy?”

“Nơi có thể khiến Trương thiếu gia cậu hoạt bát loạn khiêu (: vui vẻ, sung sướng).” Lục Thành mím môi, nghiêm túc lái xe, rất nhanh sau đó, xe dừng ở bên ngoài một cửa hàng nhỏ. Trương Ngọc Văn xuống xe mới nhìn đến tên cửa tiệm ở phía trên: Massage Lý Thị.

Liếc mắt một cái khu vực xung quanh một mảnh tịch liêu, Trương đại thiếu lộ ra vẻ mặt không mấy tin tưởng, nhưng cũng đã bị Lục Thành kéo tay lôi đi.

Nam nhân đẩy ra cửa kiếng, người bên trong đang vội vội vàng vàng, quay đầu lại thấy Lục Thành và Trương Ngọc Văn, vội vã chào hỏi: “Lúc này nhân thủ không đủ, hai người trước cứ ngồi đi đã.”

Trương đại thiếu thật không ngờ một cái nơi như thế này lại có sinh ý tốt đến vậy. Trong lúc ngồi chờ, Trương đại thiếu đã ngã đầu lên vai Lục Thành mà ngáp ngắn ngáp dài. Lục Thành kéo cậu từ sofa đứng dậy, đi theo nhân viên phục vụ đi vào một gian phòng độc lập nhỏ. Trương đại thiếu nằm úp sấp lên

giường, Lục Thành cười lui ra ngoài. “Tôi ở bên ngoài chờ.”

Chỉ mấy phút sau, chợt nghe tiếng Trương Ngọc Văn kêu như chọc tiết heo vọng ra.

“TM nhẹ thôi ”

Lại qua hai phút nữa, “A, ngao ”

Chờ đến lúc Trương đại thiếu bước ra mặt đã đen như Bao Công, vừa bước ra vừa cắn răng mắng: “Lục Thành TM đời trước tôi đúng là nợ anh mà!”

Lục Thành theo sát cậu, ở phía sau thấp giọng cười: “Hiện tại không vui vẻ sao?”

Trên đường lái xe về nhà, tâm tình Lục Thành vô cùng tốt. Trương Ngọc Văn nghiêng đầu liếc, “Anh sao mà cao hứng đến cái dạng này?” Nam nhân chỉ hướng cậu cười cười.

Trương Ngọc Văn mặt mày cả ngày khó chịu, cái bộ dạng phong lưu phóng khoáng của ngày xưa đối mặt với Lục Thành trở nên mất dạng. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu vẫn như vậy, lựa chọn lên xe của Lục Thành, lựa chọn về nhà Lục Thành. Sự lựa chọn của cậu trong thời điểm tức giận bực bội thế này, vẫn như vậy, vẫn muốn ở bên cạnh người nợ.

Lục Thành cứ có cái vẻ mặt vui sướng mà hớn hỏ. Khi anh quay đầu qua cười cười với Trương Ngọc Văn, thấy người trước mắt đang ngây ngẩn, lại cười thêm rạng rỡ.

“Kháo, anh cái tên hỗn đản này đừng có tỏ ra kích thích như vậy, hại tôi chỉ muốn đem anh dè ra đây.”

“Cậu bây giờ có làm nổi không?” Người lái xe hứng thú dạt dào mà nói.

“Anh có tin hay không tôi lập tức đem anh làm!” Trương đại thiếu thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Tiền sự bất vong, hậu sự chi sư (, : việc trước không quên là tấm gương cho việc sau; nhớ chuyện xưa để làm gương về sau). Lúc trước khi muốn làm tôi, đã được giáo huấn rồi, cậu không quên đi.” Lục Thành mở nhạc trong xe. Trương Ngọc Văn lại lập tức tắt đi, cảm hận nói: “Lục Thành, anh nhớ kỹ cho tôi!”

Anh đương nhiên nhớ kỹ. Cái người vừa cùng anh thân mật quấn quít này khẳng định đã thích anh rồi, cậu vẫn còn ngồi ở bên cạnh biếng nhác mà mắng người. Lục Thành vẫn chưa xác định được mình bây giờ đối với Trương Ngọc Văn thích đến mức nào, anh chỉ biết anh thích nhìn cậu cười, thích xem cậu tức giận, thích nghe thanh âm ngạo mạn từ tận xương cốt của cậu.

Bọn họ vốn là tình địch, Lục Thành trước đây chẳng thể nghĩ tới, hai người sẽ có lúc ở trong mối quan hệ

như thế này.

Trương Ngọc Văn ở bên cạnh anh quả thực giống như lão phu lão thê cả ngày tranh cãi âm ỉ, vừa cố chấp vừa ngu ngốc, nhưng lại thập phần âm áp. Anh đột nhiên lái xe tấp vào lề đường rồi dừng lại, quay đầu nhìn Trương Ngọc Văn.

“Trương Ngọc Văn.”

“Làm sao?”

“Tôi nghĩ muốn hôn cậu.” Lục Thành vừa nói xong đã quay người sang tóm lấy miệng của con người đang ngây ngốc chưa kịp phản ứng kia.

...

Trở lại nhà của Lục Thành, màn đêm đã buông xuống, cả thành phố lên đèn rực rỡ. Trương Ngọc Văn tắm xong đi ra, Lục Thành đang vui mình vào ghế sofa xem tivi.

“A, lão gia tử lại đi Mỹ lúc nào vậy?” Trương đại thiếu đi tới, ngồi lên tay vịn, nhìn chằm chằm nam nhân đang cầm điều khiển từ xa xem tin tức bất quá. Trên màn hình là chủ tịch tập đoàn Trương Phong, cũng chính là Trương Chính Khuê, lão cha của Trương đại thiếu, đang xuân quang đầy mặt khoác tay một đại mỹ nữ, hướng tới camera giới thiệu con dâu tương lai.

“Ta khát, lão cha chết tiệt, ” Trương đại thiếu đau đầu, vươn tay muốn lấy điều khiển từ xa trong tay Lục Thành: “Nhanh đưa đây, để tôi chuyển kênh.”

Khi cậu cúi người tranh điều khiển TV, nước theo sợi tóc đen nhánh lăn xuống, chảy lên gò má nam nhân. Điều khiển từ xa trong tay Lục Thành may mắn không nhúc nhích. Trương Ngọc Văn mắt liếc Lục Thành, càng thêm dụng lực nhưng vẫn không thể với tới. Đối phương cũng nghiêng đầu, giương mắt nhìn cậu. Một giọt nước chảy xuống đúng vào khóe mắt, giạt mình cảm giác như Lục Thành đang rơi lệ. Trong nháy mắt, Trương Ngọc Văn không kịp phản ứng đó chỉ đơn giản là giọt nước trên tóc cậu bị rớt xuống. Nam nhân này chính là người đã ăn kiên mật tịnh cậu, ở cái góc độ này, ở cái tình huống này, anh đẹp đến mức khiến cậu có chút hít thở không thông. Trương Ngọc Văn nuốt nước miếng một cái, nhìn Lục Thành không cười không nói ủy khuất như vậy lại khiến cậu có cảm giác có tội giạt mình.

“Này, tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ dù chỉ một lần thừa nhận Ngụy Trì Trì là vị hôn thê của tôi.” Trương đại thiếu chủ động ăn nói, “Anh biết nhà của tôi đấy, chuyện lung tung linh tinh gì cũng có thể gặp phải.”

“Thế nên?” Mỹ nhân trong mắt không mặn không nhạt hỏi.

“Thế nên cái rắm, trước tôi đã phản đối, thế mà hiện tại lão gia tử kia lại công khai trên truyền hình, tôi không muốn thừa nhận Ngụy Trì Trì, tôi mới là cái người bị ủy khuất ấy!” Trương đại thiếu vừa nói vừa

cảm thấy một trận phần nộ không gì sánh được, “Lúc theo đuổi Lục Tiểu Tiểu cũng đều bị lão làm khó dễ, thế nên tôi mới chạy đi làm cái dự án ở Châu Phi...”

Lục Thành vẫn còn nhìn cậu, cảm thấy Trương Ngọc Văn xúc động đến muốn qua cắn người.

“Lục Thành, anh TM lẽ nào tình nguyện tin tưởng người khác cũng không tin tôi?!”

Nam nhân trừng mắt nhìn, đột nhiên thân thủ đưa tay giữ lấy cái đầu ướt nhẹp trước mắt, đưa cậu đè thấp xuống trước mắt mình: “Thế nhưng một ngày nào đó, Trương Ngọc Văn, cậu sẽ lấy vợ sinh con nối dõi tông đường.”

Vấn đề thực tế rõ ràng, gia cảnh Trương Ngọc Văn so với những người khác đều không giống, đặc biệt là so với một Lục Thành đã mất đi cha mẹ, cách nhau như trời với đất. Một tập đoàn tầm cỡ quốc tế sẽ luôn bị người khác chú ý dòm ngó, làm sao có thể chấp nhận người thừa kế tương lai và một người nam nhân dây dưa không rõ?

“Hiện tại kết thúc, không tính là muộn.” Khi Trương Ngọc Văn đang ngăn người, nam nhân ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói.

Trương Ngọc Văn nghe được lại “Phốc” lên cười nói: “Nếu tôi chịu thỏa hiệp thì đã thỏa hiệp 5 năm trước rồi, hà tất chờ tới bây giờ?”

Cậu nhìn cặp mắt vừa hắc vừa trầm của Lục Thành, tiến đến há mồm cắn vành tai đối phương.

“Tin tôi.”

Trương Ngọc Văn cậu cả đời này cho tới giờ đều làm theo ý mình. Đặc biệt là chuyện tình cảm với Lục Thành, vốn đã mặc nó điên cuồng mà nhen nhóm nổi lửa nên sẽ không để bất luận ai trói buộc ngăn cản. Vì chuyện với Lục Tiểu Tiểu mà cậu đã chút nữa cùng cả nhà đoạn tuyệt quan hệ. Nay, với nam nhân cùng cậu lưỡng tình tương duyệt này, chuyện gì có thể khiến cậu buông tha?

“Nếu anh không tin tôi, tôi chỉ có thể đào tìm móc phổi ra cho anh xem.”

Nói xong, Trương Ngọc Văn ngồi dậy, không chút nào do dự liền quay đầu hướng phía nhà bếp đi tới. Nhưng cánh tay hất ra của cậu lại bị cánh tay khác bắt lấy.

“Tôi sao mà không tin?” Lục Thành phát ra một tiếng cười khê bốn cột, “Trương Ngọc Văn, cậu thật là khiến người khác không nhận được mà trêu chọc mà.”

Trương Ngọc Văn sống đến giờ, tình huống khiến cậu khí cấp bại phôi (vừa có thể rất tức giận hoặc/và rất bối rối) ít lại càng ít. Nhưng khi cậu “Ngao” mà quay người lại, tức giận đẩy Lục Thành lên ghế sofa

pha, bản thân cũng cảm thấy vừa tức vừa mừng. Nam nhân này vốn đều là hình ảnh nghiêm trang ôn nhu, thế mà còn phụng phịu đùa cợt cậu? Cậu dĩ nhiên tưởng thật, còn tưởng là vô cùng thật khiến cậu sẵn sàng cắt máu mình chứng lòng mình.

Lục Thành bị đè xuống kéo theo cả cậu, hai người rơi vào một mảnh mềm mại.

Trương Ngọc Văn trong mắt bốc lửa nhìn Lục Thành nửa ngày, đối phương cứ bình tĩnh như vậy rồi lại buồn cười nhìn lại cậu, gương mặt đỏ ngay trong mắt cậu rõ ràng chẳng hề kiêng nể mà lay động, cuối cùng khiến lửa bùng lên đốt vào đầu óc.

Chẳng biết từ lúc nào áo Lục Thành đã bị cởi ra, một bên tay áo còn lẻ loi mà treo trên tay anh, cái tay kia đã ôm lấy người phía trên, vuốt ve đối phương so với chính mình đã quang lõa thân thể.

Hai người không dần nổi lòng mà ôm hôn, trong tin tức giải trí trên TV sớm đã kết thúc, đang phát quảng cáo. Bên ngoài, áo tắm của Trương Ngọc Văn đã bị ném vào một góc, bốn chân của hai người dây dưa quấn quít. Rất nhanh quần Lục Thành cũng bị ném xuống đất, hai người như dã thú dính lấy nhau cùng một chỗ thập phần mãnh liệt. Tiểu gia khóa trong lúc kích tình giường cung bật kiếm mà giằng co, kịch liệt dây dưa cho nhau ướt át thân thể của đối phương.

Trong lúc Trương đại thiếu một lần nữa cảm thấy có gì đó không ổn thì một đầu ngón tay người kia đã khinh xa thực lộ (: xe chạy quen đường) mà xâm lấn.

Ở hơi nóng cuối mùa xuân, hai cổ mồ hôi đầm đìa tương giao thân thể, cùng tiếng rên rỉ kích động đốt cháy nhau trong không khí khô nóng.

Lục Thành cuối cùng cũng buông tha Trương Ngọc Văn, ở trong thân thể cậu tùy ý phun đầy, lúc này phim truyền hình trên tivi cũng đã đến đoạn kết.

Anh ôm Trương Ngọc Văn khẽ hôn một trận, lui đi ra.

Lại một lát sau, Trương đại thiếu đã hô hấp dần dần bình tĩnh được Lục Thành đỡ dậy, hai người một lần nữa tắm giặt một hồi rồi lên giường cùng nhau ngủ.

“Anh TM để tôi thương một lần thì chết à!” Trương đại thiếu ở trên giường còn đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam nhân chỉ cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt cậu, “Trương Ngọc Văn, nếu có một ngày em dám vứt bỏ tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

“Anh cái đồ oán nam, ” Trương đại thiếu lẩm bẩm, tâm tình lại vì lời này khá hơn một chút: “Yên tâm, tôi mà làm như thế, cho phép anh giết tôi rồi tự sát.”

“Còn muốn tôi tự tử theo em?” Thanh âm của nam nhân trong bóng đêm khàn khàn gọi cảm, Trương Ngọc Văn nhin không được tìm đến môi vừa ngậm vừa hôn.

“Tôi xuống địa ngục cũng sẽ bồi anh, yên tâm đi.” Nhị thế tổ vừa kiêu ngạo vừa âm hiểm tuyên bố.

“Trong số những lời thề tôi đã nghe qua, đây là lời khiến tôi động tâm nhất.” Nam nhân hôn lại một trận rồi khẽ nói, “Ngủ đi.”

16. Chương 16

Trương Ngọc Văn ở bên này ngây ngốc một tuần rồi mới hấp tấp vội vàng gói ghém đồ đạc bay đi Châu Phi. Lục Thành được công ty cử đi đại diện đưa cậu ra sân bay. Anh trực tiếp một đường đưa cậu lên trên phi cơ ở sân bay tư nhân vào nửa đêm.

Trương Ngọc Văn đứng dậy vào buồng vệ sinh, tiện thể lôi theo Lục Thành. Hai người chen chúc nhau ở địa phương chật hẹp, Trương Ngọc Văn một tay ôm lấy thắt lưng Lục Thành, một tay nhéo cằm đối phương.

“Đến đây hôn tạm biệt cái nào.” Trương đại thiếu hơi thở vừa đến gần, Lục Thành ngay lập tức liền mở miệng đón lấy.

Hai người hôn đến khó mà rời nhau ra được, bên ngoài lại không cho chút mặt mũi nào mà gióng cửa thùng thùng: “Thiếu gia, máy bay chuẩn bị cất cánh.”

Trương đại thiếu giờ đây đúng là dục hỏa đốt người, thực muốn trối Lục Thành lại mà lăn lộn một trận. Thế mà người bên ngoài không biết ý nhiều loạn, khiến cậu bất mãn nhăn mi. Cuối cùng cậu đành hùng hăng làm loạn một phen trong miệng Lục Thành rồi lui ra, hai người sửa sang lại y phục xốc xếch.

Lục Thành nhìn thoáng qua hạ thân Trương Ngọc Văn dính khởi trứng bông, bốn cọt cười: “Vây chỗ này em tính sao?”

Nam nhân trong ánh mắt tràn đầy ý tứ câu dẫn, Trương đại thiếu vốn đã muốn đi ra ngoài giờ tay lên liếc xem đồng hồ.

“Mười phút nữa.”

Nói xong, cậu một bả đè lại Lục Thành, gió cuốn mây tan lập tức nhanh nhẹn kéo khóa quần của hai người rồi đem quần tụt xuống đến đùi.

“Tôi TM yêu anh chết mất.”

Nam nhân cắn cắn cổ Lục Thành, đặt anh lên tường, tay bắt giữ côn thịt lộ ra bên ngoài, không dẫn nổi mà động.

“Nga, yêu đến bao nhiêu?”

Lục Thành phát ra một tiếng cười hời, mặc cho Trương Ngọc Văn ở trên người mình làm xằng làm bậy, hai tay anh chuyển về phía sau, nâng lên cặp mông đĩnh kiêu lộ ra hơn nửa của cậu, khiến hai người càng dán sát vào nhau hơn.

“Tôi hận không thể đem anh ra ăn.”

Trương Ngọc Văn thở hổn hển vào cổ Lục Thành, một chân cậu chen vào giữa hai chân Lục Thành, khiến động tác trên tay càng thêm dễ dàng.

Cậu muốn mở miệng bảo anh cùng mình đi Châu Phi, để anh mỗi thời mỗi khắc đều có thể ở bên cạnh mình. Thế nhưng cậu không có biện pháp mở miệng. Cậu cho tới bây giờ đều rất rõ ràng người trước mặt này cũng là một người đàn ông có ý nghĩ riêng của bản thân, có việc muốn làm, Trương Ngọc Văn không muốn vì sự ích kỷ của mình mà khiến Lục Thành buông bỏ sự tồn tại mạnh mẽ của riêng bản thân anh. Cậu rất thích rất thích anh, nhưng cũng bởi vì cái người này là Lục Thành nên Trương Ngọc Văn không thể tùy hứng như vậy.

Trương Ngọc Văn dần hôn xuống, hướng đến áo sơ mi của Lục Thành, cắn lấy nút áo đầu tiên, dùng răng xé rách khai mở cuồn liệt như dã thú.

Nam nhân thở dốc bật cười: “Trương Ngọc Văn, bộ quần áo này tốn không ít tiền đâu.”

Trương Ngọc Văn đang cắn lên xương quai xanh Lục Thành, hướng mắt lên, cùng ánh mắt Lục Thành tương giao. Cậu đột nhiên lộ ra một nụ cười, mang theo khí chất thường thấy ở Trương đại thiếu lại như có điểm bất đồng quyền rũ mị hoặc, khiến tâm can Lục Thành khó kiểm soát mà nảy lên “Thùng thùng”.

“Ngô ”

Xương quai xanh bị hai hàng hàm răng cắn lấy, cũng không biết Trương đại thiếu đến tột cùng sử dụng bao nhiêu lực đạo, khiến Lục Thành cảm giác một trận đau rất.

“Em là cầu sao...”

Bàn tay đang nắm lấy hạ thân tăng nhanh động tác, đồng thời tăng thêm lực đạo. Mấy đầu ngón tay Trương Ngọc Văn theo trụ thể đi xuống, đột nhiên dò vào chỗ túi nang, không chút nào thương hương tiếc ngọc bá đạo vuốt ve vài cái, đem bộ phận tương đồng của bản thân cùng nó nhét chung một chỗ. Cậu một tay để hai nhục trụ hầu như không thể cảm nổi chạm chạm ma sát, tay kia dọc theo chúng mà xoa nắn trên dưới.

“Liền mười phút đi.” Lục Thành gục đầu xuống, đột nhiên đưa ra một tay, cùng nắm lấy tay Trương Ngọc Văn, khiến hai tiểu huynh đệ càng thêm chặt chẽ thân mật.

Ở nơi hôn ám mà dây dưa quấn quít, động tác của hai người trở nên thô bạo, Lục Thành tìm đến môi Trương Ngọc Văn, trong không khí khô nóng mà vươn lưỡi cho nhau.

Người bên ngoài lại thúc giục. Không khí thân mật cuối cùng cũng nổ tung, hai người đồng thời thở mạnh, cùng giơ lên bàn tay dính đầy trọc dịch.

Lục Thành lau sạch sẽ tay của hai người, giúp Trương Ngọc Văn sửa sang lại y phục, thấp giọng nói.”Tôi đi đây.”

Anh mở cửa ra, bên ngoài là tiểu trợ lý của Trương Ngọc Văn. Lục Thành trong ánh mắt mờ mịt bắt mình của anh ta mà bước ra ngoài.

Trương Ngọc Văn không nói lời gặp lại với Lục Thành. Cậu mình mục trường đắm ở cùng Lục Thành trong buồng vệ sinh lâu như thế, điều này có nghĩa bão tố sắp đến rồi. Cậu cần hành động để cho người đàn ông cậu yêu một câu trả lời thỏa đáng. Cậu muốn được quang minh chính đại kể vai sát cánh cùng anh, với tư cách là người yêu, là bạn đời chứ không phải là gì khác.

Trương Ngọc Văn kéo cửa đi ra, người ngoài cửa còn đang đứng đó.

“Thiếu gia...”

“Không cần hỏi, ” Trương Ngọc Văn cài nút áo, không liếc một cái, nghênh ngang đi ra ngoài, “Trong đầu của cậu nghĩ cái gì thì nó chính là như thế.”

Sau khi Trương Ngọc Văn rời đi, cuộc sống của Lục Thành lại khôi phục như trước. Thế nhưng lại có chút khác biệt. Bất luận anh làm gì ở đâu cũng nhớ đến Trương Ngọc Văn, ngay cả khi cùng bằng hữu uống rượu với nhau, nói đến chuyện tình của bạn gái người ta, Lục Thành đều nhớ đến khuôn mặt vừa lưỡi biếng vừa lưu manh của người nọ.

Trương Ngọc Văn mỗi ngày đều gọi điện cho Lục Thành. Cậu luôn miệng kể lể cho anh một đồng đề tài câu chuyện đa dạng, khiến cho Lục Thành thương hận không thể lập tức đến Châu Phi, ở trên đại thảo nguyên rộng lớn không người mà đặt cậu dưới thân làm cho thỏa sức.

Tối hôm đó, Lục Thành ở bên ngoài uống rượu xã giao đến khuya còn chưa về, ở cuộc vui chơi anh có mấy lần nhìn nhìn điện thoại khiến những người xung quanh không có hảo ý ép cung anh “Thằng thần sẽ khoan hồng”.

Lúc về đến nhà cũng đã hơn 1 giờ sáng, Lục Thành tắm xong nằm trên giường chống gối với cơn buồn ngủ để đọc chút sách nhưng lại không tập trung được. Đồng hồ trên tường cũng đã chỉ hai giờ rưỡi, bên ngoài bóng đêm sâu thẳm. Lục thành để sách xuống, cầm điện thoại lên, gọi cho Trương Ngọc Văn.

Điện thoại không có ai nhận.

Lục Thành chưa bao giờ nghĩ đến có lúc mình lại không thể ngủ được vì nhớ một người như thế này. Ngày hôm sau anh cố lấy chút tinh thần để đi làm thì bị tiểu trợ lý nhìn ra khuôn mặt ủ rũ.

“Tiểu Lục quản lý, anh có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần, ” Lục Thành tiếp nhận cốc cà phê, nhu nhu mi tâm: “Bảo Đình Sở đem mấy nhân viên vật tư đi chuẩn bị đón khách vào buổi chiều cho tốt đi..”

Chờ trợ lý đi ra, Lục Thành lại cầm điện thoại lên. Anh đã có chút lo lắng không biết chỗ Trương Ngọc Văn có chuyện gì không.

Lần này dĩ nhiên tiếp thông.

“Trương Ngọc Văn?”

“Ừ, tôi đây, ” Thanh âm Trương đại thiếu vẫn bình thường vô cùng, chỉ có chút giọng điệu mệt mỏi buồn ngủ: “Lục Thành?”

Đến giờ, tâm của Lục Thành mới được buông lỏng xuống.

“Em đánh ngủ trưa sao?” Bên này buổi sáng chín giờ, thì bên kia đang là sau trưa. Trương Ngọc văn cũng không có thói quen nghỉ trưa khiến Lục Thành có chút nghi hoặc.

Đúng vậy a, tối hôm qua bận rộn suốt một đêm, sáng sớm mới bắt đầu ngủ.” Người bên kia phát ra giọng mũi, liêu nhân như tiểu động vật.”Xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm qua em có gọi một cuộc điện thoại cho tôi.” Nam nhân thành thật thừa nhận: “Tôi tối hôm qua một đêm không ngủ.”

“ ” người bên kia chợt tỉnh táo: “Lục Thành anh có biết bây giờ tôi muốn làm gì nhất không.”

Lục Thành dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng anh cũng không định trả lời, chỉ thấp giọng nói với cái điện thoại: “Trương Ngọc Văn, chiều cố tốt chính mình.”

Quan hệ hai người phát triển nhanh đến vượt bậc, ngọt đến phát ngấy, ngay cả khi cách nhau cả một đại dương to lớn, mỗi ngày đều ngọt ngào ân ái, một Lục Thành cũng nhanh thích ứng như vậy. Tuy rằng anh vốn cũng là một nam nhân ôn nhu.

Người bên kia đã không có buồn ngủ nữa, cậu phảng phất như thì thầm bên tai Lục Thành, “Lục Thành... Anh có biết hay không, tôi thực sự rất yêu anh.”

Lục Thành dường như thấy cậu đang ở đây, nhẹ chạm đến mặt anh, hơi thở phả lên tai anh, ôm lấy thân thể anh, thế nhưng trước mắt chỉ là cái điện thoại.

“Tôi biết.” Anh nói: “Tôi cũng vậy, Trương Ngọc Văn.”

Trương Ngọc Văn ra lệnh, “Nói đi.”

“Nói gì?” Nam nhân không kịp phản ứng.

“Nói anh yêu tôi, nói mau!”

Trương Ngọc Văn đột nhiên bắt đầu nôn nóng, nóng lòng tìm chứng cứ, thanh âm đều đột nhiên thay đổi.

“Tôi yêu em.” Nam nhân nói.

Đây là lần đầu tiên anh nói lời yêu với Trương Ngọc Văn, tuy rằng bọn họ bắt đầu yêu nhau chưa lâu nhưng anh có cảm giác bọn họ đã cùng một chỗ lâu lắm rồi. Chỉ là cho tới bây giờ đều là Trương Ngọc Văn chủ động. Dù gì thì đại thiếu gia cậu hành động nhanh mạnh đến nỗi không ai có thể vượt qua cậu. Lục thành đôi khi cũng cảm thấy mình thực sự bại bởi người này.

“Lục Thành, tôi sẽ không bao giờ buông anh ra đâu, ” Trương đại thiếu hạ giọng, phảng phất như đang nói cho chính cậu nghe.”Chỉ bằng việc anh cũng yêu tôi muốn chết.”

Lục Thành giờ đây không nhìn thấy được thần tình của Trương Ngọc Văn nhưng trong lòng anh mơ hồ biết, Trương Ngọc Văn bên kia sợ là thực sự xảy ra chuyện.

Có liên quan đến họ.

“Tôi mới không yêu em muốn chết.” Nam nhân ôn nhu cười: “Tôi sẽ sống tốt mà yêu em.”

“Hắc, anh cái tên hỗn đản này, ” Trương đại thiếu ở bên kia xoay người rời khỏi giường, “Mặc kệ thế nào, Lục Thành, anh phải tin tưởng tôi.”

“Tôi tin em, tôi cũng đã nói rồi.” Nam nhân im lặng câu dẫn ra khóe môi: “Mặc kệ chuyện như thế nào, tôi đều ở đây.”

Đêm trước bão đều là một đêm yên ắng.

Ngoại trừ Trương đại thiếu gọi tới, ngày trước là mỗi ngày gọi điện, giờ là cách tam soa ngũ (thường xuyên nhưng ít thường xuyên hơn ‘mỗi ngày’)

Có đôi khi Lục Thành gọi đến, Trương Ngọc Văn đều đang mệt mỏi bận rộn. Lục Thành không hỏi qua có sự tình gì cũng không bao giờ nói qua sẽ giúp cậu san sẻ gánh nặng.

Bàn về cách xưng hô:

Thực sự thì Tiếng Việt tương đối phức tạp so với một số ngôn ngữ khác mà mình biết, đặc biệt là cách xưng hô. Chẳng như Tiếng Anh hay tiếng Trung, chỉ có I – You hay wo – ni, đơn giản, có khi lúc mình chửi đều cũng chả nhận ra, như tiếng Việt chuyển sang gọi mày là thôi xong rồi *cười*. Thế nhưng mình lại thích đa dạng như Tiếng Việt vì qua cách xưng hô cũng phần nào tỏ ra tình cảm, cảm xúc của người gọi (may Tiếng Việt là tiếng mẹ đẻ, nếu mà là ngôn ngữ thứ hai thứ ba thì học đến mệt).

Ồ, cơ mà đến lúc edit thì mệt chết. Thay đổi xưng hô cũng kỳ mà không thay cũng kỳ. Mình có quen hai đứa bạn từ lúc bọn nó quen nhau cho đến lúc thành đôi thành cặp, bạn nữ lớn hơn bạn nam 1 tuổi. Nghe bọn nó chuyển từ mày tao sang anh em thấy cũng hơi kỳ kỳ vì không quen nhưng lại thấy tình cảm hẳn ra khiến mình cũng hơi GATO (hình như không mấy liên quan)*cười*.

Thế nên mới quyết định chuyển cách gọi thụ của công từ ‘cậu’ sang ‘em’ thôi. Ban đầu định anh anh em em đi nhưng có bạn comment bảo giữ nguyên được không, mình cũng đắn đo suy nghĩ, đến lúc dịch thấy anh anh em em thì nghe ngáy quá mà tôi tôi cậu cậu thì lúc nói lời yêu lạnh chết đi được. đành thế đi *cười*

17. Chương 17

Lục Thành cơ bản cũng không có ý định nói cái gì, bởi vì anh biết, khi Trương Ngọc Văn cần anh, cậu nhất định sẽ tìm đến. Cậu là đại thiếu gia nhà họ Trương, là người thừa kế của tập đoàn Ngọc Phong, cậu thông minh cường thế lại có thủ đoạn, nếu Trương Ngọc Văn đã nói cậu cần nhất là sự tin nhiệm của Lục Thành thì điều Lục Thành có thể làm giờ đây là toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu.

Cũng không có lý do gì cả. Giống như ái tình của họ vậy, quá trình nhận thức không dài nhưng mạc danh kỳ diệu mà yêu đến cuồng nhiệt. Anh chỉ đơn giản là nguyện ý tin tưởng người đàn ông yêu anh, chỉ là như vậy thôi.

Trương Ngọc Văn thời gian nói chuyện điện thoại với Lục Thành càng ngày càng ngắn nhưng cậu vẫn kiên trì như cũ mà gọi điện cho Lục Thành hai ba cuộc mỗi tuần. Những lần khác là Lục Thành gọi điện tới, có lần hai người nói chuyện được một lúc thì người đầu bên kia bắt đầu phát ra những tiếng ngáy nhè nhẹ.

Cứ như vậy qua hơn một tháng, có một ngày Lục Thành gọi điện đến thì chỉ nhận được giọng nói lạnh lùng nhạt nhẽo thông báo đối phương đã tắt máy. Ngày thứ hai, ngày thứ ba, vẫn cứ như vậy mà không liên lạc được.

Nam nhân lập tức dựa vào quan hệ khách hàng mỏng manh của công ty mà tra xét số điện thoại của trợ lý Trương Ngọc Văn. Gọi được mới biết dự án ở Châu Phi đã rơi vào quẩn cảnh tiến thoái lưỡng nan, mà Trương Ngọc Văn đã bị người của Trương gia bắt về.

Hai ngày này Lục Thành vẫn cứ bình bình thường thường mà đi làm, không ai nhận ra dị thường gì ở anh. Thẳng đến ngày thứ ba khi được phê chuẩn nghỉ năm thì anh đã chuẩn bị xong đồ đạc bắt đầu xuất phát đến sân bay.

Lục Thành chỉ mang một ít hành lý gọn nhẹ, trước đó anh cho Trương Ngọc Văn đầy đủ tín nhiệm nhưng không cho cậu sự chống đỡ đầy đủ đồng dạng. Người kia ở Châu Phi chống đỡ rất khổ cực, anh biết rất rõ ràng, lại tự cho là đúng, cho cậu là người có khả năng đỉnh thiên lập địa.

Lục Thành mở cửa ra. Ngoài cửa có một nữ nhân, chính là người anh đã nhìn thấy trên TV mấy tháng trước.

Dựa vào hiểu biết trước đó về Trương Ngọc Văn theo đuổi Lục Tiểu Tiểu, Lục Thành biết, Ngụy Trì Trì tiểu thư thành thực cao quý trước mắt tuyệt đối không hợp khẩu vị Trương đại thiếu.

Ngụy đại tiểu thư hào phóng lấy ra một tấm chi phiếu ném lên bàn.

“Mười triệu có đủ hay không?”

Lục Thành ngồi đối diện nhìn cô, không hiện biểu tình, cũng giấu diếm cường thế.

Nam nhân vẫn cứ ngồi như vậy, bất động thanh sắc, thậm chí khi cô mở miệng ra giá còn mở miệng nở nụ cười hàm xúc bất minh. Ngụy Trì Trì mặc dù tuổi còn trẻ nhưng cũng đã lăn lộn giang hồ, sớm luyện thành tư thái trấn định điềm tĩnh của nữ vương. Hơn nữa, loại nam nhân nào mà cô còn chưa thấy.

Dù vậy nhưng ngày hôm nay, Ngụy Trì Trì ở trước mặt người này, ngồi đối diện nhau chưa đến mười phút mà tự sinh ra cảm giác khiếp ý không rõ ràng.

“Sao vậy? Mười triệu ngại ít?” Ngụy đại tiểu thư tự nhiên là không chịu để cho chính mình có vẻ yếu thế, cô nhẹ hất đầu một chút, đối nam nhân lộ ra cao ngạo mà miệt thị cười.”Cũng phải, leo được lên giường của Trương Ngọc Văn, sao có thể là loại người đơn giản? Người ra giá đi.”

Lúc này nam nhân thoải mái tự nhiên mà chậm rãi đốt một điếu thuốc, sau đó anh hướng Ngụy Trì Trì hỏi. “Ngụy tiểu thư, vậy cô nghĩ Trương Ngọc Văn trị giá bao nhiêu tiền vậy? Mười triệu? Hay là một tỷ? Có lẽ, người này đáng giá khiến cô không tiếc tất cả mà tặng gia bại sản đi?”

“Cái gì?” Căn bản không nghĩ đến sẽ bị người đàn ông đẹp một cách kỳ cục trước mắt hỏi câu hỏi này, Ngụy Trì Trì sửng sốt. Nhưng ngay sau đó, cô đã ngay lập tức bách chuyển thiên hồi, coi như không mấy ngạc nhiên, cơ hồ là nghĩa chính ngôn từ mà đáp “Trương Ngọc Văn trong lòng tôi đương nhiên là vô giá.”

“Đã vô giá, cần gì phải ra giá?” Nam nhân ngón tay đang lúc để tàn thuốc tình tế rơi xuống, “Thế nhưng Ngụy tiểu thư không hiểu rõ chuyện trọng yếu nhất. Mặc kệ hấn ở trong lòng cô đến tốt cùng là như thế nào tồn tại, đều không thay đổi được một sự thật.”

Ngụy Trì Trì trừng con ngươi nhìn Lục Thành, sau vài giây phút ngẩn ngủ, cô cơ hồ nghe được nam nhân ôn nhu cười ra tiếng.

“Trương Ngọc Văn căn bản cũng không quan tâm hấn ở trong lòng cô có địa vị thế nào. Cô có cho tôi nhiều tiền hơn nữa thì có ý nghĩa gì?”

Ngụy đại tiểu thư đang trong tư thế người đến gây sự, trong nháy mắt biến thành người bị vạch trần mà tức giận.

Đúng vậy, cô đương nhiên biết, bắt người đàn ông này ly khai Trương Ngọc Văn, và khiến Trương Ngọc Văn kết hôn cùng cô, căn bản là hai chuyện khác nhau. Trương Ngọc Văn người này, tuyệt đối sẽ không bởi vì bị đả kích mà làm ra quyết định bùng bột. Cô chỉ là có khẩu khí mà thôi. Trước bại bởi một nữ nhân, cô tự an ủi mình, Trương Ngọc Văn chính là thích loại hình ấu trĩ ngu xuẩn.

Mà nay, người kia đã buông tha Lục Tiểu Tiểu nhưng lại như cũ không liếc nhìn cô một cái, đảo mắt liền vì một người nam nhân mà cùng hai đại gia tộc đối nghịch. Cô càng không nghĩ đến, nam nhân được Trương Ngọc Văn nhưng nhớ, đối với cô không kiêu ngạo không siểm nịnh không buồn không hận, căn bản cùng Trương Ngọc Văn như nhau, không đem cô vào mắt.

“Như nữ nhân bị một người đàn ông đè trên giường, thực sự một điểm xấu hổ cũng không có? Người có nghĩ tới hay không bởi vì người mà Trương gia gặp phải bao nhiêu nhiễu loạn?! Có nghĩ đến Trương Ngọc Văn sau này sao có thể đứng thẳng trước thế nhân?!”

Ngụy đại tiểu thư đã đánh mất sự cao quý thông dong ban đầu, đối diện với chỉ trích của cô, tâm tình Lục Thành vẫn như cũ mà không có điểm dao động.

“Nếu như yêu nhau cần gì nói đến xấu hổ hay không, hành vi thâm chia rẽ người khác lại không xấu hổ chẳng? Hơn nữa,” nam nhân đem điếu thuốc tắt đi: “Trương gia thì làm sao, liên quan gì đến tôi? Trương Ngọc Văn thì như thế nào, cũng không liên quan cô quan tâm.”

“Ngụy tiểu thư, tôi đang vội vàng xuất môn, nếu như không còn chuyện gì khác, mời trở về đi.”

“Trương Ngọc Văn là vị hôn phu của tôi!”

“Ha ha, ” nam nhân làm như nghe được truyện cười, “Những lời này, Ngụy tiểu thư lưu cho mình nghe đi, tái kiến, thứ cho không tiễn xa được.”

Ngụy Trì Trì cắn răng càu giận mà đi tới cửa, đột nhiên xoay người lại nhìn chăm chăm Lục Thành nở nụ cười, “Người cho là, người hiểu rõ Trương Ngọc Văn?”

Trong khẩu khí của cô tràn đầy hả hê, liếc mắt nhìn hành lý của Lục Thành: “Mặc kệ Trương Ngọc Văn đối với người có phải là thật tâm hay không, hôn nhân của hân, người cho là tùy vào ý muốn của hân sao? Thậm chí để người đi quấy nhiễu?!”

Nghe vậy, Lục Thành dừng một chút, cuối cùng liếc mắt nhìn Ngụy Trì Trì.

Nam nhân trong ánh mắt đã không chút nào che giấu sự đồng tình: “Đối với chân tình không biết có nên tin được hay không của đại tiểu thư cô, đến cuối cùng thì mọi chuyện dường như đều là một hồi âm mưu để đạt mục đích đi.”

Anh đóng cửa “Phanh”, bước qua Ngụy Trì Trì mà đi.

Anh lại trở lại thành phố quen thuộc kia. Lục Thành trước 18 tuổi đều là ở thành phố này mà sinh hoạt. Anh và Trương Ngọc Văn ở đây mà nhận thức nhau, nhưng lại không kịp hiểu nhau.

Căn phòng được quét dọn sạch sẽ, bác gái sát vách bình thường sẽ đến quét tước. Lục Thành buông hành lý, đứng ở trước cửa sổ đang buông rèm bạch sắc.

Anh trước đây thường đứng ở nơi này, nhìn thấy Trương Ngọc Văn thời còn niên thiếu.

Nhân sinh thực sự là quá mức kỳ diệu, có quá nhiều chuyện bất khả dự đoán. Khi đó Lục Thành tự động kéo Trương Ngọc Văn vào sổ đen, không giao du qua lại, cứ thế mà anh đi đường anh tôi đi đường tôi. Thời kỳ thiếu niên anh làm sao có thể nghĩ đến, mình ở nhiều năm sau đó sẽ cùng người nợ lần thứ hai gặp lại, từ từ biến thành tình thái của ngày hôm nay.

Lục Thành lấy điện thoại ra, gọi một số điện thoại, đối phương rất nhanh nhận máy.

“Cháu đã đến nơi, phía chú sao rồi?” Thanh âm của nam nhân nhu nhuận trầm thấp, dường như anh vĩnh viễn đều là như thế này, thông dong bình tĩnh, không sợ hãi bất loạn.

Chỉ có chính anh cảm giác được lúc này lòng anh chân chính hỗn loạn thế nào.

“Ta để Tiểu Thất theo dõi vài ngày, không có điều gì dị thường, Trương đại thiếu hân là còn bị giữ ở trong nhà.”

Nói là Trương gia, nhưng nơi đó đối với Lục Thành, giống như dũng sĩ chiến đấu với ác long cứu vớt vương tử, càng giống như một nhà tù kiên cố, “Anh trước đến chỗ ta đã rồi lại nói.”

Lục Thành đi đến trước một văn phòng thám tử, anh vừa bước vào đã bị một cơn bão quần tới.

“Kháo, tiểu tử thôi! Vài năm không thấy mặt, chỉ đến lúc có việc cần mới tìm đến ta!”

Lục Thành bị đối phương vỗ hai cái trên vai mạnh đến nỗi tựa hồ đứng không vững, anh cố ý tỏ vẻ đau khổ nói, “Lục đại thúc, ngài cứ như vậy làm sao cháu chống đỡ nổi a.”

Trước mặt Lục Thành là một đại nam nhân cao mét bảy mét tám, nam nhân đưa cho anh một điều thuốc, ngồi ở ghế salon đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, anh và cậu ấm Trương gia là làm sao vậy.”

Lục Thành cũng không muốn tránh kiêng kị, anh mang thần sắc ung dung mở miệng nói, “Chúng cháu là loại quan hệ đó.”

Anh không sợ bị Lục Trung Hoa biết, cũng không sợ thiên hạ đều biết. Điều duy nhất anh sợ giờ đây chính là không gặp được người kia.

Lục Trung Hoa híp mắt nhả khói thuốc, nhìn Lục Thành nói, “Anh muốn gặp cậu ta thì có một người có biện pháp.”

Lục Thành cũng không có nghĩ tới lại có thể gặp mặt Trương Ngọc Văn nhanh như thế.

Khi đem nam nhân tiêu tụy gầy gò kia áp lên tường ở toilet, Lục Thành còn có chút cảm giác không thực, dường như tất cả chỉ là ảo giác.

Ngay sau khi hai người gặp được nhau, Trương Ngọc Văn đã vội vàng vàng kéo Lục Thành đem đi, cậu chưa kịp nói lời nào đã bị nam nhân kia đè xuống, điên cuồng mà hôn môi. Chân Lục Thành chen vào giữa hai chân Trương đại thiếu, cố dán sát vào người mình ngày đêm mong nhớ, khí tức nóng bỏng giao hòa trao đổi, anh chỉ muốn đem cậu thật sâu thật sâu nhập vào lòng.

Thẳng đến lúc hai người hít thở không thông mới buông nhau ra.

Lục Thành thả Trương Ngọc Văn, lôi cái tay như kẻ trộm của người kia đang với vào bên trong quần áo

hồn dộn của anh.”Hiện tại không được.”

Hai người vẫn đang còn trong tư thế quần quít, dây dưa hơi thở, ở trong không khí an tĩnh mà khô nóng nhìn nhau, trong mắt đều là ánh mắt trùng điệp của đối phương.

“Anh từ khi nào thành nhân thủ của Tần gia vậy?” Trương đại thiếu nhìn chăm chăm nam nhân đang có ánh mắt cũng đang chăm chú nhìn mình, không muốn dời mắt đi mà trêu chọc.

“Không như vậy, làm sao có thể gặp em?” Môi nam nhân cũng khẽ mỉm cười, “Trương Ngọc Văn, tôi đây trở về nhưng là thiên lý tâm phu...” (ngàn dặm tìm chồng)

“Như vậy, tiểu mỹ nhân muốn đại gia ta đền ơn đáp nghĩa thế nào đây?” Trương đại thiếu vẻ mặt lưu manh nhìn chăm chăm Lục Thành, liếm môi một cái.

Cậu nhéo nhéo cằm đối phương: “Sao mà lại gầy như vậy.”

Lục Thành thở dài, Trương Ngọc Văn bây giờ, làm gì có tư cách nói anh.

“Gần đây được hầu hạ tốt chứ, ” nam nhân cười nhạt gạt cái tay nọ trên cằm rồi đem nắm lấy, ngón tay giao triền, “Nghe nói em chuẩn bị đính hôn.”

Trương Ngọc Văn ngạc nhiên: “Anh lấy thông tin ở đâu vậy, lão gia tử còn chưa tuyên bố ra ngoài đâu.”

Lục Thành cúi đầu cười, đem Trương đại thiếu thần sắc kinh ngạc thu vào trong mắt. Anh kề sát vào trán Trương Ngọc Văn, ở cự ly gần sát nhìn hàng lông mi trên mắt cậu, vươn lưỡi liếm.

“Trương gia và Tần gia sinh ý qua lại lớn như thế, tự nhiên sẽ có người biết. Mỗi ngày bị giam ở nhà tư vị thế nào?”

“Mấy ngày này tôi một điểm buồn chán cũng không có, anh có biết mỗi ngày tôi có chuyện gì cần làm không?” Trương đại thiếu tiếp cận môi Lục Thành, nhẹ nhàng cắn mấy cái: “Tôi mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh nha, mỗi ngày đều phải nhìn hình của anh để trị ‘bệnh.’”

Lục Thành đã từng nghe nói đến cái gọi là phương pháp trị liệu tình yêu đồng tính. Xem ảnh nam nhân đồng thời thúc ép nồn mửa, chính là phương thức thật nực cười. (Editor: Các nhà trị liệu cho người đồng tính xem hình ảnh, video có cảnh quan hệ đồng tính cùng lúc chích điện vào tay hoặc bộ phận sinh dục hoặc chích thuốc gây ói mửa để loại trừ cảm giác ham muốn tình dục đồng tính; và đây được gọi là kỹ thuật “sửa đổi hành vi kết hợp liệu pháp ác cảm”)

Thật không ngờ, chuyện như vậy có một ngày cũng sẽ rơi xuống trên đầu Trương Ngọc Văn.

Lục thành “Phốc” nở nụ cười, chỉ là tay của anh càng đem Trương Ngọc Văn ôm chặt hơn.

“Như vậy, Trương thiếu gia, ‘bệnh’ của em chữa được chưa vậy?”

“Mỗi ngày đều nhìn hình của anh, anh nghĩ tôi có thể chữa được cái bệnh này không hay ngược lại, càng trở nên nghiêm trọng?” Trương đại thiếu nhíu miệng, ở ngoài sáng không gian, nhãn thần thẳng thắn ung dung chiếu vào trong mắt của Lục Thành: “Lúc bị tiêm vào mấy thứ kia, tôi hướng đến hình của anh mà đánh mấy bay, anh có tưởng tượng được vẻ mặt của bọn họ lúc đó không?”

“Trương Ngọc Văn ”

“Tôi còn chưa nói hết, trải qua mấy ngày nay ‘Trị liệu’, tôi phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng.” Trương đại thiếu kéo vai Lục Thành vào lòng, để lồng ngực đối phương kề sát bản thân, Lục Thành qua lớp áo mỏng manh cảm thụ được lửa nóng của Trương Ngọc Văn.

Anh nghe được người đàn ông anh yêu nhất nói.”Lục Thành, anh quả nhiên là người gây bệnh cho trái tim tôi.”

Lục Thành hầu như không cách nào khống chế chính mình, anh hận không thể ngay lập tức đem Trương Ngọc Văn ăn sạch vào bụng.”Chúc mừng, bệnh của em đã vô phương cứu chữa rồi sao?”

Bọn họ ôm nhau, Lục Thành biết Trương Ngọc Văn sẽ không trả lời câu hỏi của anh, liền muốn một lần nữa ngậm lấy cánh môi kia, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa”Thùng thùng” phía bên ngoài.

Trương đại thiếu nở nụ cười, vô tâm vô phách, vẫn ôm chặt lấy lưng nam nhân, mãnh liệt hỏi, “Còn anh?”

“Có lẽ, tôi so với em bệnh còn nặng hơn.”

Bên ngoài đã ồn ào hỗn loạn, Lục Thành phải đem tay nam nhân từ trên lưng mình gỡ ra, “Em cần phải đi rồi.”

Trương Ngọc Văn thật sâu liếc anh một cái, “Tôi sẽ đến tìm anh.”

Nói xong cậu đem anh đẩy sâu vào gian trong, sửa sang lại y phục, kéo cửa ra đi ra ngoài.

18. Chương 18

Đến lúc Lục Thành đi ra, người của Trương gia đã rời đi rồi.

Ở bao sương, Lục Thành tìm được Tần gia nhị thiếu Tần Hoài đang uống rượu một mình.

“Cám ơn anh.” Không có người này an bài, ngày hôm nay anh sẽ không gặp được Trương Ngọc Văn.

Tần nhị thiếu gác chéo chân, ý bảo anh ngồi xuống, “Không cần cảm ơn, tôi bắt quá chỉ là muốn đích thân bàn chuyện làm ăn cùng Trương Ngọc Văn, cái này cơ bản cũng là trong dự tính ban đầu của tôi thôi.”

“Sinh ý trong tay Trương Ngọc Văn bị Trương gia quấy rối, gần đây rất tệ, ” Tần nhị thiếu lấy khăn tay ra lau miệng: “Hiện tại hẳn cần phải có người đến thúc đẩy.”

“Anh tại sao phải giúp hẳn?” Lục Thành hỏi.

“Tôi không giúp hẳn, ” Tần Hoài lấy điện thoại cầm tay ra, một bên gọi điện thoại một bên đáp, “Tôi chỉ là một người làm ăn, chỉ làm chuyện có lợi đối với bản thân. Nay, anh ở Tân Dương tửu điểm, tối đón anh đi.”

Bên đầu kia điện thoại có tiếng người hô lớn đến mức Lục Thành đều nghe được thanh thanh sở sở: “Họ Tần anh TM lại đi uống rượu?! Không muốn sống nữa có đúng hay không! Đêm nay tôi không muốn phải giết chết anh!”

Nghe thấy tiếng hét, Lục Thành giương mắt lên nhìn biểu cảm vô vị thiếu ngược có chút quen mắt ở Tần nhị thiếu. Đối phương cúp điện thoại, vuốt vuốt tay hướng Lục Thành nói: “Tôi bị thê quả nghiêm, chỉ là thỉnh thoảng thích cùng hẳn đối nghịch.”

Nói xong hẳn nở nụ cười, Lục Thành ngồi đối diện hẳn điểm điều thuốc, cũng nở nụ cười.

“Thích nam nhân cũng giống như việc không ăn cơm. Người khác nghĩ anh không bình thường, nhưng thực ra là do bản thân họ không thể tách ra khỏi bát cơm mà thôi.”

Lục thành “Hắc” cười ra tiếng. Tuy rằng Tần nhị thiếu đưa ra ví dụ phi thường kỳ quái, nhưng khiến anh thập phần hưởng thụ.

“Tôi chỉ thật tò mò, cái kia Trương Ngọc Văn khẳng định một mực toàn tâm toàn ý theo đuổi một nữ nhân, tại sao lại đột nhiên đi yêu một người nam nhân như anh vậy.”

Lục Thành cười khẽ, “Vấn đề này, lần sau anh có thể hỏi hẳn một chút.”

“Trước lúc đó, anh có thể nói cho tôi nghe một chút chuyện của các anh đi. A, xem ra chỉ có hôm nào ” “

Ngay lúc Tần Hoài nói thì cửa bị đẩy ra. Người đàn ông vừa bước vào đã kéo lấy tay của Tần nhị thiếu: “Đi.”

Tần Hoài đứng lên, “Hai ngày nữa tôi sẽ đến Trương gia thăm hỏi, nếu anh đồng ý làm nữ thư ký tháp tùng cùng tôi thì...”

Hắn lập tức đã bị nam nhân kéo ra khỏi cửa.

Lục Thành chưa kịp đáp lại lời mời ‘có hảo ý’ của Tần Hoài. Đúng đêm hôm đó khi về nhà, anh đã bị người bắt cóc uy hiếp.

Không cần nghĩ anh cũng biết được ai là kẻ đứng đằng sau làm chủ.

Mấy tên giặc cướp đều cảm thấy giật mình, người đàn ông bị bọn họ bắt cóc này lại không có làm ra bất kỳ hành động kháng cự nào.

Mắt của Lục Thành bị che lại, anh bị người mang xuống xe, đẩy vào trong 1 căn phòng. Cái gì cũng không nhìn được, chỉ cảm giác có điểm khô thoáng mát mẻ, có thể thấy được đây không phải khu bỏ hoang phế tích các loại nào cả.

Anh bị đẩy ra đứng một chỗ, chỉ trong chốc lát, xung quanh đến một tiếng động cũng không có. Nhưng Lục Thành biết, đứng sau anh lúc này có hai người, trong phòng chỉ ít cũng có bốn người.

Anh không sai, trước anh lúc này là một người đang ngồi trên ghế sofa giường ánh mắt sâu trầm đánh giá anh.

Không có ai mở miệng nói gì, Lục Thành cũng chỉ lẳng lặng đứng. Ở cái thời khắc như thế này, anh cũng chẳng cần nóng lòng mà tìm kiếm chủ động. Rồi sẽ có người nói cho anh biết chuyện gì đang phát sinh.

Qua một lúc lâu, trong lỗ tai Lục Thành cuối cùng cũng truyền đến thanh âm trầm ổn thuộc về một người đàn ông trung niên.”Có lẽ ta không cần phải tự giới thiệu bản thân.”

Tay Lục Thành còn đang bị trói nhưng tư thế vẫn thong dong, phảng phất anh căn bản cũng không định lý giải tình cảnh của mình. Anh hướng về chỗ phát ra âm thanh mà giương miệng cười, như chào hỏi người quen biết mà nói “Trương lão gia tử, chào ông.”

Đối phương cười”A”, ôn hoà nói, “Ta còn không có già như vậy đâu.”

Tầm vải trên mắt Lục Thành đột nhiên bị lấy ra, ánh sáng đột nhiên chiếu đến khiến anh có chút không thích ứng mà nheo mắt lại.

Sau khi đã thích ứng, anh thấy được người ngồi trước mặt cách anh chưa đến hai thước, gian phòng cũng hoa hoa lệ lệ không mấy thích hợp làm hiện trường tra tấn bức cung.

“Như vậy, xin hỏi Trương lão bản, ” Lục Thành ở thời khắc này cũng không muốn phải lý giải tình huống hiện tại. Anh vô cùng muốn xưng hô “Trương lão bản” đổi thành “Nhạc phụ đại nhân”, nhưng chung quy nhin được.

“Ngài đưa tôi đến nơi này là muốn uy hiếp đe dọa hay muốn dùng gì dụ dỗ?”

“Người người này thật là thú vị. Dùng gì dụ dỗ?” Đối phương tựa ghế sa lon gác chéo chân, nhìn Lục Thành, lộ ra thần tình mãn bất tại hồ (bình chân như vại), “Người cảm thấy để cho người đời này triệt triệt để để tiêu thất, sẽ tạo bất cứ phiền phức gì cho ta sao?”

“Nếu như không nghĩ đến Trương Ngọc Văn mà nói, đích xác, tôi đối với ngài bất quá chỉ như là con kiến lòng bàn chân tùy thời có thể dẫm nát nghiền chết.” Lục Thành cười cười, “Tôi lại nghĩ, ngài sẽ không làm thế.”

Trương Chính Khuê quay quay chiếc nhẫn trên tay trái, liếc mắt nhìn Lục Thành, trong thanh âm đều mang lạnh lùng uy hiếp, “Người có phần quá tự tin với chính mình rồi.”

“Ngài sai rồi, ” đứng ở trước mặt ông ta là nam nhân trẻ tuổi hai tay bị bắt chéo sau lưng bình tĩnh nói, “Tôi không phải tự tin với bản thân, tôi chỉ là tin tưởng Trương Ngọc Văn thôi.”

Trương Chính Khuê lúc này cuối cùng hoàn toàn ngẩng đầu lên, chân chính hai mắt nhìn thẳng Lục Thành dưới ánh đèn.”Nga?”

“Tôi hiện tại sở dĩ đứng ở chỗ này là bởi vì Trương Ngọc Văn chưa có thỏa hiệp với ngài.” Khi nói như vậy, Lục Thành đột nhiên nhớ đến khuôn mặt của Trương Ngọc Văn khi mới mười mấy tuổi, huênh hoang từ dưới lầu ngược lên nhìn anh.

Trong lồng ngực của anh đột nhiên dâng lên điều gì đó anh vô pháp lý giải, khiến anh có cảm giác dường như mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó. Anh rõ ràng có thể lý giải một người sâu sắc như vậy trong thời gian qua lại không hề dài, như đang lý giải chính bản thân anh, anh đột nhiên hiểu đời này có lẽ anh sẽ không thể gặp được người thứ hai như vậy. Mà anh trước đây lại hết lần này tới lần khác cự tuyệt tất cả những gì liên quan đến Trương Ngọc Văn, bao gồm cả chính cậu.

Trương Chính Khuê chờ Lục Thành nói tiếp.

“Trương Ngọc Văn bên kia ngài đã thất bại, thế nên chỉ có thể đối tôi hạ thủ. Nhưng ngài sẽ không giết tôi, bởi nếu như tôi chết, điều ngài nhận được sẽ là vĩnh viễn mất đi đứa con trai của mình.”

“Còn nói không phải đối với mình có tự tin?” Trương Chính Khuê cười ngẩn ngui, “A, ta sẽ không giết người, nhưng có thể người muốn thử xem đau khổ sống không bằng chết đến tột cùng là có tư vị gì.”

Ông đứng lên, đi tới trước mắt Lục Thành: “Khi nhìn đến ảnh chụp người, ta liền hiểu một chút, tại sao

Ngọc Văn thích người. Người muốn biết chân tướng sao? Lục, Thành.”

Lục Thành đẩy mắt cuối cùng cũng có một điểm dao động, khi anh hiện lên thần sắc nghi hoặc, tay Trương Chính Khuê từ túi áo, lập tức lôi ra một tấm ảnh chụp đã cũ, giơ lên trước mắt Lục Thành.

“Người nghĩ, có đúng hay không có điểm nhìn quen mắt?”

Lục Thành hô hấp cứng lại, trái tim của anh như đột nhiên bị người hung hăng đánh, mãnh liệt đau xót.

Nào chỉ là nhìn quen mắt.

Nếu như năm đó anh không chính mắt thấy được mẹ mình bị xe đụng bay ra ngoài bị mất mạng tại chỗ, nếu như năm đó anh không nhìn tận mắt di thể mẹ được hoá táng, anh thậm chí sẽ cho rằng người kia chính là bà.

Cơ hồ là trong nháy mắt, mồ hôi lạnh làm ướt trán Lục Thành. Cái ác mộng này đáng sợ như vậy, có thể đột nhiên chiếm lĩnh đầu óc của anh, như lưỡi dao sắc bén mặc anh có bao nhiêu đề phòng.

Nhưng nam nhân trẻ tuổi rất nhanh tỉnh táo lại. Anh đột nhiên nhớ tới, mình và Trương Ngọc Văn cùng tuổi.

Sở dĩ người trong hình, chỉ ít sẽ không đồng thời là mẹ anh và mẹ Trương Ngọc Văn.

Anh nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu, một cảm giác nhẹ nhõm cho tới bây giờ chưa từng có, rõ ràng có thể mà thở phào một cái.

Trong thời gian cực ngắn, có vài suy đoán xuất hiện lại bị phá vỡ, khiến Lục Thành hầu như đã quên thân đang ở nơi nào. Ở dưới ánh đèn sáng ngời, trán ướt dính đầy đặc mồ hôi hột làm anh có chút đẹp đến xót xéch gợn cảm.

Trương Chính Khuê nhìn mặt anh, khó tránh sinh ra một loại ảo giác quen thuộc.

“Ngọc Văn trước vẫn luôn thích nữ nhân, ” Trương Chính Khuê thu hồi ảnh chụp, đem thả lại trong túi, “Hiện tại, ta nghĩ người mình bạch hãn tại sao lại thích người.”

“Đó là ai?”

Thiên hạ không có khả năng có người như vậy mà lại không hề có liên hệ máu mủ, bản thân anh không thể tin được.

Trương Chính Khuê trả lời ngay, “Bà ấy đương nhiên là mẹ Ngọc Văn, thê tử của ta. Người nếu như hoài nghi ta đem đồ giả đến hồ lộng người, ta có thể cho người gặp con ta, tự mình hỏi hấn.”

“Không cần.” Đối phương cự tuyệt ngay lập tức khiến Trương Chính Khuê lại một lần nữa nhìn thẳng vào anh.

“Nếu như ngài nghĩ ‘Nguyên lai cũng chỉ là thế thân’ có thể làm cho tôi chủ động rời khỏi, Trương lão bản, đáp án của tôi làm cho ngài thất vọng rồi. Nếu như Trương Ngọc Văn là bởi vì như vậy mới cùng một chỗ với tôi, như vậy 6 năm trước người hấn theo đuổi không phải là Lục Tiểu Tiểu, mà là tôi.” Lục Thành bình tĩnh nói.

Trương Chính Khuê cũng không biết, với Lục Thành xem ra, chỉ cần “không phải là anh em với Trương Ngọc Văn”, những chuyện khác đều không coi là gì.

Trong lòng anh còn vết tích từ chuyện với Lục Tiểu Tiểu, nếu một lần này bị Trương Ngọc Văn trùng kích, mới thật sự là độc dược.

Vì vậy lúc này, anh có thể trầm tĩnh nói chuyện với Trương Chính Khuê, “Tuy rằng tôi rất muốn hiểu rõ người trong hình và tôi đến tột cùng có quan hệ gì, nhưng ít ra ngày hôm nay, chuyện cần làm tôi đã làm.”

Buổi tối này, biểu hiện của Lục Thành làm Trương Chính Khuê thâm giật mình, một lời một hành động của anh sâu sắc vượt qua tưởng tượng của Trương Chính Khuê.

Trương lão gia tử hoàn không biết, nếu như trong khi điều tra Lục Thành cũng điều tra về mẹ của anh, ông sẽ hiểu rõ vì sao Lục Thành lớn lên lại có đến sáu bảy phần giống thê tử mình như vậy.

“Đúng vậy ta xem thường người, ” Trương Chính Khuê lạnh lùng thoáng nhìn Lục Thành, “Thế nhưng, ta sẽ không để cho con trai của mình bởi vậy mà bị phá hủy.”

Lục Thành trên trán mồ hôi còn chưa khô, lúc này tay bị trói, còn bị người từ phía sau kiềm chế, rõ ràng vài phần chật vật, lại hết lần này tới lần khác tự nhiên tràn ngập chế cười nở nụ cười, “Trương lão bản, ngài nghĩ Trương Ngọc Văn cả đời này đã bị hủy sao? Bởi vì hấn hồ đồ ngu xuẩn quyết tâm muốn cùng một người nam nhân ở một chỗ?”

“Không cần miệng lưỡi lợi hại với ta, ” Trương Chính Khuê ngắt lời anh, ông không muốn đem thời gian và tinh lực toàn bộ phí ở trên người Lục Thành, đối phó loại này xương cứng, ông có khi cần thủ đoạn khác.

“Ta cho người thời gian cả đêm suy nghĩ. Người là người thông minh, hảo hảo dùng cái buổi tối này nghĩ rõ ràng đi.”

Ông ý vị thâm trường, trước khi đi, ở bên tai Lục Thành gằn từng chữ, xoay người đi vào bóng đêm.

Đêm nay đối với Lục Thành là một đêm dài đằng đặc.

Ngoài cửa, mấy người trông giữ huyền não dói chuyện, Lục Thành không thể ức chế, không ngừng nghĩ đến Trương Ngọc Văn. Biết đâu anh và Trương Ngọc Văn thật sự có quan hệ gì đó, tuy rằng anh chưa bao giờ nghe người nhà nhắc đến mẹ anh có chị em ruột gì. Từng thích Lục Tiểu Tiểu lại là em gái mình, trong ngực Lục Thành vẫn còn là một cái dằm khó nhỏ. Lục Thành cũng cảm giác mình có điểm biến thái, chỉ cần anh và Trương Ngọc Văn không phải anh em ruột, chuyện gì anh đều không thèm để ý.

Nhưng không biết Trương đại thiếu có hay không quan tâm đến chuyện đó. Anh lần đầu tiên trong đời lo được lo mất như vậy, nghĩ đến vô pháp ngủ, hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt đối phương, cùng cậu nói chuyện rõ ràng.

Hắc, thật là mẹ nó mình không còn là mình nữa rồi.

Nam nhân tay còn bị trói, trán vùi vào chấn, nằm lỳ trên giường tự giễu. Trước khi thích Trương Ngọc Văn, anh có bao giờ nôn nóng quá đáng như thế này đâu. Hay trước đây thích Lục Tiểu Tiểu thống khổ như vậy, khiến cho thể xác và cả tinh thần đều hồng bét.

Đến sáng ngày hôm sau, Trương Chính Khuê chưa có tới. Chỉ có người đem chút đồ ăn đến cho Lục Thành.

Chờ màn đêm buông xuống, Lục Thành lại một lần nữa bị Trương lão gia tử “tiếp kiến”, Trương Chính Khuê sắc mặt so với đêm qua quả thực đen như đáy nồi. Hiển nhiên là do bị kích thích, không biết có phải hay không lại bị Trương Ngọc Văn làm cho sinh khí. Trương Chính Khuê sải chân bước vào, khi nhìn đến Lục Thành, khuôn mặt đã khó coi đến cực điểm.

“Ta chỉ cho ngươi một lần cơ hội. Nếu như bây giờ ngươi cho ta câu trả lời vừa ý, ta sẽ cho người giúp người xa chạy cao bay, bằng không, ta cho ngươi sống không bằng chết!”

Qua vài giây, thanh niên bị Trương Chính Khuê nhìn chằm chằm như nhìn con kiến hôi không chút sợ hãi mà đáp: “Chuyện tôi đã quyết thì không hối hận, tôi phi thường thích Trương Ngọc Văn.”

Lục Thành biết, Trương Chính Khuê đối mặt anh lúc này, tuyệt nhiên bất đồng tối hôm qua, đã không còn lại dù chỉ một một điểm từ phụ chi tâm nữa rồi.

Nhưng vậy thì thế nào? Anh đã chuẩn bị cho bất kỳ điều gì, chỉ cần còn sống, sợ gì không được ở cùng một chỗ.

“Được lắm, ” Trương Chính Khuê phảng phất sớm đã nghĩ đến đáp án này, Trương Chính Khuê cười lạnh một tiếng, như độc xà nhìn Lục Thành: “Mong muốn ngươi thực sự sẽ không hối hận.”

Lục Thành liền nhìn thấy ông ta giơ tay lên một cái, ngoài cửa đột nhiên nổi đuôi nhau mà vào một đám đại nam nhân ăn mặc tây trang.

“Người đã thích nam nhân, đêm nay để người ‘hưởng thụ’ một chút. Hảo hảo hầu hạ hẩn cho ta.”

Trương Chính Khuê thối lui ngay sau đó, nhóm người kia đồng thời vây quanh anh.

Lục Thành trước mắt bị che đi bởi màu đen bóng ma, đột nhiên ý thức được, anh có lẽ thực sự chạy không thoát.

Y phục bị giải khai, kế tiếp, hai cái tay quá giang quần của anh, ở lúc mãnh liệt giãy dụa, Lục Thành đột nhiên tự giễu nghĩ, sớm biết rằng có ngày hôm nay, mỗi lần Trương Ngọc Văn kiên quyết muốn làm mình, anh đã ngay lập tức cho cậu tiện nghi trước rồi.

Nam nhân cắn răng, lại giãy dụa lợi hại, mặc dù là mấy người nam nhân cao lớn, muốn áp chế anh, lại muốn cởi quần áo trên người của anh, đều đang có điểm cật lực.

Mấy người phụng mệnh phải “hầu hạ” Lục Thành, đều có chút giật mình với sức lực của gia hỏa mặt nhìn như nữ nhân này. Nhưng cuối cùng bọn hẩn cũng thoát xuống y phục của anh, còn sót lại cái quần lót nam nhân vào giờ khắc này hiển lộ không bỏ sót, khiến mấy người nguyên bản đối nam nhân cũng không phải đặc biệt hứng thú cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Cơ thể cân xứng mà không chút nào khoa trương, màu da trắng nõn tể nị khỏe mạnh, khí tức ồ ồ giãy dụa thuộc về giống đực tràn đầy cứng cỏi, mập mờ dưới ánh đèn, bọn họ chưa từng lãnh giáo qua sự mê hoặc mãnh liệt này. Nam nhân lúc này, trên người có một loại mỹ không cách nào đẩy ra, đẹp khiến cho người ta mê muội, kinh tâm động phách.

Khi một bàn tay đưa vào trong quần nam nhân, người vẫn không có mở miệng đột nhiên đình chỉ giãy dụa.

Chủ nhân của cái tay kia phát hiện, ngẩng đầu, đối diện ánh mắt của đối phương. Tại khoảnh khắc này, hẩn đột nhiên cảm thấy so với người dưới thân, mình mới càng giống như một con mồi bị để mắt tới.

Cái người kia nguyên bản là chỗ yếu thế, bị bọn họ nắm trong tay nhưng ánh mắt của người nam nhân lúc này như chính đao phong rơi trên mặt của hẩn.

“Nếu như mày không muốn hối hận thì đừng đụng đến tao.”

Ở sau vài giây ngắn ngủi bị kinh sợ, vài người bạo phát ra tiếng cười. Ai cũng không muốn thừa nhận, bọn họ sẽ bị gia hỏa vốn đã bị lột sạch như nữ nhân, tay không tác sát dọa sợ như thế.

“Mỹ nhân, tao nghĩ mày nên làm rõ ràng tình huống của mày một chút.” Chủ nhân của bàn tay phục hồi tinh thần, lần thứ hai sờ lên quần Lục Thành.

Nhưng lập tức bị ngăn lại. Bàn tay hẩn xước đó đột nhiên bị một bàn tay khác chẳng biết xuất hiện nơi

nào, cứng rắn như sắt thép mà bắt lấy.

“Không có làm rõ ràng tình huống của mình, là lũ tạp nham bọn mày đấy!”

Vừa nghe được câu này, kẻ đáng khinh kia còn chưa ý thức được, cả người đã bị văng ra ngoài.

19. Chương 19

“Thân thủ của thám tử thời này đều tốt như vậy sao, ” sợi dây trói trên tay được giải khai, Lục Thành nhìn một đám hỗn loạn trên mặt đất, hỏi.

“Thành ca là đang khen hay là chê cười thằng em này vậy, người của Lục thúc thúc thân thủ ai chẳng hảo.” Thiếu niên chép miệng, đem quần Lục Thành ném cho anh.”Anh không sao chứ?”

Lục Thành “Ừ” một tiếng.

“Lũ tạp nham này tính thế nào?” Thiếu niên chỉ vào đám người nằm rạp trên đất, giọng điệu có chút tức giận.

“Không cần phải để ý đến bọn họ.” Lục Thành mặc quần áo tử tế, chỉnh sửa lại đầu tóc loạn tào của bản thân, “Cám ơn cậu Tiểu Thất.”

“Không cần cảm tạ, nếu không phải ngày hôm qua em không đi theo cũng sẽ không hại anh bị giam ở đây cả ngày, ” Bọn họ đi ra ngoài, Tiểu Thất đi theo sau Lục Thành, đột nhiên vỗ vỗ đầu, “Nga được rồi, Trương đại thiếu hần là sẽ lập tức tới ngay.”

Nam nhân đang rảo bước phía trước đột nhiên dừng chân lại, “Trương Ngọc Văn... Hần không phải là bị giam lỏng sao?”

“Ai, nói ra rất dài dòng, nói chung việc anh bị giam ở chỗ này cũng là hần đoán được, ách, có tiếng người đến “

Theo đường nhìn của Tiểu Thất, Lục Thành quay đầu lại.

Ngoài cửa sân là một người đang bước đến rồi đứng lại, tay nhét trong túi quần, ở trong gió đêm hanh khô mà nhìn anh.

Lục Thành cứ như vậy không hề chuẩn bị, đột nhiên tiếp giao cùng ánh nhìn của Trương Ngọc Văn. Anh

và cậu bất quá mới chỉ có mấy ngày không gặp, giờ khắc đối mặt này lại như đã biệt ly dài đằng đặc.

Anh bất động ngay tại chỗ, cứ như lần đầu tiên anh và Trương Ngọc Văn quen biết, thế giới như an tĩnh lại mà lộ ra cái lúng túng của nó.

“Yo.”

Trương đại thiếu toét miệng cười đánh vỡ sự an tĩnh. Vẫn cứ như cậu ngày nào, cho dù hai bên trong bóng đêm đều chật vật bất kham như vậy, chung quy cũng không ai có thể bì nổi.

Lục Thành vẫn nhìn cậu như vậy, phảng phất mất đi năng lực cử động. Hồi lâu, anh nhìn đến nam nhân khuôn mặt xạm xỉa khó coi mà chật vật, cuối cùng cũng cười rộ lên.

“Em thật là, xấu chết đi được.” Anh bước đến hướng Trương Ngọc Văn. Đối phương cũng lập tức bước đi, được hai bước thì Lục Thành đã đến trước mặt cậu. Bọn họ vươn tay, cho nhau cái ôm thật chặt.

“Anh không có việc gì là tốt rồi, bắt quá tôi bị đánh.” Chờ nhiệt độ cơ thể hai bên giao hòa, tim đập nhanh trở lại bình tĩnh, Trương Ngọc Văn mở miệng. Vừa nói vừa lập tức chỉ đến vết thương trên khóe miệng, cậu chau mày kêu đau, nhẹ nhàng dè lại môi của mình, đưa mắt liếc nhìn Lục Thành, “Từ nhà trốn ra.”

Lục Thành thở dài, “Đã nhìn được, ” anh kéo Trương Ngọc Văn ra, nhìn được khuôn mặt méo mó vằn vện xấu đến vô pháp gặp người của Trương đại thiếu.

Lục Thành vừa cảm thấy yêu thương lại vừa triệt để thở dài một hơi, chỉ ít đối phương không có thỏa hiệp.

“Vậy nên, em đã nghĩ được cách lo liệu thế nào rồi sao.”

“Đương nhiên.” Trương Ngọc Văn “Hắc” cười, cặp mắt sưng vù nhưng cũng không giấu được quang mang lưu chuyển, cũng giống như chủ nhân của nó vậy, giảo hoạt, bướng bỉnh.

“Thế nên là, tôi trước tiên là thay mặt lão gia tử xin lỗi anh. Thứ nhì, mỹ nhân, anh đã chuẩn bị tốt tất cả để bỏ trốn cùng tôi chưa?” Trương đại thiếu cầm tay Lục Thành lên, nắm thật chặt, có lẽ nếu đối phương cho cậu câu trả lời phủ định cậu sẽ lập tức không chút nào thương tiếc mà bóp nát nó.

Trong lúc cậu đang đợi câu trả lời, Lục Thành nghĩ, nguyên lai đời này anh cũng có lúc được như thế, học người liễu mình bồi quân tử.

Cậu cũng không cần phải xin lỗi, anh thậm chí không hận Trương Chính Khuê. Anh đã đoạt đi con ông, Trương Chính Khuê đối với anh có làm bất cứ chuyện gì cũng là anh nên trả đại giới.

Nói cho cùng dù có tính toán thế nào, người được lợi cũng đều là Lục Thành anh.

Thế nên hiện tại, anh cầm ngược lại tay của Trương Ngọc Văn, nhìn sâu vào trong đôi mắt bầm tím của cậu, "Em hiện chính là con tin của tôi rồi."

"Đi thôi, Tiểu Thất."

Lục Thành vẫy tay, ba người cùng đi ra ngoài.

"Bỏ mạng thiên nhai?" Trương Ngọc Văn hỏi người đang lái xe Tiểu Thất, hần lắc lắc ngón tay: "NO NO, tiểu bằng hữu, cuộc sống thực tế không có tình tiết cầu huyết bỏ mạng như vậy, bỏ trốn thiên nhai là được rồi."

"Ách, " không nghĩ ra hai cái đó có gì khác biệt đối với hai người kia, cậu thiếu niên không nói nữa. Hai bên xe cảnh đêm nhanh chóng lướt qua, hần nhàn nhã liếc nhìn hai người trong kính chiếu hậu.

Trương đại thiếu giờ cái mặt heo ra với Lục Thành ngồi cạnh mà liếc mắt đưa tình. Cái biểu tình này đánh vào thiếu niên lái xe phía trước quá mạnh mẽ khiến hần không nhận được mà nghĩ muốn cười ra tiếng.

Trương đại thiếu tiểu cảm tình cũng chẳng mấy ảnh hưởng dù cho khuôn mặt có bao nhiêu xấu xí.

Lắc lư trong bóng đêm, hai người nắm tay nhau, vai dựa vào vai, giao truyền nhiệt độ cơ thể kiên nghị và ấm áp.

"Vậy chúng ta là bỏ trốn đi đâu?"

"Chúng ta có thể đi Mỹ trước, cuối cùng từ New York bay đến Nam Mỹ. Em thấy sao?"

Trương Ngọc Văn nhe răng cười.

"Phốc, " Lục Thành cười, "Trương Ngọc Văn, em thật đúng là..."

"Hai mươi tỷ, chí ít cũng có thể mang đi kiếm thêm không ít." Trương đại thiếu thiêu mi, hích vào vai Lục Thành, môi tiến đến tai của anh: "Mỹ nhân, chí ít nửa đời sau gia cũng có đủ để nuôi anh."

"Ừ. Như vậy thì đi Mỹ thôi." Nam nhân nhìn Trương đại thiếu mà nở nụ cười thật sâu, dẫn theo điểm giáo hoạt bát khả minh xét, "Em chủ ngoại, tôi chủ nội."

Thời khắc này Trương Ngọc Văn thật không rõ nam nhân nói câu ” tôi chủ nội” này đến tột cùng có hàm ý gì. Chỉ là sau đó, mỗi một lần, khi cậu bị Lục Thành đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm, mới biết được đối phương đem những lời này mang vào thực tiễn mà khắc sâu.

Mà lúc này Trương Ngọc Văn, lại như bị cảm giác thoải mái thanh thoi lừa mất, cậu lập tức không chút do dự đem nam nhân đặt ở chỗ ngồi hùng hăng hôn một trận.

Hôn hôn rồi Lục Thành mới đem cậu đẩy ra, “Khái, Tiểu Thất còn chưa trưởng thành...”

“Em cái gì cũng đều không nghe được cũng không thấy được!” Thiếu niên ngồi trước thoải mái đáp lại.

Hai người ngay lập tức buông nhau ra.

Ngay đêm đó, dưới sự trợ giúp của Lục Trung Hoa và Tần Hoài, Trương đại thiếu nhận được hộ chiếu và giấy tờ tùy thân khác của hai người. Trước khi trời sáng, hai người đã lên máy bay tư nhân Tần gia, khởi hành đi Mi.

“Công trình Châu Phi đã kết thúc, có Tần gia tham gia, lão gia tử cũng không tiện lại cản trở giữa chừng.” Trương Ngọc Văn thanh thoi nằm trên đùi Lục Thành, “Lục Thành.”

“?” Nam nhân cúi đầu.

“Anh, có thể hay không sẽ hối hận?”

“Sẽ không.” Lục Thành một lần nữa quay lại với tạp chí cầm trong tay, phảng phất đây bất quá chỉ là một vấn đề rất tầm thường.” Tôi đã nói rồi.”

“Kháo, anh nói khi nào “

Nam nhân lấy tạp chí ra, cúi người xuống, đột nhiên hôn lên khóe môi Trương đại thiếu: “Tôi gián tiếp nói qua.”

Không khí khi đường nhìn hai người giao tiếp đột nhiên đọng lại.

“Lần trước ở trên phi cơ “

“Em là muốn làm đến cuối sao?” Không đợi Trương Ngọc Văn nói xong, Lục Thành hé miệng cười, híp lại đây thu hút, lại có điểm giao hoạt to gan như hồ ly.

“Ách, anh TM sao có thể nói thẳng ra vậy.” Trương Ngọc Văn nuốt nước miếng, đề lại đầu của anh, mặt của hai người hầu như thiếp cùng một chỗ, “Bất quá, có khi Lục Tiểu Tiểu nói đúng, anh như vậy mới đúng là hợp khẩu vị của tôi nha.”

Đại dương và bầu trời trống trải ở bên ngoài, bất tri bất giác, bầu không khí trong khoang đã tràn đầy mùi dâm mỹ.

“Này, Tần nhị thiếu sẽ không tức giận chứ?” Ở trên phi cơ người khác làm xằng bậy, Lục Thành cũng có chút bồn khoăn.

“Quản gì hần, ở Châu Phi hần tàn nhẫn ăn mất một khoản của tôi tôi còn chưa từng tính toán, a ” không hề báo động trước đã bị đỉnh, tiếng kêu cao vút cũng không hề báo động không phòng bị mà phát ra từ trong miệng.

Nhưng mà còn không kịp ngậm miệng, nam nhân ngựa quen đường cũ, hướng phía trên kia liên tục ngoan công vài cái, trên người cơ hồ bị Lục Thành đỉnh đến không thở nổi.

“Hô, hắc... ..”

Y phục của hai người vẫn còn treo ở trên người, chỉ là đã sớm đã mất trật tự.

Trương Ngọc Văn quần áo nút buộc toàn bộ cởi ra, lộ ra lồng ngực tinh mỹ, mặt trên ướt át một mảnh, bị nam nhân một bên đùa bốn phía dưới, một bên dùng môi chà đạp nhũ thủ phía trên.

Không có giường nhưng không gian trong máy bay tư nhân cũng vô cùng rộng rãi.

Bị Lục Thành ôm ở trên người, hai chân mở lớn cùng anh ngồi đối mặt nhau mà trều lộng, thỉnh thoảng gặp phải hải lưu, theo máy bay xóc nảy, phía dưới luôn luôn không tự chủ đem nam nhân cắn đến càng muốn chết.

Trong lúc cuồng liệt trều sáp, khoái cảm thật giống như muốn giết cậu, Trương Ngọc Văn được nam nhân ôm chặt, miệng đắng lưỡi khô mà thở dốc, không thể cử động, chỉ có thể mặc cho Lục Thành trêu chọc.

Địa phương hai người kết hợp trều tổng càng thêm ướt át, Trương Ngọc Văn để ổn định chính mình đem tay ôm lấy đầu Lục Thành, đối phương động tác kịch liệt, nhũ thủ trên bộ ngực trần trụi nhạy cảm cọ ở bên môi nam nhân, liền bị Lục Thành nhân cơ hội há mồm ngậm lấy.

Nam nhân mở mắt, thiêu mi nhìn Trương Ngọc Văn khiến cho ý loạn tình mê, anh hướng lên, môi càng dán đi tới, dụng lực mạnh mà mút, cắn vào trong miệng.

“A, anh kháo, tôi không phải nữ nhân, ngô, a “

Trương đại thiếu khước từ vô hiệu, nam nhân càng dùng một tay quấn chặt lưng cậu, phân thân bên dưới tốc độ chuyển động càng lợi hại, trong miệng cũng không khách khí chút nào đem lưỡi liếm ngoạ, khiến Trương Ngọc Văn từ từ cùng Lục Thành thiếp hợp càng dày đặc.

Hai người chồng lên nhau, phẳng phất đây đó hòa làm một thể.

Lục Thành đương nhiên biết cậu không phải nữ nhân, chỉ là, vương tử điện hạ là cậu với anh mà nói, so với nữ nhân càng ngon miệng hơn nhiều.

“A, chậm một chút ”

“Thực sự muốn chậm sao, ” nam nhân cười nói ở bên mép hồng anh, quả thực chậm lại tốc độ.

Hai tay thon dài trượt tới mông Trương Ngọc Văn, đưa cái mông nâng lên. Hung khí dữ tợn ở trong đường hầm ướt át, thả chậm tốc độ, chậm rãi thối lui tới miệng huyệt. Cuối cùng chỉ chừa đỉnh loay hoay xoay đỉnh, không ngừng kích thích tưởng chừng như cổ nút kéo vách tràng bên trong rồi lại mạnh mẽ thả tay ra.

Cảm giác trống rỗng mãnh liệt rồi đột nhiên căng tràn toàn thân, Trương Ngọc Văn bị khiến cho nửa vời, nghiêng răng nghiêng lợi.

“ anh TM cố ý có đúng hay không!”

Nam nhân chôn mặt ở trước ngực cậu nâng đầu lên, một đầu mồ hôi, “Vậy muốn nhanh hơn hay muốn thể nào?” Nam nhân cười, trong ánh mắt ánh lên sương mù nhưng vô cùng giảo hoạt, hoàn toàn câu dẫn.

“Nhanh lên một chút!”

Trương Ngọc Văn cho tới bây giờ mới phát hiện cái người này nhìn ôn nhu dịu dàng như thế nhưng kỳ thực căn bản lại là một nam nhân trong ngoài không đồng nhất, Trương đại thiếu từ trước đến nay đã bao giờ bị người đùa bốn qua như thế?

Ngoại trừ người này, cũng không ai dám làm vậy.

Tốc độ nam nhân đột nhiên liên tăng vọt, khiến Trương Ngọc Văn trở tay không kịp, nếu không phải tay vẫn còn đang ôm lấy Lục Thành, nói không chừng cậu thực sự sẽ bị đỉnh mà ngã xuống.

Tính khí trong cơ thể một cây rút ra, lại cả cây đâm vào, muốn đem người phía trên mạnh mẽ lộn, không khách khí mà gắt gao dây dưa trong động tịnh ẩm ướt.

“Ngô, ” Trương đại thiếu run run khớp hàm, một bộ phận khác không thuộc về thân thể Trương Ngọc Văn

nhưng lại ở trong cơ thể cậu, phảng phất bản thân nó chính là nên tồn tại ở chỗ đó, trong thân thể cậu.

Cái loại cuồng loạn này khiến Trương Ngọc Văn cảm thấy mình dường như đang ở trong bão tố, mà người đưa cậu đẩy tới trung tâm bão tố, lại là người đang cùng cậu chặt chẽ tương liên.

Trong khoảng hai tiếng đồng hồ Lục Thành và Trương Ngọc Văn cuồng loạn điên long đảo phượng, trong cabin không có thân ảnh của người nào khác xuất hiện.

Lục Thành lần thứ hai bạo phát trong cơ thể Trương đại thiếu.

Cuối cùng hai người bắn ra xong thỏa mãn duy trì tư thế, ôm ngồi một hồi, nam nhân mới chậm rãi rút ra tính khí của mình, trong lúc đang rút ra, mắt mang ý xấu mà ở một mảnh ướt át nhu động vài cái, khiến cho Trương Ngọc Văn toàn thân tê dại, thật muốn mắng người.

Tinh dịch chảy ra, không chỉ ở hạ thân hai người, chỗ ngồi đều lưu lại vết tích khả nghi phi thường rõ ràng sát không xong.

Hai người chà lau sạch sẽ, một lần nữa quần áo chỉnh tề, chuyển sang chỗ khác ngồi.

“Em xác định, Tần nhị thiếu thực sự sẽ không tuyệt giao với em?”

“Vừa rồi sao anh không hỏi?” Trương Ngọc Văn liếc mắt, rút một điều thuốc ra đốt.

“Ngay từ đầu tôi đã hỏi qua a, ” nam nhân sau khi làm xong thần thanh khí爽 thần tình tuấn mỹ, vẻ mặt vô tội.

“Kháo...”

Trương đại thiếu nghĩ, bản tính người này, có đúng hay không giờ mới chân chính lộ ra?

Như vậy cái kia tao nhả tuấn mỹ Lục Thành, đến tột cùng là thế nào đây? Nhưng bây giờ cậu đã ở trong tay người đàn ông này, dù thật sự có muốn đổi ý, tựa hồ cũng không có cơ hội.

20. Chương 20

Sau khi đến Mỹ, hai người ở lại khách sạn đã an bài trước đó. Vừa qua hai ngày đúng lúc có tiệc rượu, là tụ hội mừng sinh nhật của bằng hữu Trương Ngọc Văn.

Một thân trang phục chính trang, hình ảnh Trương đại thiếu thay đổi hoàn toàn, cho dù khuôn mặt còn xanh xanh tím tím, toàn thân vẫn tỏa ra mị lực của một vương tử chính thống.

Sửa sang tút tát lại bản thân xong, nam nhân quay người lại nhìn nam nhân của mình. Lục Thành đang ngồi trên ghế salon nhìn cậu, trong tay cầm điều khiển từ xa nhưng đối với tiết mục trên TV căn bản không thấy.

Tầm mắt trực tiếp mà nóng rực, khóe miệng còn câu lên một cái cười yếu ớt.”Sao vậy, nhìn đến ngây người?” Trương Ngọc Văn đi tới trước mặt anh, cúi người cho nam nhân một cái hôn.

Hai người đã nói chuyện yêu đương được mấy tháng rồi nhưng vẫn chưa bao giờ cùng nhau công khai lộ diện. Lúc này đây, mục đích Trương Ngọc Văn muốn mang Lục Thành đi cùng đến tiệc rượu của đám bạn bè vô cùng rõ ràng.

Lục Thành cũng coi như có nhiều kinh nghiệm xã giao từng trải nhưng đây là lần đầu tiên tham gia tiệc rượu tư gia thượng lưu thế này, mới phát hiện trong TV diễn không chút nào khoa trương, thậm chí căn bản còn không bằng một phần mười trước mắt.

Nói là biệt thự, kỳ thực giống như một tòa thành, lớn đến khoa trương.

Trương Ngọc Văn không có tận lực giới thiệu quan hệ của mình và Lục Thành với những người quen biết. Trong nước, Trương lão gia tử đã làm huyên náo lợi hại đến như vậy, ở Mỹ bên này người quen từ lâu trong lòng đã biết rõ.

“A, ” chủ nhân tiệc rượu ngồi cách đó không xa liếc mắt nhìn Lục Thành bên này, cầm ly rượu cười nói với Trương Ngọc Văn ở trước mặt, “Cậu muốn chọc giận lão cha hay sao hả, lại còn quang minh chính đại như vậy, không sợ lại bị lôi về?”

“Tôi biết rõ lão già nhà tôi ” Trương Ngọc Văn lắc lắc cái ly trong tay, nhún vai nói: ” Lão cũng biết tôi, cho dù có bắt tôi về thì cũng chẳng làm được gì.”

“Thế nên ông ấy đã buông tha cậu rồi?” Đối phương có chút kinh ngạc.

“Hừ, thế cậu nghĩ tôi sao mà trốn đến đây dễ như vậy?” Trương đại thiếu nhếch miệng, lộ ra một hàm răng trắng, ” Cậu biết mà, người lớn tuổi dễ giận dữ, sẽ không dễ dàng trực tiếp thả ra như thế đương nhiên, đại giới là phải trả.” Cậu chỉ chỉ mặt mình.

Đối phương ha ha cười vài tiếng, cùng Trương Ngọc Văn cùng ly: “Vây tôi đây chúc cậu hạnh phúc.”

Cùng Trương đại thiếu hàn huyên thêm vài câu, đối phương liền đứng dậy đi bắt chuyện với các khách nhân khác. Trương Ngọc Văn để ly xuống đi tới bên người Lục Thành, cùng anh ngồi xuống.

“Không nghĩ tới anh lại thích ăn đồ ngọt.” Câu nhìn đến phía trước nam nhân đều là các món điểm tâm ngọt.

Lục Thành nhìn cậu cười, đồ ăn trong tay tiện đưa vào trong miệng Trương Ngọc Văn.

Ánh đèn sáng ngời chiếu sáng đình viện như ban ngày, đám người xa xa rộn ràng náo nhiệt, Trương đại thiếu tại đây ánh sáng sáng ngời nhai nhai hai cái, nam nhân vẫn cười nhìn cậu. Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, trên môi tràn đầy vị ngọt, Trương đại thiếu nhẹ nhàng hướng tới muốn cùng môi người đối diện dán cùng một chỗ.

“Anh cũng ném một chút đi.” Nói xong, lưỡi Trương Ngọc Văn liền tiến vào trong miệng ấm nóng của nam nhân.

Nam nhân bị đè xuống hôn môi mặc dù nghĩ làm vậy trước mặt mọi người có chút không thích hợp, nhưng Trương đại thiếu rất nhanh đã hôn tới. Lục Thành cuối cùng cũng nhắm mắt lại, ôm lấy lưng Trương Ngọc Văn.

Hai người đang lúc hôn nhau khó chia lìa, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng cười lạnh.

“Ôi, thực sự là tình ý kéo dài mà.”

Hai người mở mắt, Lục Thành giương mắt liền có thể thấy người đứng phía trước bọn họ, đang lộ vẻ thần tình khinh miệt nhìn chằm chằm bọn họ.

Trương đại thiếu buông Lục Thành ra, xoay người đứng lên, ngón tay đặt lên trên môi, ý do vị tấn (chưa thỏa mãn) nhu nhu, mí mắt nâng lên, “A, nguyên lai là Ôn thiếu gia.”

“Mới có hơn một năm không gặp, Trương đại thiếu lại có ngoạn ý nhi mới rồi (ngoạn: chơi đùa, ngoạn ý nhi: coi như là đối tượng chơi bời đi), có luyện tiết đại mỹ nhân này không, cùng hảo huynh đệ chia xé chút chứ?”

“Ngoạn ý nhi?” Trương đại thiếu thiêu thiêu mi, kêu một tiếng, “Lục Thành.”

Nam nhân bên cạnh đứng lên, cao gầy tuấn mỹ, nhưng đối với người không có hảo ý đối diện, toàn thân đều tản ra cảm giác áp bách không nói rõ.

“Nói cho hần biết, chúng ta là có quan hệ gì.”

Trong lúc Trương Ngọc Văn đang cười đắc ý, nam nhân có khuôn mặt đẹp như nữ nhân hướng người trước mặt nói, “Hần là nam nhân của tôi. Tôi cũng là nam nhân của hần.”

Nói xong anh quay đầu lại, Trương Ngọc Văn vẫn còn lộ vẻ mặt như ý mà cười. Lục Thành liền tiến tới chỗ cậu, hai người sóng vai dựa chung một chỗ, “Chỉ có hần mới ngoạn được tôi.”

Chơi đến nửa đêm hai người mới trở lại khách sạn, thẳng tiến vào trong căn Trương Ngọc Văn mới ôm Lục Thành, “Mỹ nhân, anh thỉnh thoảng thật đúng là nói được những câu kinh người.”

Tuy rằng cuối cùng là đến Nam Mĩ, nhưng Trương Ngọc Văn rõ ràng đã đem toàn bộ hành trình an bài thỏa đáng. Ở Mĩ đi loanh quanh chơi bởi mấy nơi, tham gia các loại tiệc tùng, bên người đều được bồi bồi tuần mỹ nam nhân.

Trương Ngọc Văn không chỉ đơn giản come out, mà còn hận không thể cho toàn thế giới đều biết người nam nhân tên Lục Thành này là của cậu.

Lục Thành ở bên cạnh Trương đại thiếu, đột nhiên lại trở nên nổi tiếng, đủ loại đồn đãi nổi lên bốn phía, là Ngưu lang của Trương gia. Nam nhân lúc này đang ngồi trên ghế salon xem TV, nghe Trương đại thiếu đang nằm trên đùi anh hăng hái dăng trào kể chuyện của hai người trong miệng người khác thành như thế nào.

“Có một điểm tôi phải thừa nhận bọn họ nói đúng, ” Trương Ngọc Văn ngẩng nhìn đường cong quai hàm Lục Thành, “Nếu như không phải anh thì hiện tại tôi vẫn còn thích nữ nhân.”

“Dem tôi bẻ cong, phải trả giá gì chứ nhỉ?”

Lục Thành cười, bàn tay chế trụ cằm Trương đại thiếu: “Trương thiếu gia, vậy em muốn tôi thế nào?”

Trương Ngọc Văn trong mắt lộ ra một tia giảo hoạt, từ trên đùi nam nhân bò dậy, miệng tiến vào lỗ tai nam nhân nói nhỏ, “Làm Ngưu lang không phải là nên hảo hảo hầu hạ kim chủ sao?”

“Lẽ nào tôi không hảo hảo hầu hạ em sao?” Nam nhân nghiêng đầu buồn cười, khuôn mặt quen thuộc gần ngay trước mắt, Trương Ngọc Văn hô hấp chậm rãi nóng lên nhào lên trên gò má Lục Thành.

Hai người giao truyền khí tức ấm áp chỉ yên lặng nhìn nhau trong chốc lát, Lục Thành thu hồi nhãn thần: ” Tôi nghĩ phải cùng em bảo trì chút cự ly.”

“Cái, cái gì?!” Đột nhiên bị nói như thế nam nhân không thể tin há to miệng: “Anh tên hỗn đản này, nhanh như thế đã bắt đầu chán ghét bản thiếu gia?!”

Lục Thành đẩy cậu ra, thối lui đến góc sofa, bộ dạng phục tùng cười nói: “Ý của tôi là, tôi không muốn tùy thời tùy chỗ phát thú tính.”

Trương Ngọc Văn than thở khoanh tay: “Anh nằm xuống để mặc tôi bài bố là được rồi, tôi không ngại tùy thời tùy chỗ phát tình với anh.”

“Bị cậu ‘hầu hạ’ tôi sẽ áy náy.” Lục Thành đứng lên, không bị mê hoặc, cũng không chịu thỏa hiệp, anh hỏi Trương đại thiếu đang có vẻ mặt sinh sự: “Tôi đi làm ít đồ ăn, em muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn gì nhất chẳng lẽ anh lại không rõ sao?” Nam nhân còn ngồi trên ghế sa lon bất mãn rầm rì.

Trương Ngọc Văn không vội đi Nam Mĩ, Lục Thành cũng sẽ không gấp.

Ở công ty trước kia tuy rằng đã đi rồi là sẽ không trở về, nhưng Trương đại thiếu định mời Lục Thành tham gia hội nghị tổng kết công trình cuối năm.

“Tuy rằng tôi rất muốn đem anh nuôi ở chốn khuê phòng, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.” Trương đại thiếu có chút tiếc nuối.

Trương Ngọc Văn đi đâu cũng kéo Lục Thành đi cùng, làm gì có ý muốn nuôi người ta ở chốn khuê phòng cơ chứ.

Đắm chìm trong ái tình khiến Trương đại thiếu đi đâu đến đâu cũng rạng rỡ vô cùng, toàn thân đều tỏa ra hơi thở luyến ái tình cảm, làm cho nam nhân bên người nhìn thì bình tĩnh anh tuấn thường thường cũng không nhận được muốn mặc kệ người chung quanh, trực tiếp đặt cậu dưới thân mà làm.

Chân chính muốn đem đối phương nuôi trong khuê phòng thực chất chính là Lục Thành đi. Anh đối với chuyện này có chút đau đầu, anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mình thích một người đến cái tình trạng này.

“Anh có biết trước đây vì sao tôi lại cố sống cố chết tranh cái dự án này không?” Trương Ngọc Văn mở ra mui xe, bầu trời trong xanh dần dần lộ ra.

Lục Thành ngồi bên cạnh nghiên cứu bản đồ ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên: “Ừ? Nguyên lai ngoại trừ kiếm tiền, còn có nguyên nhân khác?”

Trương Ngọc Văn khẽ cười một tiếng, “Con đường ngắn nhất đến Patagonia, tôi lúc mười mấy tuổi thì xem qua bức họa đó.”

Trương đại thiếu thuở thiếu thời, trong lòng lần đầu tiên cực kỳ có hứng thú muốn đi đến một nơi. Có lẽ chỉ có ngày đó, cậu từ bức tranh kia mà cảm nhận chính là mình, một mình đến cái địa phương nọ ở Ác-hen-ti-na. Khi đó, thế giới ngoại trừ mình, ai cũng không có.

Lục Thành biết, trong xương cốt Trương Ngọc Văn có một loại lãng mạn, không có bất cứ quan hệ gì đến xuất thân của cậu. Nếu như không phải xuất thân từ gia đình như vậy, có lẽ hôm nay Trương Ngọc Văn đã là một hoạ sĩ, ca sĩ, thậm chí là một thi nhân lưu lạc. Trương Ngọc Văn giống như một thiếu niên có mơ ước có mộng tưởng, khiến Lục Thành sinh ra mê muội, không kiềm chế mà sinh ra ôn nhu từ trong cốt tủy đối với cậu.

Người như vậy là người anh yêu nhất.

Anh yêu sự chân thành của cậu, thương cậu đến không kiềm chế được, cậu thông minh lười biếng, cũng không muốn người khác biết đến sự lãng mạn ngây thơ trong nội tâm mình.

Lục Thành biết, một Trương Ngọc Văn như vậy, chỉ có chính mình mới có quyền hiểu rõ. Nghĩ thế, lòng của nam nhân lại có một cảm giác tràn đầy không nói rõ.

Bản thân anh so với Trương Ngọc Văn có lẽ có sự thua kém, thế nên sau này anh sẽ giúp đối phương thực hiện giấc mộng của bản thân, lúc đó anh mới có thể xuất hiện trong bức tranh vốn chỉ có một người kia.

Lúc này bọn họ đang ở Chi Lê, thân xe đều là bùn đất thuộc về đảo Phục Sinh Hanga Roa.

21. Chương 21

Hai người ở trần trên loanh quanh một vòng, thỉnh thoảng có nhìn thấy dân bản xứ và du khách.

Khu vực này cách xa Chile chính quốc, yên tĩnh mà không quạnh quẽ, một thành phố đã được cách ly khỏi sự náo nhiệt của đô thị.

“Ai, ” Trương Ngọc Văn đi đến trước cửa một quán cà phê đột nhiên dừng bước, “Có lẽ sẽ có một ngày tôi đến nơi này định cư không chừng.”

” Tôi nghĩ em càng tình nguyện lựa chọn vùng thảo nguyên Pampas hơn.” Khi cậu đột phát cảm khái, nam nhân bên cạnh cười nói, “Nơi này cách Patagonia của em quá xa.”

Trương Ngọc Văn đuôi lông mày thượng thiêu mỉm cười, quay đầu lại nhìn người đứng bên cạnh cậu, vỗ vỗ trái tim của mình: ” Thứ trọng yếu, vĩnh viễn đều ở chỗ này. Tôi có thể chiêm ngưỡng, ao ước là tốt rồi, không nhất thiết phải đi đến nơi đó.”

“Đương nhiên, không tính con người.”

Nói xong, Trương đại thiếu kéo cổ áo của Lục Thành, cho nam nhân một cái hôn.”Tôi muốn anh.”

Lục Thành học cậu nhướng mày lên, dưới làn gió thổi mát lạnh trời xanh quang đãng cười đến xán lạn: “Tôi đã thuộc về em rồi.”

“Không chỉ hiện tại, còn có tương lai vài chục năm nữa. Anh đều là của tôi.”

“Đương nhiên.”

Lục Thành vừa mới nói dứt lời đã bị nam nhân kéo vào trong lòng. Ở nơi đường phố an tĩnh, Trương Ngọc Văn chăm chú cố chấp ôm, cảm giác hòa hợp trong không khí ẩm ướt làm người say, phảng phất không chân thật.

Trên đỉnh đầu là bầu trời xanh trong, kéo dài đến tận chân trời, giao hòa cùng Thái Bình Dương. Khung cảnh hài hòa này cùng cái ôm của người yêu anh đã in dấu sâu trong lòng Lục Thành.

“... Đây, tôi nhận không được.”

Hai người an tĩnh ôm nhau, không khí lãng mạn lan truyền bốn phía đường phố. Khi Trương Ngọc Văn dán vào tai Lục Thành, phun ra khí tức khô nóng ám chỉ mười phần thì cái loại lãng mạn này đột nhiên thất tung không thấy dấu vết.

Khách sạn nơi hai người đang ở không lớn nhưng bố trí thập phần tinh xảo, cửa kính sát mặt đất, nhìn ra hướng biển xanh, thoáng đãng sáng sủa. Gian phòng vách tường là màu vàng nhạt, giường cùng chăn gối lại có tông màu hồng, hai người nam nhân ở đây thập phần không hòa hợp, nhưng Trương đại thiếu khi nhìn thấy cái giường kích cỡ không phải nhỏ cùng khung cảnh mở rộng với cảnh biển không chút che đậy liền vừa ý không chút do dự mà ở lại.

Hai người cơ hồ là hung hãn kéo nhau vào phòng, cửa được Trương Ngọc Văn vội vàng đóng sập, đồng thời Lục Thành bị cậu mãnh liệt đẩy lên trên cánh cửa vừa được đóng lại, bắp đùi đối phương cũng không chút do dự chen vào giữa hai chân cậu đang lúc không thành thật mà cạ sát.

Trương đại thiếu nhanh chóng cởi ra áo phông của Lục Thành, thừa dịp đối phương tháo ra nút buộc quần jeans liền hôn lên.

Khúc dạo đầu không có bất cứ sự ôn nhu nào, hai nam nhân cao lớn không nhận nổi ôm hôn mãnh liệt như dã thú, sử dụng tốc độ nhanh nhất trong lịch sử bọn họ cởi bỏ toàn bộ vật che đậy trên người.

Ngay cả lời cũng không chút nhàn hạ mà nói, trong miệng chỉ có sự trao đổi ướt át, dung hợp ôn độ nóng hổi đầy đam mê.

“Hô, ” Trong lúc hôn đến khó rời, không khí trong phòng theo nhiệt độ cơ thể họ mà lên cao.

Vẫn là tư thế trên cửa, thân thể xoa nắn, Lục Thành một tay luồn xuống dưới nách Trương Ngọc Văn đến lưng, bắt đầu vuốt ve di động, để lại một đường ngứa ngáy khó chịu xuống thắt lưng, rồi hạ xuống gò khe kia.

“Ngô ” vẫn còn say sưa hôn môi, Lục Thành ngón giữa thon dài ở miệng huyết đóng chặt khe xoa niết, Trương Ngọc Văn hơi kháng nghị lại bị anh nuốt ngay vào trong bụng.

Thân thể nóng nảy ma sát đây đó, đầu ngón tay không có bôi trơn cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn mà tiến nhập vào huyết động ấm nóng.

Môi lưỡi tách rời, đầu ngón tay Lục Thành vẫn còn trong thân thể Trương đại thiếu, hai cánh tay giữ lấy thân thể cậu chống lên, để chân của cậu quấn lên trên đùi mình.

“Lên trên giường đi.” Trương Ngọc Văn thở hổn hển, vây chặt Lục Thành, liếm môi một cái, “Có khi anh lại thích cảm giác làm tình trên giường đệm nước đấy.”

Lục Thành nhìn thoáng qua cái giường lớn màu hồng công chúa cách đó không xa, nhần thần cuối cùng rơi vào chiếc ghế đen bên cạnh.

“Tôi nghĩ chúng ta trước có thể thử một chút cảm giác trên ghế mát xa kia đi.”

Nói xong anh đột nhiên nâng Trương đại thiếu lên, thân thể đột nhiên treo trên bầu trời khiến Trương Ngọc Văn lập tức kẹp chặt hông của Lục Thành: “Loại tư thế này thật sự không phải là khẩu vị tệ hại của anh đấy chứ?”

Cũng không phải chỉ một lần hai lần, trước đã nhiều lần hai người cứ đang làm đến lúc cao hứng thì Lục Thành đột nhiên đem Trương Ngọc Văn nâng lên, ngoại trừ đôi tay và vật đang chôn sâu trong người cậu thì không còn bất cứ điểm tựa nào khác.

Cũng may hiện tại Trương Ngọc Văn cũng đã luyện thành thói quen, ban đầu thì sợ ngã xuống, lại có ảo giác dường như mình sắp bị chọc thủng, sau dần dần biến thành một loại cảm giác bất đắc dĩ.

“Không, ” ngón tay Lục Thành vẫn như cũ ở trong cơ thể Trương Ngọc Văn đang không ngừng mở rộng khuếch trương, ôm đối phương đi đến ghế, ghé vào lỗ tai cậu cười nói: “Tôi chẳng qua là cảm thấy, dùng loại tư thế khác có lẽ sẽ cho em càng thêm tận hưởng.”

Cũng may ghế massage rất lớn, đem Trương Ngọc Văn để lên, nam nhân lập tức đè lên, điều khiển ngay trong cái rãnh nhựa phía dưới tay vịn, đợi được đến lúc không sai biệt lắm, Lục Thành dùng cái tay đang rảnh rỗi bấm nút, chiếc ghế lập tức theo đó mà rung lên.

Rút ngón tay ra, tính khí đã đứng thẳng đang chờ trực ở cửa động, ngay lúc thân thể Trương Ngọc Văn cũng đang rung động trong chiếc ghế massage, một hơi đâm thẳng vào. Ngay khi vừa cắm vào, Lục Thành

liền nhanh chóng kích khởi thắt lưng, nương theo tần suất rung động của cái ghế, cảm giác bản thân đang trong nội vách của Trương Ngọc Văn cũng nhanh chóng rung động không kém mãnh liệt. Bị huyết động chập chững ướm át dồn chặt, cả người khí huyết dâng lên, chỉ cảm thấy bộ vị bị ngâm nuốt đường như đang hòa tan, Lục Thành chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời như vậy.

Ngoài cửa sổ rộng lớn là một màu của biển và của trời, không có một bóng sinh vật khác, nội tâm Lục Thành thản nhiên đầy cả sự an bình và cả sự điên cuồng, hai loại tâm tính tuyệt nhiên bất đồng lại có thể cùng tồn tại một cách hòa hợp như vậy.

Đề vai Trương Ngọc Văn xuống, cúi người ngâm lấy đôi môi đang thở dốc của cậu, nam nhân đột nhiên nhanh chóng trườn sát, càng làm càng mạnh, không để cho người dưới thân một chút thời gian nào để thích ứng.

“Ngô ” bị tập kích bất ngờ, Trương Ngọc Văn đột nhiên phát ra âm thanh rên rỉ động lòng người từ khóe môi đang cọ sát dính chặt của hai người. Vẫn giữ nguyên tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, Lục Thành đột nhiên vươn tay nhấn vào một nút khác trên bàn điều khiển của ghế. Ngay lập tức, cái ghế cường liệt nhanh chóng chấn động, trên ghế là Lục Thành đang lộng Trương Ngọc Văn đến cơ hồ dậy không nổi, cậu khó chịu mà giằng co đẩy nam nhân trên người ra.

Đổi lấy động tác khước từ là sự công kích càng hung tợn của nam nhân, Lục Thành đề cậu xuống, đem chân đang lơ lửng của cậu quấn lấy trên lưng mình, Trương Ngọc Văn lập tức hầu như cả người chống lên, lại thêm điên cuồng chấn động từ ghế mà thất thanh kêu rống.

“A! A Lục, Lục Thành... thứ, thứ này quá kích thích rồi, tôi khát ”

“Một lúc nữa em sẽ không còn sức lực để nói mấy thứ này nữa đâu, ” nam nhân chảy ra một trán mồ hôi, thở hổn hển nắm lấy trụ thịt vẫn còn cương cứng ở giữa hai chân Trương đại thiếu. Trương đại thiếu vốn đang khó chịu, ở động tác kích thích trước sau mà không ngừng phun ra dịch thể trong suốt.

Bị hãm trên ghế khiến Trương Ngọc Văn vừa bị làm cho thoải mái vừa thấy vô cùng choáng váng. Khi cậu đang ở trong hai cảm giác đan xen mà chìm nổi, nam nhân đang tùy ý lộng cơ thể cậu lập tức ôm lấy lưng bế cậu lên. Đột nhiên ly khai chấn động cao tần số từ ghế, Trương Ngọc Văn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, nam nhân đã lại lập tức ôm cậu ngồi xuống.

“Ha a...”

Từ lúc hai người cùng một chỗ đến giờ, lần làm tình này tuyệt đối là lần kích thích kịch liệt nhất.

Thời gian cứ thế mà trôi qua, trong trận cuồng liệt tiến công của Lục Thành và trợ hứng của ghế massage phía dưới, Trương Ngọc Văn sớm đã thần trí không rõ.

“Lục... A...”

“Ừ? Thiếu gia, là quá sung sướng sao? Còn muốn mau hơn chút nữa sao?”

Lục Thành phát ra một tia cười xấu xa, cắn tai Trương Ngọc Văn, đầu lưỡi như rắn mà liếm cắn tai cùng lỗ tai cậu.

So với một Trương đại thiếu đang mơ mơ hồ hồ, nam nhân vẫn còn một tia lý trí, dụng lực mà trêu chọc người trong lòng.

“Nhanh, a, nhanh lên một chút! “

Trương Ngọc Văn cười ở trên người Lục Thành, đã không thể phân rõ đối phương đến tột cùng nói cái gì, cậu cũng chỉ ôm lại anh, ghé vào lỗ tai Lục Thành khó có thể nhẫn nại cao vút tiếng kêu.

Trương Ngọc Văn từ trước đến giờ, lúc làm tình cũng chưa bao giờ đặc biệt phóng đảng như vậy khiến đầu óc Lục Thành tê dại toàn phần, quả thực chỉ muốn chết trên thân người này.

Mượn rung động của ghế và hỗn tạp dịch thể của hai người từ nội thể Trương Ngọc Văn chảy ra, trứu sáp càng thêm thuận lợi, Lục Thành chặt chẽ đè xuống Trương Ngọc Văn, nhượng cậu cùng mình không thể phân ly mà triển cùng một chỗ.

Địa phương kết hợp của hai người dán chặt không chút khoảng cách, Lục Thành run rẩy tự nhiên không cảm giác được sự tồn tại của bản thân. Trong lúc đó, đột nhiên nhận ra, nguyên lai chân chính hòa làm một thể với người trong lòng là có tư vị như vậy.

Ngoài phòng, bầu trời đang dần tối. Bên ngoài có người đến gõ cửa nhưng trong phòng không ai nghe thấy. Đừng nói Trương đại thiếu vốn đã bay mất hồn, nam nhân bên cạnh, sau khi lăn lên trên giường cũng không còn chút lý trí mà để ý đến.

Lục Thành đem nam nhân đã mất đi ý thức đặt dưới thân, lúc trước còn có thể cuồng dã hoan ái mà phát ra tiếng thở dốc, lúc này tất cả thanh âm đã không thể phát ra được nữa.

Lục Thành ôm cậu thật chặt, thỉnh thoảng ở trên thân mình Trương Ngọc Văn liếm cắn, lưu lại vô số hôn ngân, kèm theo hung hăng xỏ xuyên, tưởng chừng như không dừng nổi.

Sóng biển bọc màu đen mang gió thổi trên biển, vuốt ve thể giới bên ngoài phòng, bên trong, trên chiếc giường lớn là hai cổ thân thể hòa hợp thành một đạo, khó phân ra hai bóng.

Cao trào lần thứ hai đã tới, Lục Thành hạ thân để ở mông Trương Ngọc Văn, nặng nề không thể khống chế mà làm nhanh hơn tốc độ, đâm vào hậu huyệt chặt dôn.

Cuối cùng sau vài trận chạy nước rút “Ba ba ” âm thanh ở trong không gian mờ tối càng vang dội.

“A...”

Nam nhân phát sinh cực hạn thoải mái thống khổ thở dốc, khớp hàm căng thẳng, khảm ở trong thân thể Trương Ngọc Văn cuối cùng bạo phát, đều phun ra ở tràng ruột nóng bỏng.

Cuối cùng vài đạo tinh dịch bắn xong, ôm lấy lưng Trương Ngọc Văn, Lục Thành ngã xuống giường.

Cao trào dư vận còn chưa qua đi, hậu huyết bị giày xéo nửa ngày còn đang co quắp, chưa thể khép kín mà vẫn ôm chặt lấy côn trụ của nam nhân. Nam nhân bị vô ý thức mót vào như vậy khiến cho thật thoải mái mà nhúc nhích, sau cuộc tình ái, cả hai người đều lưu lại vị đạo dâm mỹ.

Cuộc sống như mộng, thế giới xung quanh như đồng thoại, đối với Lục Thành còn gì tốt hơn. Đột nhiên phát giác mọi thứ sao đột nhiên trở nên đẹp như vậy khiến tim anh đột nhiên nhảy mạnh. Anh mở mắt ra, giơ tay ra phía trước, địa phương anh chạm vào, dù trong bóng tối cũng không ngăn anh nhận thấy đó là khuôn mặt của Trương Ngọc Văn khiến tim anh càng đập nhanh mạnh như muốn nổ lớn.

Trương Ngọc Văn mệt mỏi nhắm mắt, hô hấp nhỏ vun, bị người kia dùng môi cùng mũi treu chọc mà không có nửa điểm phản ứng.

Cậu như thủy mỹ nhân ngủ trong lòng Lục Thành, lòng của nam nhân tràn đầy thấp thỏm cảm động, Trương đại thiếu bị lộng thăm không có biện pháp nhận biết tâm tình anh lúc này.

Lục Thành cứ như vậy ôm cậu thật chặt, ở trong thân thể của cậu, cảm giác mình cứ như vậy từ thân tới tâm đều bị cậu thu nạp.

Lục Thành đã đến tuổi này, chưa bao giờ bởi vì có được mà sợ hãi.

Nhưng ở buổi tối mỹ lệ an tĩnh chỉ có tiếng sóng biển, khi anh một thân một mình lúc thanh tỉnh, đột nhiên có những buồn lo vô cớ khiến anh thực sự sợ.

Có suốt đời sở ái, mới có thể thấp thỏm bất an như vậy. Có thể, đây vốn là bản năng nguyên thủy của nhân loại.

Anh vuốt ve thân thể Trương Ngọc Văn, không quan hệ chuyện sắc tình. Anh hôn lên khuôn mặt cậu, hôn lên chiếc mũi thẳng, hôn lên khóe môi ngạo mạn, hôn lên từng góc cạnh của người đàn ông thuộc về anh.

Người dưới thân giật giật bất mãn nhăn mi. Lục Thành nhìn khuôn mặt khó thấy rõ của cậu trong bóng tối, sau hồi lâu, cuối cùng phát ra tiếng cười ngắn ngủi ôn nhu.

Anh từ trong thân thể Trương Ngọc Văn lui ra ngoài, ôm cậu đi tắm, nam nhân trong mơ mơ màng màng lại cần răng nghiến lợi, không biết thở hắt hắt cái gì.

Bọn họ nằm lại trên giường, rõ ràng mệt chết đi, Lục Thành lại không buồn ngủ.

Anh xuống giường, đẩy ra cửa kính hướng biển, ngồi ở dưới mái hiên hút thuốc. Gió thổi lạnh đến rét run trên biển cuộn cuộn nổi lên len vào quần áo, đảo nhỏ cô độc trên Thái Bình Dương trong đêm khiến Lục Thành cũng lầy một ít không rõ tịch liêu.

Ngồi hồi lâu, thuốc cháy hết, phía sau truyền đến động tĩnh nhỏ vụn.

Một đạo nhiệt độ cơ thể đánh vào, mắt bị một đôi tay che lại, “Công chúa Ưu Buồn, nói cho tôi biết anh hiện tại đang suy nghĩ cái gì?”

Lục Thành nở nụ cười, bắt được một cái tay của cậu, “Tôi đang suy nghĩ, hoàng tử đến lúc nào mới đến giải cứu công chúa bị nhốt trên tháp cao.”

“Có khi người bị nhốt kia vốn chính là hoàng tử đấy.”

Trương Ngọc Văn giả hoạt cười, người phía trước cầm lấy tay cậu kéo đến bên người.

“Đúng vậy sao, ” nam nhân cười hân lên đôi môi đã sưng lên của cậu, “Em có khi nên thử đổi nghề đi viết đồng thoại.”

“Có người muốn xem thì tôi liền viết, ” Trương Ngọc Văn đem anh đè xuống, cậu buồn ngủ lại mệt chết đi được, thế nên trọng lượng toàn thân đều không khách khí chút nào đặt ở trên người Lục Thành.

Cậu cắn tai đối phương, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Nói cho tôi biết, anh muốn hoàng tử và hoàng tử có kết cục như thế nào.”

22. Chương 22

Lục Thành đưa tay lên vén tóc mái có chút dài trên trán Trương Ngọc Văn, nhẹ nhàng nói: “Cuối cùng, hoàng tử và hoàng tử hạnh phúc trong một tòa thành nhỏ, sinh một đồng hài tử, ngày ngày ở nhà, happily ever after. Kết thúc truyện cổ tích đều là như vậy.”

Trương Ngọc Văn chống người lên, nhìn ánh mắt quang mang của anh trong bóng đêm, không có hảo ý nhẹ nhàng cười: “Vậy anh xem tôi hiện tại giống mang bầu mấy tháng rồi?” Nói xong, cậu cố ý cà cà tiểu phúc Lục Thành, khiến cho nam nhân lại cười một tiếng.

“Bất quá lại là kết cục của người khác,” Lục Thành than nhẹ trong không khí lạnh lẽo của gió biển buổi đêm, phía trên đầu là khuôn mặt của Trương Ngọc Văn vừa ôn nhu lại vừa tà khí được bao bọc trong bầu

trời đêm đầy sao rộng lớn trên biển Thái Bình Dương.

Anh thưởng thức khung cảnh trước mắt, giơ tay phủ lên má trái Trương Ngọc Văn, “Như bây giờ cũng rất tốt.”

Trương đại thiếu thiêu thiêu mi, “Ân, hừ, gặp được tôi chính là chuyện may mắn nhất đời này của anh đấy, phải thật tâm vui vẻ tạ ơn chúa trời đi.”

“Tôi cần cảm ơn nhất chính là Tiểu Tiểu. May mắn Tiểu Tiểu đã quyết đoán như thế mà bỏ rơi em.”

“Tôi đây chẳng phải là càng phải cảm ơn cô ấy sao? Cảm tạ cô ấy không thể làm nên chuyện huynh muội thành thân, mới để cho tôi có cơ hội lấy được anh.”

“Hắc, về điểm ấy, em phải cảm ơn nhất chính là ba tôi.”

“Cám ơn anh.” Trương Ngọc Văn gục đầu xuống, cho nam nhân một cái hôn, “Cùng với lời tự cảm ơn chính tôi.”

Dù thần sắc của cậu đang trong trạng thái mệt mỏi tiêu tụy nhưng vẫn không chút ảnh hưởng mà làm Lục Thành sinh ra một tia cảm động, khuôn mặt gần trong gang tấc từ từ nhắm mắt lại cũng giống như không khí đêm nay, tiến vào da thịt cốt tủy Lục Thành, ở trong lòng anh vô khổng bất nhập (không còn chỗ nào dư để tiến vào nữa – ý là đã tiến nhập toàn bộ).

Anh cũng nhắm mắt lại, tùy ý người này bãi lộng môi anh.

Gió thổi trên biển liêu nhân, bóng đêm liêu nhân, người lại càng liêu nhân. Không có chút gì không trọn vẹn.

Một tuần sau, hai người rời khỏi hòn đảo cô độc liêu nhân ấy trở về San Diego.

Mới vừa vào ở tửu điểm, Trương Ngọc Văn đã bị một gã bạn người Mỹ gốc Trung mời tham gia ngoạn du thuyền.”Alex vốn là đến San Diego để làm ăn, bất quá hiện tại hắn gần như là định cư ở chỗ này.”

“Nói thật thì, cái loại này tiệc toàn Bikini, tôi có điểm không muốn dẫn anh đi.”

Lục Thành mỉm cười, “Em chẳng lẽ nghĩ định xuất tường hả?”

“Tôi là lo lắng chỗ Alex.” Trương đại thiếu bóp nhẹ cái thắt lưng nam nhân một cái lại bị đối phương bắt được cổ tay: “Chúng ta vừa mới đến San Diego, căn bản không nói cho bất cứ ai, thế mà lúc này hắn lại mời tôi đến cái chỗ kia, tôi không tin có chuyện đúng dịp như thế. Bất quá không nhìn thấy anh tôi lại

thấy lo hơn.”

Lục Thành vừa tắm xong thân thể ướt át ngồi ở mép giường bị Trương Ngọc Văn ôm lấy, nghe ra trong khẩu khí đối phương đầy sự nghiêm túc, “Alex là một thương nhân hắc bạch lưỡng đạo, vì tiền, chuyện gì hắn cũng có thể làm.”

Cho dù có là bằng hữu, đối với loại người chỉ vì lợi ích này, không chút đảm bảo sẽ không bị bán đi. Anh vợ của Alex lại là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất vùng này, mặc dù bản thân hắn ngoài mặt là một thương nhân trong sạch, bất quá những chuyện thương thiên hại lý đã làm chỉ có bản thân Alex rõ ràng.

Bạn bè Trương Ngọc Văn cũng có nhiều nhân vật lớn như vậy, khi Lục Thành còn chưa được lão cha vợ công nhận, hai người có thể tiêu sái như thế mà du ngoạn đất Mỹ, cũng là nhờ có họ giúp đỡ.

Còn Alex cái loại người coi tiền như mạng này, Trương đại thiếu gia tình với hắn cũng không có lớn đến nỗi lớn mật giao phó tín nhiệm.

“Nếu lo lắng, không đi là được rồi.” Lục Thành trên người ngoại trừ bên hông mang một cái khăn tắm màu trắng ngần ngừ cái gì cũng không có, hiện tại cái nhỏ bé này dùng để che đậy vật quan trọng đột nhiên bị Trương Ngọc Văn cắn ở trong miệng.

Trương đại thiếu nhe răng cười với Lục Thành, ngay khi đối phương đang định ngăn cản thì đã chuẩn xác giật chiếc khăn ra.

“Tôi nói em ” Trương Ngọc Văn nhả ra, khăn tắm rơi xuống bên chân Lục Thành. Lục Thành có điểm nhức đầu thấy Trương đại thiếu đang dính sát trên người mình ra, nhìn đồng hồ trên tường, “Hiện tại đã sáu giờ, đêm nay em là tính không đi sao?”

“Đi chứ, hôm nay không đi ngày mai cũng phải đi, bất quá cũng chỉ là gặp Alex một lần, chúng ta sao có thể không thỏa thích vui chơi ở đất thánh này chứ?” Nói thì là nói như vậy nhưng cũng không chút ảnh hưởng đến việc cậu giở trò trên ghẹo Lục Thành.

Lục Thành trên thân vẫn còn vương chút nước, đối phương lại quần áo chỉnh tề một thân ngăn nắp, mãnh liệt tương phản mà lại dính sát vào nhau hình thành cảm giác dâm mỹ không rõ. Hơn nữa Trương Ngọc Văn đầu hầu như vùi vào giữa hai chân Lục Thành, làm cho nam nhân khí huyết ứa lên xông thẳng đại não. Thật vất vả lắm anh mới cắn răng đẩy Trương Ngọc Văn ra, rồi giường mặc quần áo lên thân. Trương đại thiếu duy trì tư thế ngồi ở trên giường, vẻ mặt bị ghét bỏ mà nhìn Lục Thành.”Kháo, keo kiệt.”

Đến lúc hai người đến chỗ thuyền của Alex thì trời đã tối hẳn. Đây là du thuyền tư nhân, tổng cộng ba tầng, so với du thuyền bình thường cũng khá là nhỏ.

Trương Ngọc Văn đứng ở dưới thuyền, nhìn boong tàu nói với Lục Thành, “Nếu như phải nhảy xuống biển thì độ cao này cũng không đến nỗi không chấp nhận được.”

Hai người tay trong tay lên thuyền, dẫn tới không ít ánh mắt dòm ngó.

“Ha ha, xem ai tới kia.” Được bồi bàn đưa lên phòng khách trên tầng cao nhất, vừa vào cửa Trương Ngọc Văn đã bị một nam nhân cao to có bộ tóc xoăn đen đến xả qua ôm lấy.

“An thiếu, lâu rồi không gặp mà anh vẫn còn bộ dạng anh tuấn vô song như trước a.”

Vô song cái rắm, Trương Ngọc Văn đến mặt của hắn cũng còn chưa thấy được. Nhưng hắn ta tựa hồ thập phần hưởng thụ, lập tức vui vẻ ra mặt, lôi kéo Trương Ngọc Văn đi vào trong, “Ha ha ha, nào, Trương đại thiếu khó có được lúc đến San Diego nha, đêm nay nhất định phải chơi cho tận hứng.”

Trương Ngọc Văn cười cười, đứng bất động, đem cánh tay bạch tuộc của hắn ta từ trên người hất xuống, “An thiếu làm chủ, chúng tôi tự nhiên sẽ tận hứng.”

Nói xong Trương Ngọc Văn kéo Lục Thành đã bị Alex chen ra một bên qua. Người cậu cho phép đứng bên cạnh đồng hành, vĩnh viễn đều chỉ có thể là người này. Cậu chỉ vào Lục Thành, giới thiệu với Alex, “Đây là Lục Thành, chắc An thiếu cũng đã nghe nói đến chứ.”

Alex vẫn như cũ cười đến phá lệ xán lạn, phảng phất không có nghe ra châm chọc trong lời nói của Trương Ngọc Văn, “Xin chào Lục thiếu, cửu ngưỡng đại danh...”

Lục Thành nhưng thật ra không đếm xỉa đến, cười đến thập phần khách khí. Lục Thành bắt tay với Alex, hai người được Alex dẫn vào trung tâm bữa tiệc, đại sảnh rộng rãi tràn đầy cả nam lẫn nữ đang mặc đồ bơi chơi đùa vui vẻ. Ăn mặc nghiêm trang ngoại trừ Trương Ngọc Văn, Lục Thành cùng với Alex, cũng chỉ có các bảo tiêu được Alex phân bổ ở các góc xung quanh. Alex chào hỏi xong Trương Ngọc Văn, xoay người đi tiếp đãi khách nhân khác.

Trong đại sảnh lưu quang dật đãi, những người ngày thường mặt người dạ thú, ở trong bóng tối mơ hồ không rõ, dần dần lộ rõ bản chất cảm thú. Trong không khí náo nhiệt, bắt đầu tràn ngập khí tức dâm uế. Hai người tìm một góc an tĩnh một chút, vừa ngồi xuống đã có người tiến đến gần. Alex rõ ràng mua chuộc không ít mỹ nhân ở trên thuyền, đến bên hai người ngoại trừ các mỹ nữ đủ màu da còn có các loại hình tuấn mỹ nam nhân. Sau khi vừa cự tuyệt một nam nhân dáng dấp cùng Lục Thành có năm sáu phần tương tự, Trương đại thiếu cuối cùng nhúc nhúc đầu nhu nhu trán, “Cái tên kia biểu tình như muốn được người khác thao, ai TM mà có hứng thú...”

Cậu ôm cả hông của Lục Thành: “Tôi đối với anh toàn tâm toàn ý như thế, lẽ nào anh không có đến một điểm cảm động?”

“Ừ, tôi đây hết sức cảm động.” Lục Thành ánh mắt nhìn về phía góc đối diện đang dây dưa thành một đám, có mấy nam nhân đã gần như trần như nhộng. Trương Ngọc Văn cũng không có chú ý tới, có lẽ căn bản là không có quan tâm những người khác, cậu chỉ là phun hơi thở lên nam nhân vừa trả lời cho có lệ.

“Vậy anh hồi báo tôi đi, ” nói xong cậu bắt đầu động thủ với tay vào y phục Lục Thành.

“Trương Ngọc Văn, ” Lục Thành ngăn cản, “Em nghỉ ngay tại hiện trường biểu diễn làm tình cho Alex xem sao?”

Anh tuy rằng cũng không ngại ở trường hợp công khai biểu đạt thân thiết với Trương Ngọc Văn, nhưng còn có giới hạn, tự mình tham dự vào loại dâm loạn bất kham mà làm tình thế này, anh làm không được. Nhất là lại liên lụy đến vấn đề trên dưới của Trương đại thiếu. Trương Ngọc Văn đành chỉ hành động cầm thú, bất mãn hung hăng cắn cầm Lục Thành, “Chỉ ít, cho tôi hôn một cái.”

Nói xong cậu ôm lấy đầu Lục Thành, thân thể vừa chuyển, chân thon dài nhảy lên trên sô pha, ngồi xuống trên đùi Lục Thành. Hai người môi ướm át vừa chạm nhau, lập tức như nước sôi lửa bỏng. Lục Thành ban đầu nghĩ còn không muốn thông đồng cùng Trương Ngọc Văn làm vậy, lúc này đều bị ngăn cản tại hai người một hồi hôn nhau nồng nhiệt. Bất quá trên thuyền bầu không khí càng thấy dâm loạn, cái hôn nhiệt tình như lửa cũng không khiến hai người trở thành tiêu điểm, Lục Thành thở gấp giạt Trương Ngọc Văn ra, lúc này Trương đại thiếu trong ánh mắt đã bày ra một tầng hơi nước.

“Chưa đủ.” Trương Ngọc Văn nhìn chằm chằm nam nhân dưới thân như liếc con mồi, lè lưỡi liếm môi, làm bộ lại muốn hôn lên, bị nam nhân vươn một tay ngón tay ngăn trở. Lục Thành đường nhìn đi qua vai Trương Ngọc Văn, rơi vào người đang đứng sau nhìn họ.

“Quấy rối hai vị.” Chủ thuyền lưu loát mở miệng nói.

Trương Ngọc Văn quay đầu, nhìn thấy gương mặt Alex hứng thú dạt dào, đối phương một điểm đều không giống như là bởi vì quấy rầy người khác mà hổ thẹn.

“An thiếu, anh đến chậm mấy phút cũng không vấn đề gì đâu.”

“A, chỉ sợ mấy phút sau tôi mới đến thì thực sự vẫn là quấy rầy hai người rồi ~ “

Đối phương lộ ra thần sắc ra vẻ phức tạp, Trương Ngọc Văn “Hanh” một tiếng, từ trên đùi Lục Thành lui ra, cậu gác chân ngồi ở trên ghế sa lon, đốt lên một điếu thuốc.

“An thiếu, tôi biết anh mời tôi đến không phải là vì bởi một đám người xa lạ ngoạn chơi, đêm nay không cần phải quanh co lòng vòng, chúng ta có chuyện cứ việc nói thẳng.” Nói xong cậu dùng một tay nắm lấy tay Lục Thành đang đặt ở trên ghế sa lon, nhìn thoáng qua Alex, “Anh nghĩ sao?”

“Trương đại thiếu, ” Alex ủy khuất than thở buông tay, “Cậu dùng cái loại ánh mắt ‘Có vấn đề’ này nhìn tôi, tôi thật đúng là cực kỳ đau lòng a.”

Đau lòng người cái rắm, Trương Ngọc Văn dẫn ra một tia cười, “Nguyên lai là tôi lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử sao?”

“Ai, bất quá tôi tìm cậu đến, đúng là có chuyện.” ánh mắt Alex nhìn Trương Ngọc Văn bất chợt sinh ra vài

phần thâm ý, hần mở miệng nói, “Cậu có biết hay không, kỳ thực lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã coi trọng cậu rồi.”

Trương Ngọc Văn có chút mơ hồ, phản xạ có điều kiện mà quay đầu nhìn Lục Thành, trong ánh mắt của nam nhân cũng hiện lên kinh ngạc.

“Phốc An thiếu, anh thăm mền tôi?” Trương Ngọc Văn một tay đặt trên vai Lục Thành, không ngừng cười ha ha, “Tôi nói, tôi đã có người thích a!”

Alex đứng ở trước mặt bọn họ, liếc mắt nhìn Lục Thành rồi sau đó lại nhìn chăm chăm Trương Ngọc Văn. Lục Thành quen thuộc cái loại này nhân thần, bình thường lúc Trương Ngọc Văn nhìn anh cũng thường lộ ra cái loại này chuyên chú. Anh để Trương Ngọc Văn tựa trên vai, bất động thanh sắc nhú nhú mày.

Alex cười nói, “Trước đây tôi nghĩ cậu chỉ thích nữ nhân, tôi cũng không thiếu người thích nên bỏ qua cậu. Thế nhưng, Trương đại thiếu, lúc biết cậu cũng có thể tiếp thu tình yêu với nam nhân, cậu có biết trong lòng tôi cao hứng biết bao nhiêu không?”

Trương Ngọc Văn vẫn còn tựa trên vai Lục Thành cười không ngừng, “Đáng tiếc, An thiếu, người tôi thích tuyệt đối không phải anh. Muốn chia rẽ chúng tôi sao? A, anh định làm thế nào đây?”

23. Chương 23

” Cậu biết, ở San Diego này, thể lực của cha cậu không với tới được, ” Alex một tay ôm hông, một tay khinh trạc chóp mũi của mình, nhẹ nhàng cười với Trương Ngọc Văn.

Người đàn ông này có khuôn mặt anh tuấn sắc như dao, hơn nữa lớn lên cao to, nghiêng đầu cười lộ lên lại mang theo tà khí ngậy thơ không chút nào phù hợp, “Huống chi tôi còn nhận sự nhờ vả của ông ấy, còn muốn cách xa các cậu sao.”

Trương Ngọc Văn cuối cùng cũng có thể tự khẳng định bản thân anh mình hơn người “Dĩ nhiên sớm đã bị bị Alex để mất tới”.

Nhưng tâm tình của hần cũng không xấu.

Đầu Trương Ngọc Văn hoàn toàn dựa lên vai Lục Thành, ở nơi ánh sáng không đủ lộ ra nửa khuôn mặt, cười nói với Alex, “Vậy tối nay, An thiếu là chuẩn bị dùng sức mạnh, hay là muốn thế nào?”

Cánh tay được dựa vào của Lục Thành trực tiếp vươn ra choàng qua lưng Trương Ngọc Văn. Cánh tay anh không nặng không nhẹ ôm lấy bên hông cậu, bàn tay có khớp xương mạnh mẽ rõ ràng của phái mạnh với vào trong áo Trương Ngọc Văn, rơi vào trong ánh mắt của ngoại nhân thì rõ ràng có vị đạo tuyên thệ sự sở

hữu.

Trương Ngọc dựa người vào Lục Thành, miệng nhả ra một hơi khói thuốc, lại theo thói quen mà lấy điều thuốc cho vào miệng Lục Thành. Nam nhân nhẹ cắn, cảm bị Trương Ngọc Văn bắt được đang cụng cụng bên tai.

Hai người động tác hồ động không coi ai ra gì, Alex nhìn ở trong mắt, trong nụ cười biến hóa ra một nét sắc bén khó đoán.

Hắn sớm đã nghe đến người đàn ông tên Lục Thành này, lớn lên xinh đẹp, lại giống người mẹ đã qua đời của Trương Ngọc Văn đến mấy phần, nhưng ngoài chuyện đó ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hắn cho rằng thậm chí Lục Thành và Trương Ngọc Văn vốn không phải là người cùng một thế giới.

Nếu quả thật đúng như lời Trương Chính Khuê nói, Trương Ngọc Văn nhất quyết không dời khỏi người đàn ông này, vậy đến tột cùng thì cậu ta thích cái gì ở Lục Thành?

Alex híp mắt lại, trong mắt lộ ra ánh cười sắc lạnh, không chút nào che giấu mà quan sát tình địch ở trước mắt.

Lục Thành trong miệng ngậm điều thuốc, lãnh lãnh đậm đậm ngồi xuống gác chân thư giãn. Bị người nhìn chăm chăm, anh hơi ngẩng đầu lên, cũng cười rộ lên không khách khí chút nào quan sát lại Alex cứ như anh chưa từng nghe thấy người đàn ông này mới vừa rồi thổ lộ với tình nhân của mình.

Alex không thích người khác nhìn hắn như vậy, mà cũng rất ít người dám nhìn thẳng hắn như vậy. Lục Thành vẫn nở nụ cười ôn hòa hiền lành khiến cả khuôn mặt hắn đều lạnh xuống.

“Tôi chưa bao giờ tin có cái gì có thể bền vững hơn so với tiền, ” Alex phất tay một cái, bảo tiêu phía sau hắn lập tức đem đoàn người xua đi, âm nhạc chợt đình chỉ, ngọn đèn mập mờ trước đó nhanh chóng thay thế bằng ánh sáng sáng ngời.

Alex đến gần hai người, cư cao lâm hạ, “Trương đại thiếu, tôi nhưng là phi thường ghét sử dụng bạo lực. Nhưng vì thứ mà tôi muốn nào, hiện tại tôi cho cậu đến lựa chọn. Cậu là muốn người tình của cậu lông tóc vô thương bình an xuống thuyền, hay là... cả căn cũng không còn?”

“A, ” Trương Ngọc Văn cúi đầu cười cười, bỏ tay Lục Thành ra, đứng lên.”Đây chính là uy hiếp trắng trợn, An thiếu. Bất quá nếu đã vào hang hổ, ta đương nhiên là, chọn cái trước.”

Alex trong ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng.”Đây thật là quyết định sáng suốt. Tuy rằng chỗ này của tôi cũng không phải hang hổ.”

“Anh không nên hiểu lầm, ” Trương Ngọc Văn đứng thẳng trước người hắt, đánh nát nụ cười chắc chắn của hắt.”An thiếu, chúng ta là muốn cùng nhau rời thuyền. Tôi và anh làm một vụ giao dịch đi.”

“Lục Thành, ” Trương Ngọc Văn lười nhác mà ngồi ở chỗ ngồi kế bên, ở trong không khí hôn ám như nước, nhìn nam nhân đang chuẩn bị khởi động ô tô.

“Ừ?” Lục Thành quay đầu lại, mỉm cười: “Sao vậy?”

“Anh đêm nay mất hứng.” Trương Ngọc Văn khuỷu tay đặt lên cửa sổ xe rộng mở, vỗ vỗ trán.

Cậu có điểm vui mừng, đã từ bao giờ tự mình đã có thể đọc được sắc mặt của đối phương.

Nam nhân hơi sững sờ, chìa khóa xe cầm trên tay đã bị Trương Ngọc Văn nắm lấy.

“Thẳng thắn thành khẩn chút, thế nào?” Trong mắt anh, Trương Ngọc Văn như đại thiếu gia phong lưu đến nhin không nổi, hướng anh hỏi cung, hơi thở phả lên gò má Lục Thành.

Lục Thành đột nhiên nhớ tới, Trương Ngọc Văn tối nay, cũng dùng khẩu khí giống như đối Alex nói, “Đi thẳng vào vấn đề đi.”

Trong chớp nhoáng này, anh đột nhiên ý thức được, người này cùng mình thực sự không giống nhau.

Trương Ngọc Văn như vậy, vốn nên là người nắm đại cục trong tay, bất cứ chuyện gì, ở bất kỳ trường hợp nào, vĩnh viễn đều có thể bày mưu nghĩ kế.

Kể cả là khi bị người khác kề dao vào cổ ở trên thuyền.

Mà hắc bang, súng ống đạn dược, quốc tế hình cảnh là những thứ mà đối với Lục Thành, đều ở trong phim ảnh tiểu thuyết. Nhưng hiển nhiên đối với Trương Ngọc Văn mà nói, bất quá đều là chuyện vô cùng tầm thường.

Lục Thành chậm rãi rút tay ra, sắc mặt Trương Ngọc Văn cũng vì vậy mà trở nên âm đạm, nhưng Lục Thành lập tức cầm ngược tay cậu.”Tôi không có mất hứng, chỉ là có điểm không biết thế nào. Trở về đi.”

Anh đem cái tay kia thả lại lên trên đùi Trương Ngọc Văn, một lần nữa khởi động xe.

Trước mắt tia sáng đột nhiên bị che đầy toàn bộ. Một bóng đen lớn áp lên đỉnh đầu, nam nhân nhào tới,

đem Lục Thành đánh ngã ở lưng ghế dựa.

“Này, mỹ nhân.” Trương Ngọc Văn ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói: “Nam nhân gì mà nhần nhần nhỏ nhỏ, đêm nay mà không nói rõ, đừng hòng trở về.”

Trương Ngọc Văn xoay người ngồi lên trên đùi Lục Thành, hai đại nam nhân ở bên trong buồng xe chật hẹp đối diện gần kề, không chút cự ly.

Trương Ngọc Văn hô hấp, nhiệt độ cơ thể, tim đập, phảng phất đều dung nhập thân thể Lục Thành, khiến anh ức chế không được toàn thân phát nhiệt.

“Nói đi.” Trương Ngọc Văn cắn vành tai nam nhân mềm mại dưới thân.

“Nói từ đâu?” Mỹ nhân ở trong đêm tối hôn trầm, phát ra giọng khàn khàn thấp trầm ôn nhu.

“Hay là, từ lúc chúng ta chuẩn bị lên thuyền đi?” Trương Ngọc Văn nắm lấy hông của người dưới thân, cậu nâng lên vạt áo sơ mi của anh, tay chui vào.

Ngay khi tay cậu vừa dán lên da thịt đang phát nhiệt của Lục Thành, cánh tay không thành thật liền lập tức bị nam nhân bắt lấy.

Trương Ngọc Văn ngừng lại, miệng cậu ở Lục Thành bên tai, chỉ cần nghe được lời cậu không muốn nghe là ngay lập tức có thể cắn xuống một ngụm.

Lục Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng, đối cái lỗ tai bên môi nói rằng.”Em nói đúng, tôi là mất hứng, có thể là tôi ghen.”

“Hắc”, Trương Ngọc Văn hô hấp rõ ràng dồn dập, “Tôi nghĩ anh vĩnh viễn đều...”

Móng vuốt kia bị Lục Thành ngăn trở đã không còn quan tâm, cùng chủ nhân của nó như nhau, trở nên hưng phấn không ngăn nổi: “Tôi cho rằng, vĩnh viễn đều chỉ có tôi đây là lo lắng... Anh vào ngày nào đó sẽ bị người khác cướp đi khỏi tôi.”

Người dưới thân đột nhiên chấn động, Trương Ngọc Văn khởi động thân thể, ở trong bóng tối, Lục Thành dùng chỉ chốc lát thời gian thấy rõ ràng hai mắt đối phương cùng mình đối diện.

Anh biết, người này cũng không giống bề ngoài phong lưu, không thể khổng chế mà sản sinh cảm giác bất an.

Chỉ là nguyên lai Trương Ngọc Văn cũng giống như anh...

Lục Thành nở nụ cười.

“Trương đại thiếu, em quá hư rồi.” Anh đột nhiên nói.

Đã giải khai tất cả nút buộc trên quần áo Lục Thành, Trương Ngọc Văn ngẩn người, lời này cậu nghe thật TM quen tai.

Lập tức, cậu ý thức được, đây là lời cậu nói với Alex.

“An thiếu, anh quá hư rồi, tôi nghĩ anh một điểm cũng không thích hợp với tôi đâu.” Khi đó, cậu nói như thế.

Còn nữa cậu sau nữa? Nếu như Lục Thành dám nói vậy... Cậu đêm nay nhất định vô luận như thế nào cũng làm anh!

“Tôi so với em phải càng hư hơn mới được.”

Nam nhân ôn nhu nói, ngẩng đầu lên, ở sương mù dạ quang híp mắt lại. Ý tứ câu dẫn rõ ràng trong ánh mắt, Trương Ngọc Văn nghe được trong đầu mình âm âm vang lên. Toàn bộ lý trí, nhất thời bị nổ tung cặn cũng không còn.

Khi cậu mạnh mẽ cắn nuốt đôi môi đối phương cũng không quên giải khai quần áo Lục Thành, với tốc độ nhanh nhất mà ném xuống sàn xe.

24. Chương 24

Nam nhân ở trần bị Trương Ngọc Văn hung hăng cắn vào cổ, không khỏi phát tiếng cười, “Tôi đột nhiên nhớ đến một bộ phim.”

“Hanh, ” Trương Ngọc Văn nhả giọng mũi nói “Không có hứng thú”, hết sức chuyên chú đối phó Lục Thành.

Cậu một bên chuyên tâm liếm cắn một bên lột quần Lục Thành, thế mà Lục Thành còn có thể rảnh rỗi mà trên đùa, động tác trên tay cậu lại càng không chút khách khí.

Rất nhanh quần áo đã ném đầy sàn xe, hai người đã hoàn toàn không chút gì che đậy ngăn trở mà quần quít.

Chỗ ngồi trên xe đã được hai người trong lúc hôn nhau cuồng nhiệt mà không quên điều chỉnh mở rộng không gian đến hết mức nhưng vẫn còn nhỏ hẹp so với chiếc giường lớn ở nhà. Thế nhưng cái không gian như vậy tựa hồ lại càng thích hợp hơn, làm cho hai người không khi nào là không thích hợp.

Trương Ngọc Văn vẫn duy trì tư thế ngồi đối mặt trên người Lục Thành, Lục Thành thì nửa nằm xuống ghế, tay xoa nắn cặp mông dẻo dai của Trương Ngọc Văn, thân thể hai người gắt gao kề sát, cho nhau những ma sát không quy luật mà hỗn loạn.

Tính khí giữa hai chân Trương đại thiếu đã cương cứng không chịu nổi, cùng với lợi kiếm cũng đang trong tình trạng tương tự của Lục Thành mà đầu đến người chết ta sống.

“Ha....A...”

Nhưng chỉ thế này thì không đủ, Lục Thành đè đầu Trương Ngọc Văn xuống, khó kiềm chế cắn lên đôi môi nóng hổi đang phát ra những tiếng thở dốc, hai vật có độ nóng bỏng như nhau đang khiến cả hai người mất đi lý trí.

Ở trong không gian có hạn, bất luận cảm xúc gì cũng đều rõ ràng, lưỡi bị ngậm mút triền miên, mỗi một chút dây dưa không chỉ ở da thịt mà còn đụng đến từng dây thần kinh trên người.

Đầu lưỡi chạm nhau, tiến tới thâm sâu khuấy đảo cùng nhau, hai người không ngừng biến đổi phương hướng hôn môi, ở nơi đôi môi được bịt kín, trong miệng trao đổi nước bọt của nhau.

Trong miệng là khí tức quen thuộc của người kia, ngay cả động tác triền miên, không cần dùng mắt nhìn cậu cũng có thể cảm thấy.

Lục Thành một tay nâng đầu Trương Ngọc Văn, một tay vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của cậu, vô pháp thỏa mãn.

“Hắc...”

Lưỡi cùng lưỡi quấn quít, thân thể cùng thân thể quấn quít, không chút khe hở.

Ngay khi động tác đang càng lúc càng mãnh liệt, hai căn hung khí ở giữa bụng hai người được ma sát mà càng thêm hung mãnh không chịu nổi.

Lục Thành bắt đầu trên dưới đình động, người phía trên theo động tác của anh cũng rất nhanh đóng đưa thân thể của mình.

Một tay kia còn đang ở trên lưng Trương Ngọc Văn, theo sóng lưng chậm rãi rời xuống, tham nhập vào u huyết chật hẹp trong bóng tối.

“Ngô ” một ngón tay đột nhiên tiến nhập, hậu huyết theo bản năng buộc chặt, lại không ngăn cản được nam nhân càng xâm nhập khảo sát.

Anh đã quá quen thuộc với thân thể của cậu, khi Trương Ngọc Văn kim lòng không được mà than nhẹ thì lưỡi cùng ngón tay Lục Thành cùng lúc tiến công trên dưới, thâm nhập thiển xuất (thâm: sâu, nhập: tiến vào; thiển: nông, xuất: ra à...) khiến cho Trương Ngọc Văn chút nữa là hoàn toàn mất kiểm soát.

Trương đại thiếu bị lộng đến nóng ruột, ôm lấy đầu nam nhân, hai hàm răng cắn chặt đầu lưỡi đối phương không chút thương tiếc mài xé khiến anh tiến thối bất năng.

Nhưng rất nhanh, sự trả thù ngọt ngào một lần nữa biến thành vô chỉ vô tận triền miên, Trương Ngọc Văn một bên hôn, một bên liếm nước bọt bên môi Lục Thành. Mà trong thân thể cậu khi không kịp ý thức đã thành ba ngón. Quá trình mở rộng đây lieu nhân trước khi hai người bị dục hỏa đốt người đã được hoàn thành. Lưỡi dao sắc bén đang luôn chờ trực ở ngay trước cửa động, khi nam nhân thở dốc mà nói “Tôi tiến vào đây”, nửa giây cũng không bỏ lỡ, rút ngón tay ra và lập tức tiến vào thay thế.

“A ” Nương vào tư thế thuận lợi của hai người, Lục Thành thẳng tắp tiến sâu vào bên trong, cảm giác ngay lập tức bị nhồi đầy gần như muốn lấy nửa cái mạng của Trương Ngọc Văn.

So với khuôn mặt tinh xảo mỹ miều của chủ nhân, cái vật đang lộng hoành kia một chút cũng không giống. Trương Ngọc Văn hầu như cảm nhận được nhịp đập rõ ràng của nó, thậm chí trong động tác đột nhiên tiến vào của Lục Thành cậu còn cảm nhận được gân xanh dữ tợn của nó ma sát vách tường đầy xúc giác của mình.

Lục Thành cũng không có lập tức trắng trợn trều sấp. Anh cho Trương Ngọc Văn thời gian thích ứng, khi đối phương đang trở nên khó nhin mà thở dốc, Lục Thành lại nắm lấy cằm cậu, tìm đúng đôi môi ướt át mà tinh tế ôn nhu hôn lên.

Hai người kết hợp với nhau, ôm thân thể của nhau trong không gian u tối chật hẹp, Lục Thành nghĩ, bọn họ cứ như vậy liệu có thể thực sự dung hợp thành một không. Anh từ từ nhắm mắt, hôn Trương Ngọc Văn, cậu cũng đón nhận mà hôn lại anh. Lục Thành vuốt ve hông thon dài hữu lực của Trương Ngọc Văn, lướt xuống cặp mông đỉnh kiêu rần chắc đang chăm chú hàm cần vật của chính mình, nơi ẩm ướt ẩm áp dần dần thích ứng sự xâm lấn của anh, bắt đầu không tự chủ mà co rút, nam nhân cuối cùng không nhẫn nại nữa.

Anh đè mông Trương Ngọc Văn xuống đồng thời ưỡn thắt lưng lên, thành công nghe được tiếng than nhẹ của đối phương.

Bão tố tiến công, bất khả chống đối.

“A, a! ngô a “

Hai người tứ chi quăn quít, liên thể mà đem hết khả năng để càng thêm gắn chặt vào nhau.

Mãnh liệt trườn động chẳng rõ bao lâu, Lục Thành đột nhiên ngồi dậy, mang theo cả Trương Ngọc Văn cùng trọng lượng của cậu khiến Lục thành càng thêm tiến sâu.

Lục Thành một bên dính tống, một bên cầm tiểu thịt trụ của Trương Ngọc Văn mà sús động.

“A! nhanh!!” Bị tiền hậu giáp công, Trương Ngọc Văn da đầu tê dại, đi theo động tác nam nhân mà điều động thân thể, càng tăng thêm khoái hoạt.

Lục Thành nắm tính khí Trương Ngọc Văn, trên đỉnh không ngừng tràn ra dịch thể làm ướt tay anh.

“Hắc! Lục Thành “

“Ừ “

Thân thể khế hợp, tần suất khế hợp, khi nghe được lời đáp của Lục Thành cậu lại một lần nữa hôn lên môi anh. Khó kìm nổi lòng, Lục Thành cũng ôm lấy hông Trương Ngọc Văn mà ưỡn mạnh lên, vật trong tay anh hung hăng nảy lên vài cái, chỗ hàm chứa anh cũng bắt đầu co giật, khiến da đầu anh tê dại.

Anh ôm cậu càng chặt hơn, liên tục nhắm đúng một điểm mà trườn sát đến.

“A, a “

Tiểu Trương Ngọc Văn cuối cùng ở trong tay Lục Thành bạo phát, phun ra đầy tay, đầy ngực.

Lại liên tục đánh thêm mấy cái, Lục Thành chăm chú đè xuống Trương Ngọc Văn, dường như cả hai khớp thịt hoàn phía dưới đều bị đánh bại bởi Trương Ngọc Văn, thật sâu bắn vào thân thể cậu.

“Hô...”

Cao triều qua đi, hai người lẳng lặng an tĩnh ở trong xe, không có ý tứ cử động. Xa xa là tiếng động rầm rĩ mơ hồ không rõ lắm của hải triều. Trong nháy mắt, Lục Thành nghĩ đến tiểu đảo xa xôi kia, là thế giới chỉ có mình anh và cậu.

Anh cho đến giờ vẫn chưa nói với Trương Ngọc Văn về bất an trong lòng, cái loại bất an anh không thể không chế, thậm chí còn không rõ nguyên do, anh cũng cố không thể hiện ra vẻ ngoài, thế nhưng lại bị con người này nhạy cảm mà phát hiện.

Lục Thành tự hỏi mình bây giờ có đúng hay không bị điên rồi. Hiện tại, anh muốn đem người này mỗi phút mỗi giây giam tại bên người, không muốn để cậu cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc gặp gỡ, thậm chí...

“Anh cười cái gì vậy?” Trương Ngọc Văn từ cổ Lục Thành ngẩng lên, trong không gian mờ tối mờ lấy áo khoác của mình lấy thuốc ra đốt.

“Tôi đang cười sao?”

Trương đại thiếu một vẻ “Tôi còn không biết anh sao” thần tình, rất đặc ý. Cậu ngậm điếu thuốc, sờ lên khóe môi nam nhân, “Anh đến cái tóc gáy nhúc nhích tôi cũng biết.”

“Thật lợi hại thế sao?” Nam nhân thiêu thiêu mi, đối phương ngồi ở trên người anh, khói trong miệng không nghiêng không lệch phun lên miệng anh., hiển nhiên là cố ý.

Trương Ngọc Văn hầu như dán lên môi Lục Thành, chậm rãi mở miệng nói: “Hiện tại nội tâm anh là đang phân vân giãy dụa, muốn lại thêm một lần nữa, hay là mặc quần áo quay về khách sạn.”

Trương Ngọc Văn vừa nói chuyện vừa chớp động lông mi. Không có động tác gì khác, nhưng lại gần như trêu chọc được Lục Thành.

Cậu lại hút sâu một hơi thuốc, đem tàn thuốc ném ra cửa sổ xe, Lục Thành dưới thân đã cười ra tiếng.

“Quả nhiên là Trương đại thiếu hiểu rõ tôi nhất.”

Ngay khi mỹ nhân vừa nói xong đã bị một đôi môi đầy mùi thuốc hôn lên.

Trương Ngọc Văn ôm lấy đầu Lục Thành, bắt được đôi môi ướt át của nam nhân liền tiến quân thần tốc. Bọn họ từ khi cùng một chỗ, có cảm giác thời gian hôn môi dường như còn nhiều hơn thời gian làm tình. Thế nhưng cho dù chỉ là hôn đơn thuần, cuối cùng vẫn thành thân thể quấn quít tứ chi dây dưa.

Cũng không cần bất cứ thời gian nào nữa để bồi dưỡng tình cảm, trong lúc hôn nhau kịch liệt, nam nhân đã tung động thất lưng, nhanh chóng mà hành động.

Anh cảm mình ở trong cơ thể Trương Ngọc Văn, cứng rắn đỉnh nhập, từ lúc môi nam nhân bị Trương đại thiếu vuốt ve mà nói cậu biết anh đang nghĩ gì, nó đã trọng chấn hùng phong, đỉnh Trương đại thiếu một đỉnh lên vào sâu bên trong.

Hai người lần thứ hai tác chiến, so với vừa rồi còn kịch liệt động tình hơn.

Trần trường đã thú tứ chi ở trên xe giao hợp, khiến cho xe như gặp địa chấn mà rung động.

“Ngô... Nữa!”

Sâu hơn chiều sâu, không chút lưu tình dè Trương Ngọc Văn xuống, nam nhân đang trong thân thể cậu nặng nề mà thở phì phò, “Nguyên lai tôi vẫn không thể thỏa mãn được em sao vương tử điện hạ?”

“Ngô, đến lượt tôi, tôi TM tuyệt đối làm anh ba ngày không xuống giường được a ” Trương Ngọc Văn còn chưa có đắc ý xong, đột nhiên bị đẩy ngã ở chỗ ngồi kế bên tài xế.

Lục Thành nở nụ cười một tiếng, ôm lấy cậu dính một cái sâu, liên tục không ngừng mà động, cuối cùng đem cái miệng Trương đại thiếu đang còn muốn thể hiện chặn lại, chỉ còn có thể thở dốc.

“Ba ngày?” giọng nói nam nhân trở nên thấp trầm ngoan cười nói: “Như em mong muốn, Trương Ngọc Văn.”

Sau khi “Làm lụng vất vả”, Lục Thành lái xe về khách sạn, Trương đại thiếu lúc này thật sự đến lực cử động đầu ngón tay út cũng không có.

Lục Thành đem xe cho nhân viên đưa ra bãi đỗ, khom người vào chỗ ngồi kế bên, đem Trương Ngọc Văn lười biếng cạ lực từ trong xe bế ra.

Bế Trương Ngọc Văn vào đại sảnh, hai người đem đến bao nhiêu ánh mắt, Lục Thành một điểm cũng không để ý, ôm Trương Ngọc Văn vào thang máy lên phòng.

25. Chương 25

Đem người đặt lên giường, Lục Thành vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng rồi đem người đang mơ màng ngủ ôm vào trong bồn tắm, tỉ mỉ đem thân thể đầy dấu vết hoan ái của Trương đại thiếu thanh lý sạch sẽ.

Chờ đem Trương Ngọc Văn tẩy rửa sạch sẽ, nam nhân đứng lên, cởi quần áo rồi cũng nhảy vào trong bồn tắm đủ to cho hai người đàn ông trưởng thành.

Cảm thấy động tĩnh lớn bên cạnh, Trương Ngọc Văn mơ mơ màng màng nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua bóng người đang đè lên mình, mặc kệ mà lại lần nữa nhắm mắt lại, tùy ý bản thân được một cánh tay ôm lấy mà dựa vào lồng ngực ấm áp.

Trên cổ Lục Thành có dấu răng của cảm thú Trương đại thiếu, có chút đau mơ hồ, nam nhân giơ tay lên sờ sờ, không khỏi cười nói, “Tại sao Louis lại ba lần chia ly Luis?” (Không hiểu lắm, nhưng có vẻ chỉ là câu chuyện cười mà thôi, không phải chi tiết quan trọng)

“Tại sao?” Người trong mắt mỗi mỗi một trong vài tia thần trí còn lại mà cất tiếng.

“Có lẽ là do Luis đặc biệt có hàm răng sắc bén, cứ luôn đem bả vai Louis mà cắn khiến hấn đau a.” Lục Thành vén lên một lọn tóc ướt của Trương Ngọc Văn cười nói.

Người trong thân nhất thời có điểm tinh thần, nghiêng đầu mắng: “Tôi khát!”

Trương Ngọc Văn vừa mắng xong đã bị Lục Thành tóm lấy thất lưng, cậu còn đang định nói “Anh cho mình là chuyên gia kể chuyện cười sao, quá lạnh” nhưng đã bị Lục Thành nhanh nhẹn không bỏ lỡ giây nào mà nuốt vào trong miệng.

May mà cũng chỉ là ở trong nước cho nhau “Khẩu chiến” một phen, chờ Lục Thành đem người trong ngực hôn một lần lại một lần, cuối cùng thiện tâm mà buông tha thì Trương Ngọc Văn đã lại mệt quá mà ngủ mất.

Lục Thành lại đem cậu ra khỏi bồn tắm, cũng không chà lau gì, hai người cứ như vậy ướt sũng mà ngã lên giường.”Ngủ ngon, vương tử điện hạ.”

Nam nhân tắt đèn, ôm đầu Trương Ngọc Văn, nghĩ đến lúc ở trên thuyền, anh thực sự muốn ném tên Alex từ trên thuyền xuống nếu như có thể, để người người đều biết Trương Ngọc Văn là thuộc về anh. Đáng tiếc là chung quy mong muốn cũng khác xa với hiện thực, anh không có cơ hội làm kỹ sĩ cho vương tử điện hạ. May mà anh và cậu luôn đồng hành sánh vai cùng nhau.

Trương Ngọc Văn mơ một giấc mộng đẹp.

Đó là khi cậu còn là một thiếu niên, ánh nắng dịu không có chút nóng chiếu xuống đỉnh đầu. Niên thiếu Trương đại thiếu nằm ở trên bờ cát, trên cánh tay cậu là một thiếu niên môi hồng răng trắng đang trầm trong giấc ngủ. Cậu cúi đầu ngắm nhìn mỹ nhân nhuyển hương ôn ngọc trong lòng.

Ở bãi cát an tĩnh không người, dưới ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng, niên thiếu trong ngực nhỏ giọng nở nụ cười.

“... Tỉnh?” Đột nhiên, cậu nghe được có người nói. Đi theo nơi giọng nói dẫn đường, ở nơi bãi cát dưới ánh mặt trời, Trương Ngọc Văn mơ mơ màng màng mở mắt.

Nơi những mảnh sáng mê mang, thiếu niên môi hồng răng trắng trong lòng trong thoáng chốc thoát thai hoá cốt thành nam nhân quần áo nghiêm chỉnh đang ngồi trước bàn làm việc cạnh cửa sổ.

Thấy cậu tỉnh lại, nam nhân chìm trong ánh sáng hoàng hôn hương cậu chậm rãi câu môi: “Hết 1 ngày rồi, còn có hai ngày nữa cơ.”

Trương đại thiếu thân thể quang lỏa nằm lỳ ở trên giường, ngây một lúc lâu mới hiểu được người đang nói chuyện ôn nhu thế kia là đang nhạo báng cậu. Ý thức quay trở lại, đem cỗ thân thể lỏng lẻo tùy tiện cử động một chút đều cảm thấy vừa nặng vừa đau, dường như tứ chi đã bị bẻ gãy toàn bộ.

Trương đại thiếu lại ngã người thả lỏng lên gối đầu mềm mại, không phục mà nhếch miệng cười lại với nam nhân: “Tôi lại muốn nhìn xem, bản thiếu gia có đúng là yếu nhược vậy không?”

Nam nhân nhìn cậu, mím môi một cái, “Đứng lên ăn một chút gì đi, hay là, muốn tôi đút cho em?”

Trương Ngọc Văn hừ một tiếng, lưỡi biếng híp híp mắt. “Hai ngày còn lại anh phải hầu hầu hạ hạ cho tôi thư thái đi chứ.”

Cậu vừa nói xong, nam nhân đã từ trong 1 cái tủ lạnh nhỏ bưng ra một ít hoa quả, thuận tiện gọi cho phục vụ khách sạn yêu cầu một ít thức ăn nhẹ.

“Há miệng.” Lục Thành đứng ở trước giường.

Một cái đầu tóc rối bù trên giường đưa miệng phối hợp, nuốt vào một miếng quýt. Ánh sáng hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất, bao phủ gian phòng, kéo dài bóng hình của thân người họ.

“Tôi thích ăn ngọt hơn một chút.” Trương Ngọc Văn dụi mắt, ngáp một cái: “Ồ cổ đại, mỹ nhân hầu hạ quân vương, loại thời điểm này không phải đều là dùng miệng sao?”

Nam nhân khẽ cười, ở mép giường ngồi xuống, “Tôi cho rằng tôi đã đem em thỏa mãn rồi.”

Dù nói vậy nhưng nam nhân lại ngậm một mảnh nhỏ thanh long, đưa vào trong miệng Trương Ngọc Văn.

“Cổ đại quân vương, tuyệt đối chưa bao giờ gặp một mỹ nhân phái hành động như thế.” Trương đại thiếu cắn miếng hoa quả, trên mặt hiện ra vẻ đắc ý.

Mỹ nhân ở cổ đại cũng không có hầu hạ cái “mặt sau” của chủ nhân đến chu đáo như vậy. Lục Thành nghĩ nghĩ mà không nói ra miệng.

Trong ánh chiều tà, ngay cả sự trêu chọc thuần túy đều không tự chủ mà bị thay thế bởi sự ôn nhu, anh lại cúi đầu nghiêng thân đút một miếng hoa quả khác cho ái nhân.

Đối phương lúc này lại không buông tha anh, Trương Ngọc Văn vẫn nằm lỳ trên giường không được tự nhiên nghiêng đầu, đầu lưỡi đuổi kịp lưỡi Lục Thành, vừa hận vừa vội mà cắn mút.

Sau một lúc nồng nàn, đôi môi dính chung 1 chỗ ly khai, bình phục hô hấp, Lục Thành cầm khăn tay lau đi nước bọt trên khóe môi Trương Ngọc Văn, cười nói: “Em bộ đáng này, đúng là một tiểu hài tử.”

Trương Ngọc Văn liếm liếm môi, rũ mí mắt phản bác: “Loại hoa quả nào mà có thể so được với đầu lưỡi của Lục Thành chứ?”

Nam nhân cười cười, anh đứng lên đem mâm hoa quả để lên trên bàn.

“Phần tư liệu em muốn đã chuyển đến hôm nay rồi.”

Trương Ngọc Văn đang mỗi eo đau lưng, cậu tiếp nhận thứ Lục Thành đưa tới, tiện tay lật 1 cái rồi lại vút lên trên bàn, cả người lại rơi vào chăn ấm đệm êm.

Đồ ăn đã được phục vụ đưa đến. Lúc này không cần Trương Ngọc Văn mở miệng, Lục Thành đã chu đáo tiến đến hầu hạ Trương đại thiếu ngồi dậy.

“Mấy ngày nay khởi hành đi Lima (thủ đô Peru).” Trương Ngọc Văn như lão thái thái chống thân thể xoay người ngồi xuống.

Nam nhân ngồi ở mép giường nhìn cậu mặt nhăn mày nhíu mà buồn cười, anh đem đồ ăn trong tay xuống, đem gối hai người chèn sau lưng Trương Ngọc Văn rồi thuận tiện ghé vào tai cậu cười nói: “Xem ra lần sau còn phải khiêm tốn một chút?”

“Anh TM nhìn có chút hả hê nha.” Trương Ngọc Văn một lần nữa cầm lên tư liệu, mí mắt cũng không nâng lên mà vùi vào đọc. Thời gian vui vẻ tạm thời bị gián đoạn.

Đã có chút tối, Lục Thành mở đèn trong phòng, ngồi cạnh Trương Ngọc Văn mà nhìn cậu, tựa hồ đã thật lâu không nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc như thế của Trương Ngọc Văn. Trong trí nhớ của anh, ký ức khắc sâu nhất về hình ảnh này của cậu là khoảng thời gian đầy bụi đất trước kia ở Châu Phi, Trương Ngọc Văn chỉ đạo nhân viên làm việc dưới bầu trời khô nóng. Anh cũng là từ khi đó mới chân chính bắt đầu chú ý đến người này. Mà đảo mắt, người này đã trở thành phần trọng yếu nhất trong cuộc đời anh.

Tay anh đem thìa thức ăn hướng tới, Trương Ngọc Văn há miệng nhưng vẫn như cũ không hướng mắt ra khỏi đồng giấy trắng mực đen trong tay.

Hai người an tĩnh dưới ánh đèn, một người đút một người ăn, thẳng đến khi bát thấy đáy. Lục Thành buông bát xuống, rút khăn ăn đem miệng Trương Ngọc Văn lau sạch sẽ.

Lúc này Trương Ngọc Văn mới giật giật cái cổ, liếc mắt nhìn Lục Thành. Nam nhân cũng đang nhìn cậu, cười đến phá lệ ôn nhu, còn có chút xấu hổ, lòng Trương đại thiếu khó không chế được mà nhảy lên một cái.

Cậu thích người này mặc áo sơ mi trắng xắn tay áo, lại thêm Lục Thành vờ kỳ tuần mỹ, anh tuần trắng trẻo mà không mất khí chất.

Trong mắt đen láy của nam nhân chiếu lên hình ảnh của Trương Ngọc Văn, đồng dạng Trương Ngọc Văn cũng dõi theo anh, dường như cũng bị thu hút vào, dường như vô pháp dời đi.

Ngay khi hô hấp của Lục Thanh rơi vào trên môi Trương Ngọc Văn, nam nhân chợt mỉm cười, đột nhiên ở trên môi Trương Ngọc Văn chợt một cái liền lập tức đứng lên.

“Chăm chỉ làm việc đi.”

Trương Ngọc Văn lấy lại tinh thần, nam nhân đã xoay người thu thập dọn dẹp. Cậu đưa tay lên sờ lên đôi môi được Lục Thành chuồn chuồn lướt nước mà chạm vào, chẳng phải hôn môi cũng chẳng phải chỉ là chạm vào lấy lệ. Nhìn bóng lưng cao gầy sạch sẽ, Trương Ngọc Văn cong môi cười cười, Lục Thành người này đúng là yêu tinh mà.

Trương Ngọc Văn nằm trên giường tròn ba ngày, không uống công Lục Thành trêu chọc mà chẳng thêm tiếc hận khoảng thời gian còn lại. Cho đến khi hai người quay lại Châu Phi lần thứ hai để tham dự hôn lễ của Lục Tiểu Tiểu mới cảm thấy tiếc nuối.

Hai người đang ở tại quán cà phê ở sân bay chờ khởi hành. Lục Thành đứng dậy đi toilet. Trương Ngọc Văn một mình ngồi lại thì có một người đến ngồi đối diện cậu. Alex tháo mắt kính xuống, vẫn chưa từ bỏ ý định: “Tôi so với Tiểu bạch kia, thật sự không suy nghĩ cân nhắc thêm sao?”

Trương đại thiếu liếc hẩn một cái, lễ phép cười, “An thiếu, tôi thực sự không muốn đứng cạnh một nam nhân so với tôi cao hơn quá như vậy, khiến tôi có áp lực. Nếu anh cắt bớt đi ít nhất chục phân thì tôi đây đồng ý suy xét.”

Alex bị đả kích, không nghĩ tới chiều cao gần 2 mét kiêu ngạo từ trước đến nay của hẩn lại thành lý do bị ghét bỏ.”Nhưng Trương lão gia tử bên kia tôi cũng không làm gì được a, Trương đại thiếu.”

Trương Ngọc Văn nhìn hẩn trương ra bộ mặt giả vờ khổ sở, cúi đầu cười: “Anh nếu như cùng với tôi một chỗ, sợ rằng càng không dễ sắp xếp ổn thỏa hơn đâu. Huống gì anh ủng hộ tôi còn vợ vét được nhiều hơn so với lão gia tử bên đó.”

” Lợi ích có nhiều đến mấy tôi cũng thấy ít.”

Ít cái rắm, ” An thiếu, thiên nhai nơi nào chẳng có thảo, không cần phải tự treo đầu lên 1 cái cây như tôi.”

26. Chương 26

Cậu nói đến đây thì Alex lại nở nụ cười, “Nguyên nhân ngày hôm nay tôi tới nơi này, thật ra là có việc muốn nhờ.”

“Cảnh sát?”Lục Thành để tờ báo trên tay xuống, quả thực cho rằng bản thân đang nghe chuyện ngàn lẻ một đêm: ” Alex loại người như vậy có thể cùng một cảnh sát sao?”

“Hắn vì sao đến cuối lại muốn về với chính nghĩa không phải việc chúng ta cần quan tâm.” Tay Trương Ngọc Văn không chịu yên mà mò đến đùi Lục Thành, muốn tiến sâu hơn thì bị nam nhân bắt được.

Lục Thành nhìn thoáng qua hành khách đang ngồi đối diện, ” Trương Ngọc Văn...”

Trương đại thiếu nhắm mắt lại, ngã lên vai Lục Thành.

Lục Thành nghe được cậu ở bên tai thì thầm vài câu, dở khóc dở cười mang đầu ngón tay cậu hung hăng bóp 1 cái.

Ở lại Lima vài ngày, lo liệu chút công vụ xong, Trương Ngọc Văn không đành lòng muốn mang người đi thảo nguyên Pampas.

“Hiện tại sao lại phải đi Argentina? Công ty bên kia không phải là còn đang xây vẫn chưa xong sao?”

“Thiếu gia ta đây chỉ là muốn dẫn người đi xem qua thảo nguyên vĩ đại nhất thôi a tiểu mỹ nhân.” Trương Ngọc Văn xếp y phục vào vali, hận không thể ngay lập tức lên đường.” Lộ tuyến tôi đều vạch ra rồi, đến Argentina chúng ta lại thuê một cái xe, có thể thuê một hướng dẫn viên ở Buenos Aires, thảo nguyên lữ hành, quả thực quá tuyệt vời.”

Lục Thành bắt được tay Trương Ngọc Văn: ” Trương Ngọc Văn, em có phải là nên xử lý công việc trước không?”

Trương Ngọc Văn miệng ngậm một điếu thuốc, quay đầu nhìn Lục Thành: “Không biết tại sao, đột nhiên phi thường muốn đi ngay lập tức.”

Quả thực giống như là cận hương tình kiếp, nơi này cách Patagonia quá gần.

Cậu đem tay của Lục Thành đặt lên lồng ngực mình: “Có nghe thấy không, âm thanh nó đang kêu gọi tôi.”

Trái tim mang nhịp đập rất nhanh khiêu động xúc giác mang theo nhiệt độ cơ thể nhả nhủ đến cả bàn tay lẫn tâm của Lục Thành, dường như tấm lòng của cậu trần trụi tiếp xúc với trái tim anh, Lục Thành cùng Trương Ngọc Văn đối diện nhìn nhau, cuối cùng thở một hơi nói: “Vé máy bay đã đặt chưa?”

“Rồi.” Trương Ngọc Văn cười nói: ” Quả thực khẩn trương như chờ mong đêm tân hôn vậy.”

Lòng Lục Thành khẽ động, anh rút tay mình ra khỏi bàn tay Trương Ngọc Văn, đột nhiên đem thiếu niên đang cười đến hôn nhiên trước mắt ôm vào lòng. Trương Ngọc Văn có chút sững lại rồi phun ra tàn thuốc trên miệng, cũng đem hai tay ôm chặt lưng Lục Thành.

“Theo ta về nhà đi, mỹ nhân.”

Hai người đi suốt đêm đến Buenos Aires.

Trương Ngọc Văn dựa lưng lên lan can, thành phố thảo nguyên lúc này đang vào mùa đẹp nhất. Nam nhân trẻ tuổi miệng hút thuốc, phía dưới là dòng người của thành phố Buenos Aires phồn hoa trong buổi đêm, ngay phía dưới có một nam nhân tuần tú đang chỉnh lý hành lý ở cửa khách sạn, chuẩn bị đi vào.

Trương Ngọc Văn đã từng hy vọng khi mình có thể cùng Lục Tiểu Tiểu kết hôn, nhất định phải ở nơi thảo nguyên Châu Phi này. Có lẽ đây cũng là một loại lãng mạn, lãng mạn cùng Lục Tiểu Tiểu.

Nhưng lúc này, nơi này gió mát phập phồng của thành thị Nam Mỹ, Trương Ngọc Văn đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió làm loạn, nhìn nam nhân đang bận rộn, đáy lòng nổi lên ý nghĩ “Nguyên lai thật sự có người ngay bên cạnh mình”, cậu đột nhiên thông thấu một việc.

Cậu vì sao chưa từng nghĩ đến việc muốn dẫn Lục Tiểu Tiểu đến nơi này thuộc về cậu mà không phải chỗ của cô. Nếu như cậu muốn cùng Lục Thành kết hôn, cậu nhất định sẽ chọn nơi cao nguyên trải rộng, có hùng ưng Nam Mỹ giang cánh bay lượn trên bầu trời, cậu muốn nắm tay người này, chỉ có hai người mà thôi, đi con đường ngắn nhất qua cả vùng Patagonia, là chốn cũ của linh hồn cậu.

“Kháo, thật là chua chết mất!” Trương Ngọc Văn giật mình, chân mày cau lại, có điểm không thể tin bản thân đang nghĩ loạn cái gì, đem tay vỗ mạnh lên mặt.

“Àn?” Nghe được trên ban công Trương Ngọc Văn đang lẩm bẩm, nam nhân từ một đồng quần áo vừa xếp từ hành lý ra ngồi dậy, “Bên ngoài lạnh, đi vào đi.”

Trương Ngọc Văn đi vào, ngồi lên giường ngấm gò má nghiêm túc của Lục Thành.

Bị nhìn chằm chằm, nam nhân cười hỏi: “Tôi không có nhìn lầm đi, vừa rồi sao em lại tự tát mình vậy?”

Trương đại thiếu lập tức đứng dậy đi đến phía sau Lục Thành, bắt đầu ý muốn quấy rối, miệng lên tiếng càn nhàn: “ Chẳng phải là vì, chơi cho đã rồi, có mỹ nhân như anh rồi mới phát hiện bí mật gì của tôi anh cũng biết, mặc kệ thế nào đều có cảm giác bản thân không có chút lời nào sao.”

Lục Thành bắt được tay của Trương thiếu đang mò lên bụng mình, lông mày nhướn lên, cười nói: “Chúng ta không phải bình thường đều ở đây ‘Kiên’?”

Cậu dĩ nhiên không có ý ám chỉ loại chuyện này, Trương Ngọc Văn cũng chẳng buồn giải thích, nam nhân cùng cậu tay nắm tay, mười ngón giao triền, cậu nghĩ, có thể cậu ở một thời điểm nào đó sẽ cho đối phương 1 cái kinh hỉ.

“Anh đúng là sắc lang.” Trương đại thiếu nói xong kéo tay Lục Thành, đem anh quay lại, hai người mặt kề mặt, hô hấp hòa lẫn, cậu khẽ nhếch môi.

Bởi vì đã quyết định sáng sớm sẽ lên đường ra khỏi thành phố, hơn nữa ban ngày cũng đã “vận động” ở khách sạn, đêm nay Trương đại thiếu rất dềnh dàng lên giường đi ngủ sớm. Lúc Lục Thành tắm xong đi ra thì người trên giường đã ngủ đến hổng người. Anh tắt đèn, đem Trương Ngọc Văn ôm vào lòng. Không khí bên ngoài mát mẻ thoáng đãng, trong chăn tràn ngập tình cảm ấm áp. Lục thành hô một hơi thở, nhắm mắt lại.

Bởi vì Trương Ngọc Văn chờ mong, anh cũng có chút thấp thỏm, là tâm tình lần đầu tiên theo đối tượng về nhà ra mắt cha mẹ.

27. Chương 27

Trương Ngọc Văn tìm đến 1 thiếu niên người địa phương làm người dẫn đường, xe được cung cấp cũng là loại xe việt dã thường thấy, đã có chút cũ, khi ngồi lên vẫn còn ngửi được đâu đây mùi cỏ tươi.

Đường đi thảo nguyên rất dễ tìm, dưới sự hướng dẫn của thiếu niên, Trương Ngọc Văn nhẹ nhàng thoải mái lái xe thẳng một đường đi về phía Tây.

Khi tia sáng nhạt đầu tiên của buổi sớm xuất hiện, thành phố Buenos Aires đã bị bỏ xa lại sau lưng. Trong cơn gió thanh lương nguyên thủy, thiếu niên ngồi ghế sau cao hứng bắt đầu ngân nga hát, con đường cát chia vùng cỏ dại thành hai nửa, cây Aube rải rác khắp vùng trời. Nam nhân ngồi ghế trên nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh, nhận được ánh mắt của đối phương liền bắt đầu phụ họa làn điệu từ phía sau.

Không ai biết mình đang hát cái gì, nhưng ngoài ý muốn, trên đoạn đường vắng vẻ tịch mịch, làn điệu ngân nga cùng nhau hợp thành một từ khúc đặc biệt, làm cho lòng trở nên nhẹ nhàng an tĩnh.

Trong điệu nhạc ngẫu hứng mà hòa hợp, Lục Thành lẳng lặng nhìn người nam nhân bên cạnh, quen biết từ nhiều năm trước, có ai ngờ được đến ngày hôm nay.

Nhân sự thiện biến, thời gian tới bất khả dự đoán, anh hơn hai mươi năm luôn cẩn cẩn dực dực tiến từng bước, không để cho người khác thụ thương, lại càng không để chính mình bị ảnh hưởng. Nếu như thời niên thiếu muốn chính mình thích Trương Ngọc Văn, sợ rằng anh càng tình nguyện độc thân cả đời. Đại thiếu gia giao tế tràn lan, không coi ai ra gì như vậy, Lục Thành anh hèn mọn, sao có thể giữ ở bên cạnh suốt đời?

May là dù anh không chủ động cũng đã có người chủ động bước ra, khiến anh hiểu rõ một Trương Ngọc Văn chân chân thực thực.

Nguyên lai là có thể. Cùng Trương Ngọc Văn ở một chỗ.

Lái xe đi trên con đường thảo nguyên đang bắt đầu ngập tràn bởi ánh nắng ban mai, đẹp như tranh vẽ, bên người là nam nhân đang ngân nga hát, phảng phất khiến anh nhớ lại cái nóng bức ở Châu Phi, khi đó anh còn không có yêu thích con người này đến vậy, Trương Ngọc Văn cũng là ở nơi rộng lớn không người mà hát vang.

Khuôn mặt Trương Ngọc Văn đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa, trong mắt Lục Thành dần dần hòa cùng với cảnh bình dã bên ngoài thành một thể. Khi mặt trời dần ló rạng, trong lồng ngực Lục Thành cuối cùng tràn ngập chỉ với 1 ý nghĩ – yêu thương.

Anh thấy tim mình đập nhanh hơn, như thể đây là lần đầu tiên anh gặp một người, trong tiếng hát ôn nhu mà nhất kiến chung tình. Một Trương Ngọc Văn mà anh chưa từng nhận thức. Tóm lại, hoàn mỹ mà vĩnh cửu.

“Trương Ngọc Văn.” Nam nhân nhẹ nhàng lên tiếng gọi.

Đối phương quay sang, trên mặt là tia hăng hái như thiếu niên mới lớn, cậu dừng hát, cho Lục Thành một cái tươi cười anh tuần sáng lạn: “Sao?”

“Vẫn cứ như vậy đi.”

Trương Ngọc Văn ngẩn người, cũng không có lập tức minh bạch ý tứ của Lục Thành. Nhưng nhìn người trước mắt nở nụ cười ôn nhu, Trương Ngọc Văn hoảng hốt mà thất thần.

“Vô luận sinh lão bệnh tử, bần phú quý tiện, bất ly bất khí, thẳng đến cái chết đem hai người chia lìa. ’ có phải là nói như vậy không?” Đôi mắt nam nhân như giọt sương sớm dưới ánh mặt trời mới mọc, lóe ra tia sáng, anh cẩn thận mà mà thông thả nói xong lại nở nụ cười như cũ.

Mà người đang lái xe như bị kinh hách, trợn mắt há mồm, triệt để dừng ngay tay lái.

Một Trương Ngọc Văn khi mới mười mấy tuổi đã quyết tâm không phải Lục Tiểu Tiểu thì không cưới. Gia tộc trong mắt cậu chỉ là cái rắm, cậu tình nguyện bỏ qua quyền thừa kế Trương gia cũng không muốn ở bên cạnh người mình không yêu qua cả đời. Cậu không được Lục Tiểu Tiểu chấp nhận, có lẽ bởi vì cậu cũng không thực sự muốn cô, có lẽ bởi vì từ lâu đã nhớ đến hình bóng luôn thoáng qua trong quá khứ.

Đến ngày hôm nay, khi Lục Thành mở miệng trêu đùa với giọng điệu nghiêm túc, cậu mới phát hiện ra rằng được mất trong quá khứ không có gì tiếc nuối.

Mà đối phương đột nhiên nói như thế, Trương đại thiếu trước mắt thiên toàn địa chuyển. Khiến cậu tại đây trong nháy mắt không thấy rõ hình dạng nam nhân trước mắt, khiến cậu khiếp sợ tưởng chừng trái tim ngừng đập, khiến cậu quên đi cả thế giới xung quanh.

Đó chính là yêu đi.

Yêu đến hoang mang không biết làm sao.

Cậu rõ ràng muốn chuẩn bị chủ động cho Lục Thành cái kinh hỉ, cư nhiên bị đối phương đoạt mất. Cậu đột nhiên bỏ vô lăng, ngay khi thiếu niên ngồi sau kinh hoảng mà hô lên, cậu tiến đến Lục Thành, hôn lên khóe môi anh một cái vội vã rồi lại lập tức buông ra.

“Tôi nguyện ý.”

Trương đại thiếu gia đáp.

Mà cậu cư nhiên không chỉ có đỏ mặt, đến mí mắt cũng nóng lên không dám nhìn xem biểu tình của đối phương.

Phía trước xa xa là cả một cảnh mỹ đắc động nhân, nhưng mãi một đoạn thời gian Trương Ngọc Văn đều không thèm thưởng thức. Cậu đã bị đắm chìm trong cái hạnh phúc mà chỉ hai người hiểu.

Một đoạn đường dài phía trước, xa xa có thấy một ít mục trường có thả dê ở bãi cỏ, thảo nguyên thiên nhiên quả nhiên rộng rãi hoang dã nhưng đủ nhân khí.

Lúc này điện thoại Trương Ngọc Văn đột nhiên vang lên.

Lục Thành nhìn cậu một cái, giúp cậu nhận máy.

28. Chương 28

“Trương Ngọc Văn, em sang năm sẽ kết hôn!”

Thanh âm quen thuộc truyền đến tai Lục Thành, đó là Lục Tiểu Tiểu, người mà cả anh cùng Trương Ngọc Văn đã từng tâm tâm niệm niệm.

Lục Thành chuyển sang chế độ mở loa điện thoại, bên kia vẫn còn nói: “Anh nhất định phải tới tham gia nhé! Sau khi kết hôn em sẽ ở lại Châu Phi định cư.”

Tốc độ chạy xe chậm lại, Trương Ngọc Văn cùng Lục Thành liếc mắt nhìn nhau, đều ngẫm hiểu mà thấy được tiểu ý trong mắt đối phương.

Trương Ngọc Văn trừng con mắt, quay qua điện thoại nói: “Chúc mừng em, Tiểu Tiểu. Bất quá người kia có đẹp trai được như anh không vậy?”

“Hừ, em mới không phải người nông cạn như vậy. Còn anh đó, có theo đuổi theo được cái người vừa ngang tàng vừa cay độc kia không vậy?”

Vừa ngang tàng vừa cay độc? Không nghĩ tới hình tượng của bản thân trong mắt Trương Ngọc Văn lại là như vậy, nam nhân cầm điện thoại nhú mày, thần sắc tỏ vẻ đang chờ lời giải thích từ đối phương.

Trương đại thiếu gia cũng không chịu tỏ ra yếu kém vung mi, nhìn chăm chăm Lục Thành cười.”Tất nhiên rồi, hẳn đang ở ngay bên cạnh đây, em có muốn hay không cùng anh ta nói đôi câu?”

“OK a!” Thanh âm thanh thúy của Lục Tiểu Tiểu truyền tới, Trương Ngọc Văn lập tức thay đổi sang điệu bộ “anh trước giải thích rõ ràng đi” có chút hả hê mà nhìn Lục Thành.

Nam nhân nhin không được vươn tay véo khuôn mặt tươi cười của Trương Ngọc Văn 1 cái. Anh đem điện thoại để bên môi, nhẹ nhàng mở miệng nói chuyện: “Tiểu Tiểu.”

Vẫn là ngữ khí ôn nhu của nhiều năm qua, chỉ là trước thì tràn ngập tình cảm, mà nay đơn giản chỉ như là giọng điệu vốn có của bản thân.

Quả nhiên, nghe được giọng nói của Lục Thành, bên kia đột nhiên không chút tiếng động, sau một lúc, tiếng gọi phân vân hỏi lại “Lục Thành...?”

“Đúng vậy, Tiểu Tiểu, anh cùng Trương Ngọc Văn đã ở cùng nhau rồi.”

Nói được một câu như vậy, trong lòng có một cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng. Mặc kệ Lục Tiểu Tiểu có phản ứng thế nào, Lục Thành vẫn sẽ cùng Trương Ngọc Văn cùng nhau như vậy, ai trần lạc định, Hắn nói như vậy hoàn, trong lòng có vượt qua liễu tối hậu một đạo khảm đích như trút được gánh nặng đích cảm giác. Mặc kệ lục tiểu tiểu phản ứng làm sao, lục thành tưởng, hắn cùng trương ngọc văn thực sự từ nay về sau cứ như vậy liễu, bụi bặm lạc định, nhất sinh nhất thế.

“Em, em chỉ ngạc nhiên...” Lục Tiểu Tiểu dường như đã lấy lại phản ứng, trong giọng nói vẫn còn chút cà lăm: “Không nghĩ tới anh, các anh cứ nhiên...”

“Em sẽ chúc phúc bọn anh chứ?” Nam nhân ôn nhu cười hỏi, phảng phất Lục Tiểu Tiểu đang ở ngay trước mắt.

Cô dừng lại một giây, “Àn ” một tiếng rồi hồi đáp rõ ràng: ” Tình yêu vốn cũng là chuyện của chỉ hai người. Nếu như anh cùng Trương Ngọc Văn thật lòng yêu nhau, vậy sẽ là yêu cả đời đi.”

Nụ cười trên môi nam nhân cuối cùng mở rộng, trên thảo nguyên đang dần ngập tràn ánh sáng, anh cùng người lái xe bên cạnh cùng phá lên cười, Trương Ngọc Văn giẫm lên chân ga, xe phi nhanh như muốn chạy trốn.

” Cảm tạ em Tiểu Tiểu, sang năm chúng ta cùng đi thăm em.”

Quang cảnh Pampas khiến họ có cảm giác cái mùa hè năm mười tám tuổi. Lúc đó, chỉ có anh và cậu, đứng từ khoảng cách mà nhìn nhau.

Một năm này cũng chỉ có hai người, nhưng lại đứng cạnh nhau, kề vai sát cánh cùng tiến cùng lui. Bọn họ đã từng là tình địch, nhưng nếu không vì điều đó, hai người làm sao có được ngày hôm nay.

Lục Thành tắt điện thoại rồi quay đầu nhìn sang, khuôn mặt Trương Ngọc Văn vẫn cùng dung nhập với quang cảnh thảo nguyên xung quanh, đẹp như tranh vẽ, sáng lạn mà rõ ràng.

Anh nắm lấy tay Trương Ngọc Văn, năm ngón giao triền, nâng lên môi hôn, ” Tôi yêu em, Trương Ngọc Văn.” Nam nhân tại giữa trời, đem hình ảnh đẹp nhất trước mặt thu vào huyết nhục cùng linh hồn.

Hoàn

29. Chương 29: Phiên Ngoại : Chuyện Người Ta 1

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Trần Phóng là ở một quán bar mới mở cạnh trường đại học. Nam nhân có khuôn mặt anh tuấn trẻ trung, dáng người cao gầy, phong cách ăn mặc hừ nhân đúng kiểu hắn thích.

Bởi vì quán bar khá phổ thông nên rất dễ đụng mặt sinh viên của trường, nhưng mấy cô cậu thanh niên cũng không vì bị lão sư tóm được mà lộ vẻ khấn trương, ngược lại còn bị lôi kéo đến một góc trong quán.

Hắn chính là ở nơi đó, nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía quầy bar, nhìn thấy người đang mặc một chiếc áo khoác nhạt màu nói chuyện cùng nhân viên phục vụ.

Hắn đã từng thích rất nhiều người, tình một đêm còn nhiều đến đếm không xuể, đối tượng trên giường từ thiếu niên mười tám nhu thuận ngoan ngoãn đến đại thúc tinh anh bốn mươi tuổi, có thể nói vô cùng đa dạng.

Trước khi gặp gỡ người đàn ông này, chưa từng có ai thực sự được hắn đặt vào trong tim.

Tướng mạo người này không hề giống với người trong ký ức, chỉ là anh tuấn đẹp dễ đến nỗi không dám chạm vào như vậy.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy y đứng một mình trong góc không người, dáng vẻ thẳng thắn nghiêm trang, vừa ưu nhân vừa có khí chất không màng danh lợi, chợt khiến trong lòng hắn nảy lên một loại cảm giác không an phận.

Uống xong vài ly rượu, mấy cô cậu sinh viên mới huyền não âm ỉ nói ra mục đích ban đầu, họ hy vọng hẳn có thể “thoải mái” một chút thả lỏng bọn họ trong kỳ thi cuối kỳ sắp tới. Nói xong liền bị hẳn vỗ đầu. Nhưng mấy cô cậu sinh viên dường như hiểu hẳn khá rõ, dù bị vỗ đầu nhưng vẫn cứ vui vẻ chịu đựng, cười hì hì mà tiếp tục dây dưa. Cho đến cuối vẫn là hẳn, được cho là người coi tiền như rác, thanh toán tất cả.

“Ba trăm mười hai tệ.” Nam nhân đứng trong quầy bar cười nói với hẳn, vẻ thanh nhàn nội liễm càng khiến hẳn muốn ngay lập tức đem người này lên giường.

Hắn đưa tiền qua.

“Cậu tên gì?”

“Trần Phóng.” Người nam nhân khá cao kia trả lại hẳn tám tệ tiền thừa.

“Phóng trong ‘Phóng xuất’ hả?”

Nam nhân “Ừ.” một tiếng, hẳn còn muốn tiếp tục tán tỉnh nhưng đột nhiên có người gọi, “Ông chủ, Lôi ca tìm anh, đang ở ngoài chờ.”

Lần thứ hai, hẳn lại đến quán bar uống rượu, sắc trời vẫn còn sớm, quán bar mới mở cửa, hai nhân viên tạp vụ ngồi ở sô-pha chỗ cửa vừa nói chuyện vừa đánh rắm. Hẳn tỏ ý không cần quan tâm đến hẳn, trực tiếp đi thẳng vào trong.

Hắn lại nhìn thấy y, nhưng lần này, người trước mắt trông khác hẳn so với lần trước.

Tóc tai gọn gàng có vẻ dịu ngoan đã trở thành quả đầu con nhím, mặc một chiếc áo đen bó sát màu đen, làm lộ rõ những bắp thịt săn chắc của thanh niên. Y đang tựa ngoài quầy bar, nhú mi uống rượu một mình, vẻ ôn hòa dịu ngoan ban đầu đột nhiên lúc này biến thành một loại khí thế cuồng dã, hoàn toàn khiến hẳn bối rối hoảng hốt.

“Trần Phóng?” Hẳn hai tay nhét túi, bước đến hỏi.

Nam nhân ngoái đầu lại liếc hẳn một cái “Gia hỏa kia ở bên trong.” Sau đó, đi về phía cửa căn phòng bên trái lớn tiếng gọi: “Trần Phóng!”

Khi nhìn thấy nam nhân đang vén tay áo bước ra từ bên trong, hẳn lập tức thở phào một hơi.

Không hiểu vì sao.

“Là anh.” Nam nhân cười lên, hiển nhiên nhận ra anh là ai, “Tìm tôi có việc gì sao? Hay đến uống rượu?”

“Tôi đến tìm cậu cùng uống rượu, thế nào?” Hấn vẫn hai tay đút túi, bước lên hai bước, đứng trước mặt Trần Phóng nhướn mày hỏi.

“Được thôi, tôi mời.”

Hấn không hề ngờ tới, chỉ nói hai ba câu mà người này đã hào phóng như vậy. Ban đầu chỉ muốn thử một chút, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe câu chối từ. Lúc này, khuôn mặt già nua có chút ngại ngùng lúng túng.

Nam nhân tựa hồ không để ý mà nói tiếp: “Bây giờ vẫn còn sớm, có thể bồi anh uống vài ly.” Vừa dứt lời liền quay sang nói với người có cùng khuôn mặt bên cạnh: “Trần Lôi, trở về đi.”

Hóa ra đây là “Lôi ca”. Tâm trạng hấn có chút tốt hơn rồi.

Hôm đó uống rượu đến tối muộn, không biết người nam nhân này có phải đối với người nào cũng có thể dễ dàng thân cận như vậy không.

Đến khi trở về, Trần Phóng tiễn hấn ra tận cửa, đột nhiên cười nói: “Thầy Đồng, tạm biệt.”

Hấn sững sờ, nhưng nam nhân đã quay lưng bước vào quán bar.

Từ trước đến giờ, hầu như đều là người khác tiếp cận tán tỉnh hấn, thấy vừa mắt liền cùng về, còn có thể duy trì mối quan hệ bạn giường một thời gian.

Nhưng đây là lần đầu tiên hấn nghiêm túc tiếp cận người ta trước, vốn cũng có mục đích ôm về lăn giường. Khó có thể ngờ tới, cùng người ta uống rượu vài lần, dần dần lại có cảm giác không ổn.

Chiều hôm nay, hấn đột nhiên gặp phải Trần Phóng ở trong trường. Trần Phóng mang theo một cái túi to, có thể thấy bên trong là y phục.

“Em trai tôi học ở đây, quần áo cậu ấy thay ra tôi mang về giặt.” Những sợi tóc dưới tia nắng dịu dàng của buổi chiều lúc bốn giờ ánh sắc vàng kim, mang lại cảm giác ôn hòa, như cả con người y vậy.

“Hẹn gặp không bằng ngẫu ngộ, có muốn lên làm một ly không?” Hấn dùng khuôn mặt tươi cười thường dùng để tán tỉnh người ta, hỏi y, tay chỉ về hướng khu trọ của giáo viên nơi cuối đường.

Trong nhà hấn có không ít mấy chai rượu ngon, ngay cả Trần Phóng đã quen khui rượu ở quán bar cũng phải kinh ngạc không thôi.

Sau đó, khi y bước vào phòng ngủ của hấn, hoa cả mắt mà hô to một tiếng, cả một bức tường dán đầy ảnh

học sinh.

Hai người bưng ly rượu, ánh sáng hoàng hôn buông xuống căn phòng, nam nhân đột nhiên cười nói: “Xem ra anh rất yêu quý bọn chúng.”

“À ừ, tôi vô cùng thích nghề này.” Hấn đáp.

Trong cuộc trò chuyện câu được câu mất, ánh mắt hấn lướt qua bóng dáng người kia.

Nam nhân vô cùng ngạc nhiên, “Đây là...”

Tầm nhìn của hấn cũng theo tiếng nói đó mà nhìn vào tấm ảnh.

“Đây không phải cậu.” Hấn đáp lại rất nhanh, “Đây là một học sinh cũ của tôi.”

Người trong ảnh là Lục Thành, người nam nhân đầu tiên khiến tim hấn loạn nhịp, nhưng đến ngay cả bàn tay Lục Thành hấn còn chưa dám đụng tới.

“Ồ.” Ánh mắt Trần Phóng từ tấm ảnh chuyển sang khuôn mặt hấn, nhìn hấn vài giây, đột nhiên nâng khóe miệng, ý vị thâm trầm mà nở nụ cười.

“Hóa ra là vậy.”

“Cậu đừng hiểu lầm.” Hấn vội vàng nói, “Không phải là vì nhìn cậu giống cậu ta nên tôi mới làm quen cậu đâu.”

Hấn sau đó lập tức nghĩ, ba mươi năm cuộc đời, hấn chưa bao giờ nóng lòng đi giải thích với người khác như thế này.

Hơn nữa, hai người họ khi trưởng thành cũng không giống nhau đến vậy.

Hấn chỉ là chưa kịp suy nghĩ gì nhiều đã đột nhiên thốt ra lời như vậy.

Nam nhân nâng ly rượu, vẫn như cũ nhìn hấn, cuối cùng thiêu mi nói, “Tôi không có hiểu lầm gì cả, thầy Đồng.” Dứt lời, y đột nhiên lại nở nụ cười với hấn, “Thế nhưng, hóa ra anh...”

“...thích tôi sao?”

Đường như thời gian của hắn đột nhiên bị dừng lại ngay lúc này.

Rất lâu sau đó, hắn mới hiểu rõ, người nam nhân thanh đậm ôn nhu này thực ra không như vẻ ngoài của y, không hề điềm đạm, dễ dàng như hắn nghĩ.

Trần Phóng ôn hòa, nhưng là loại ôn hòa giỏi nhìn thấu lòng người của hồ ly.

Hóa ra hắn thích y.

Đối phương so với chính bản thân hắn còn phát hiện ra điều này sớm hơn.

Nam nhân trước mắt nheo mi, nói: “ Chỉ có điều, từ trước đến giờ tôi chỉ làm top.”

Hắn từ trước đến giờ cũng chỉ làm top.

Nhưng hắn thích y.

Lần đầu tiên có thể thỏa hiệp. Lần sau còn có cơ hội phản thân.

Một ngày nọ khi hai người đang ở bên nhau, thiếu niên anh tuấn nói với hắn:

“Có một chuyện tôi phải nói cho anh biết.”

Hai người lúc này vừa làm xong, mồ hôi đầm đìa quần quýt lấy nhau. Hắn lười nhác mở miệng, “Nói đi.”

“Anh có biết tôi biết đến anh như thế nào không?”

“Cậu có nói đến rồi, là từ đám tiểu tử hay lặn lội ở quán bar.” Hắn ngẩng mặt lên, hôn vào đôi môi mong đỏ thắm của đối phương. “Có vẻ bây giờ cậu chuẩn bị nói cho tôi biết sự thật rồi.”

Nam nhân cười nói, “Tôi mà nói thì anh nhất định sẽ tức giận.”

“Cậu biết cậu có cách khiến tôi không còn tinh lực để tức giận.” Hắn cong đầu gối chân phải lên, tiến đến vật giữa hai chân Trần Phóng, chậm rãi ma sát khiến nó dần sinh nhiệt mà sưng lên. “Nói đi, không tức giận đâu.”

“Tôi biết anh là vì em trai tôi Trần Việt.” Nam nhân khẽ ôm hắn, thì thầm vào tai hắn: “ Cậu ấy lặn qua giường của anh, rồi sau đó bị anh vứt bỏ.”

Hắn trong đầu đã nghĩ đến vô số khả năng, chỉ là không hề nghĩ tới, hóa ra mối quan hệ của hai người bọn họ bắt đầu bởi một lý do chẳng chút thuần khiết như vậy.

“Vậy chúc mừng cậu báo thù thành công.” Hắn nâng mặt nam nhâ, lại lần nữa hạ môi xuống đôi môi anh tuần kia.

“Thành công?” Nam nhân nhướn mày, nói, “Bây giờ mới bắt đầu.”

“Vậy rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Để cho anh một bài học, tôi phải cột chặt anh trên giường, cả đời này, thay em trai tôi hành đạo.”

“Cậu không sợ em trai cậu thương tâm sao?” Hắn đột nhiên nắm lấy cánh tay đối phương, lật người lại rồi ngồi lên đùi y.

“Ngoài tôi ra còn ai nhớ đến anh?” Nam nhân nhìn theo hắn, “Cậu ấy sớm đã có bạn gái, lễ Quốc khánh năm nay sẽ kết hôn.”

“Thật sao? Thật là đồ phụ bạc, dùng sau tôi rồi liền quăng ra khỏi não.” Hắn cúi người xuống, bàn tay mò vào giữa đùi đối phương, khoe môi cong cong ỷ khuất, “Xem ra cả đời này tôi đành phải để cậu trả thù vậy.”

30. Chương 30: Phiên Ngoại : Công Chúa Bạch Tuyết Và Cô Bé Lọ Lem

Biên tập: *Hà Hi*

Ừ, cái này là đam mỹ, 100% đấy, đừng để cái tên nó lừa tình.”>

Dựa vào hình tượng dân công của Trương Ngọc Văn, Lục Thành đặt biệt danh cho cậu là “cô bé lọ lem”.

Cô bé lọ lem căm giận không cam lòng yếu thế, đối với người đàn ông môi hồng răng trắng phơi nắng thế nào đều không đen đi, cũng không hề khách khí lấy một cái tên xinh đẹp, công chúa bạch tuyết.

Người đàn ông cười. “Công chúa bạch tuyết? Rất không tồi.”

Một ngày hạnh phúc của công chúa bạch tuyết và cô bé lọ lem, là bắt đầu từ trong căn nhà gỗ nhỏ ở châu

Phi của Trương đại thiếu gia.

Chuyện làm cho cô bé lợ lem ghét nhất, chính là cùng làm diễn viên cổ tích, vậy bản thân mình vì sao lại bị công chúa bạch tuyết đặt ở dưới thân chứ?

Thái dương dần dần ló dạng.

Khí lạnh ở châu Phi thường biến mất khi mặt trời xuất hiện. Chỉ chốc lát sau, cô bé lợ lem đã bị nóng tỉnh.

“Fuck...” Chậm rãi mở to mắt, cảm giác mình chảy mồ hôi đầy người, cô bé lợ lem Trương đại thiếu gia muốn nhấc tay lên lau, lại phát hiện bản thân giờ phút này lại không thể động đây.

Cậu lại giật giật tay trái, cuối cùng phát hiện một bàn tay không thuộc về mình đang phủ lên mu bàn tay bên trái, cùng cậu mười ngón đan xen.

Đồng thời, Trương đại thiếu gia nằm úp sấp tỉnh lại còn nhận ra nguyên nhân khó thở của mình.

Giờ phút này công chúa bạch tuyết của cậu đang trần truồng nằm sấp ở trên lưng cậu, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng chạm vào nhiệt độ cơ thể của Trương đại thiếu gia cũng đang trần truồng, giao hòa cùng một chỗ, chỉ một thoáng đã biến thành hơi nóng dầm mĩ khắp căn phòng.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân làm cho Trương đại thiếu gia tức giận.

Bởi vì động tác của Trương đại thiếu gia, người đàn ông trên người cũng thông thả tỉnh lại.

Khuôn mặt chôn ở giữa hõm vai Trương Ngọc Văn mang theo giọng mũi giật giật, một luồng hơi thở ấm áp dừng ở trên cần cổ của Trương đại thiếu gia, khiến cho Trương Ngọc Văn cảm thấy ngứa ngáy khuếch tán tới cả đầu.

“Tỉnh?”

Người đàn ông mở mắt, trong thanh âm mang theo vẻ buồn ngủ lười biếng nồng đậm.

Tay trái của anh thuận thế rút khỏi trong tay của Trương Ngọc Văn, nhưng trước khi Trương đại thiếu gia mở miệng, hai tay Lục Thành đã trực tiếp luồn vào trong chăn đơn của Trương Ngọc Văn, ôm cả người vào trong lòng ngực của mình.

Làm cho Trương đại thiếu gia vừa nóng lại giận.

“Fuck, Lục Thành cậu TM nóng hay không?!” Cô bé lộ lem bị giam cầm cả người, mắng.

Từ trước sao cậu lại không biết Lục Thành là người như vậy, một khi dính vào người, so với kẹo kéo còn lợi hại hơn.

“Bình thường a.” Công chúa bạch tuyết giống như mèo, lại phát ra giọng mũi lưỡi biếng thoải mái. Anh dùng mũi cọ cọ lên tai Trương đại thiếu gia. “Này, sao vậy ——”

Trương đại thiếu gia không kịp hỏi anh ta sao vậy cái gì, Lục Thành đang dán sát vào người cậu không hề khoảng cách liền giật giật.

Anh giật giật, thứ đang chôn sâu ở trong cơ thể Trương đại thiếu gia, cũng theo đó giật giật.

Đồng thời, Lục Thành tối mà tình chen chân vào ôm lấy đùi của Trương Ngọc Văn mát xa, liên tục đỉnh eo hai cái.

Chiến đấu hăng hái một đêm, hưng khí giờ phút này còn chôn ở trong dũng đạo nóng ướt, theo chuyển động mà đi vào nơi càng sâu.

Cảm giác nơi đang ngậm cắn thứ của mình dưới kích thích mà hưng hăng co rụt lại, người đàn ông nhất thời thỏa mãn hít một hơi thật sâu.

“A, công chúa điện hạ, không cần dùng sức như thế a.”

“A —— cậu đi ra ngoài cho tôi ——”

Trương Ngọc Văn bị đâm vài cái liên tục làm khớp hàm run rẩy.

Cậu có thể tỉnh tường cảm giác được hưng khí thức tỉnh theo người, so với khi ngủ say lại cứng thêm vài phần, nó rung động, bắt đầu làm vận động quen thuộc ở trong cơ thể cậu.

Trương Ngọc Văn bị làm cho run rẩy cả người, vội vàng cắn môi.

Chơi đến quá nửa đêm, sáng sớm lại động dục, người này thật là người bình thường sao?

Không. Quan trọng là, chính cậu vào lúc nào bị Lục Thành làm cho ngất xỉu?

Cậu lại không hề có ấn tượng.

Ai biết tên khốn Lục Thành này rốt cuộc tra tấn cậu đến lúc nào, đến mức bây giờ làm cậu toàn thân khó chịu vừa độn vừa nặng.

Mà tên khốn Lục Thành này không chỉ lớn lên có khuôn mặt xinh đẹp, kỳ thực sức lực lớn đến khó tin.

Trương đại thiếu gia căn bản không hề có lực phản công.

Lúc này công chúa bạch tuyết không những không nghe theo mệnh lệnh, ngược lại còn khẽ cười một tiếng.

Ngón tay thon dài của Lục Thành bắt đầu từ cái bụng rắn chắc của Trương Ngọc Văn, thông thả, di chuyển lên phía trên.

Cuối cùng, cái tay kia dừng lại ở trước ngực của đối phương. Bắt đầu nhẹ nhàng mà hữu lực vuốt ve vòng quanh đầu vú. Cũng tăng tốc chuyển động ở hạ thân.

Vật thể đang đóng chiếm ở trong cơ thể Trương đại thiếu gia nhất thời lại trương lớn một vòng, nơi hai người gắn kết chặt chẽ bị kéo căng ra giống như đã tới cực hạn, rồi lại theo động tác không ngừng tăng nhanh của người đàn ông, mà lại bị kéo căng.

Rất nhanh, cái nơi lúc đầu căng trương biến thành tê dại, tê dại lại biến thành khát cầu mãnh liệt không thể bỏ khuyết.

Mồ hôi ướt sũng toàn thân, hai người đều giống như mới bước ra từ trong nước. Chân tay ướt đầm bám dính vào nhau.

Trong không khí tràn ngập khí nóng tình dục, giống như muốn làm bốc hơi cả người trong không gian huân tâm mâu dục này.

Lục Thành ở sau lưng, ôm chặt lấy cô bé lợ lem ướt sũng của anh.

Đầu ngón tay phải của người đàn ông nắm lấy một đầu vú của Trương đại thiếu gia, giống như thưởng thức, không nhẹ không nặng lại không hề thả lỏng vuốt ve nó, khẽ gãi ở đỉnh, ấn xuống.

Cuối cùng làm cho Trương đại thiếu gia không thềm không chế nữa, kêu ra tiếng.

“A —— Lục, Lục Thành ——”

Người bị đặt ở dưới thân chà đạp căng cứng thân thể, không tự giác kêu lên tên của người đàn ông.

Kêu xong, lý trí lại bay về một ít, làm cho cậu vừa thoải mái lại ảo não.

“Chuyện gì?” Người đàn ông nhéo nhéo vật nhỏ tròn tròn trong tay kia, ghé vào lỗ tai cậu cười khê: “Là rất thoải mái sao, thiếu gia?”

Một mặt vẫn như cũ không hề lơ lửng đề lên cậu ra sức làm việc.

“Ô —— thoải cái đầu quỷ nhà cậu, a Lục Thành ——”

Khi Trương Ngọc Văn đang chìm đắm trong ý loạn tình mê mà kêu ra tên của anh, hưng khí sớm cứng rần như thiết nhất thời lại càng thêm trướng đau.

Lục Thành khó khăn kiềm chế cắn lên cổ Trương Ngọc Văn, ấn chặt cậu, liên tục đâm vài cái mới thả lỏng, nhẹ nhàng liếm ướt lỗ tai của cô bé lọ lem.

“Tôi ở đây, công chúa điện hạ.”

Lục Thành buông ra đầu vú bị anh đùa bỡn đến sưng phồng, tay lại trượt xuống phần eo của Trương Ngọc Văn, nâng cậu, kéo Trương Ngọc Văn nửa quỳ lên.

Anh nắm chặt thắt lưng của Trương Ngọc Văn, Trương đại thiếu gia bị bắt mở rộng chân, nửa nằm sắp ở trên giường.

Cảm giác cả thân trên cơ hồ dựng chống ngược lên, bị Lục Thành đâm từ trên xuống.

Nơi đang ngậm lấy tính khí của Lục Thành, còn hơn vừa rồi, càng thêm gắn kết chặt chẽ khăng khít, bị hành động không ngừng của đối phương bắt buộc mấp máy, rồi lại bị kéo căng thêm.

Trong phòng tràn đầy tiếng da thịt chạm vào nhau, còn có lẫn trong đó tiếng nước ma xát.

Trương đại thiếu gia bị đùa bỡn một đêm vốn không có tinh thần, giờ phút này tức thì bị Lục Thành làm cho ngoại trừ thở dốc, rốt cuộc không phát ra thêm thanh âm dư thừa nào nữa.

Quỳ nằm sắp đâm chọc một hồi, tay Lục Thành vòng qua nách Trương Ngọc Văn, ôm theo cậu đứng dậy, chống đỡ lấy cậu.

Hai người quỳ gối ở trên giường, một mặt đưa đẩy, Lục Thành kéo mặt Trương Ngọc Văn qua, hơi hơi cụp mắt, nhìn về mặt bị mình làm cho mê loạn không chịu nổi của đối phương.

Rồi sau đó hôn lên môi của cậu ta.

Anh cũng không biết vì sao mình lại yêu người này muốn chết, yêu đến mức ước gì mỗi giây mỗi phút đều muốn giam cầm cậu ta ở bên cạnh mình, yêu đến mức khi người này ở trước mắt anh, anh liền hận không thể vĩnh viễn làm cho cậu ta gắn kết cả thể xác lẫn tinh thần với mình.

Bọn họ một mặt hôn sâu, môi lưỡi giao chiến, hạ thân còn quấn chặt cùng một chỗ.

Lục Thành ôm lấy Trương Ngọc Văn hung hăng đâm chọc, giống như không thể thỏa mãn, làm cho đối phương thần trí mê say.

Hơi lạnh từ lúc nào đã tràn ngập căn phòng, hai người đều không có chú ý.

Ngày đã sáng.

“Ô, a ——”

Không biết khi nào, đã từ tư thế quỳ sắp, biến thành mặt đối mặt ôm nhau, ngồi ở trên giường đưa đẩy.

Trước ngực hai người dính đầy tinh dịch của Trương đại thiếu gia, khi thân thể kề sát nhau ma sát, bị xát đầy phía trước, làm cho quang cảnh xuân sắc dạt dào càng trở nên ám muội mà đậm mỹ.

Mà Lục Thành mới chỉ phát tiết có một lần hiển nhiên còn chưa thỏa mãn.

“Đủ, rồi ——”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Trương Ngọc Văn bị làm đến không thể chống đỡ được, mà mở miệng với đối phương cầu xin tha thứ.

Nhưng người đàn ông đã bị tình dục bao phủ tâm trí căn bản không nghĩ tới việc buông tha cho cậu.

Lục Thành ôm lấy cô bé lợ lem của anh, làm cho cậu ngồi lên háng của mình, hai chân Trương đại thiếu gia ngoắc vào nhau ở phía sau anh, bị anh làm cho thở dốc không có quy luật, ngay cả tiếng kêu cũng trở nên khàn khàn.

Bởi vì tư thế mà sức nặng cả người Trương đại thiếu gia giống như đều tập trung ở chỗ giao nhau kia, do đó đi vào càng sâu, cảm giác lúc đưa đẩy mang đến càng thêm rõ ràng.

Lục Thành ôm lấy cậu, ngậm lấy đôi môi của Trương Ngọc Văn liếm mát, trêu đùa đầu lưỡi nóng ướt bởi

vì không thể khép kín miệng mà vô cùng ngoan ngoãn của cậu ta, đảo quanh ở trong khoang miệng cậu ta, làm cho đầu óc Trương Ngọc Văn run lên.

Ngồi để đưa đẩy một hồi, Lục Thành mới nâng mông của Trương Ngọc Văn lên, làm cho cậu dán vào mình, ôm cậu cao lên một ít.

Một bên đầu vú đáng yêu trên ngực của Trương đại thiếu gia vừa lúc dừng ở bên môi Lục Thành, thế là anh khẽ nhếch miệng, ngậm lấy nó, liếm liếm, rồi sau đó dùng sức mút vào thật mạnh.

Trương đại thiếu gia nhất thời không thể kiềm chế kêu lên.

Lục Thành nâng người cậu, thông thả rút ra hung khí của mình, chỉ để lại đầu nắm ở trong động, không nhanh không chậm, hích hích vài cái ở cửa động sưng đỏ của cậu ta.

“Ô ——” cảm giác trống rỗng truyền đến tứ chi trăm hài, phun khắp toàn thân Trương Ngọc Văn, “Cậu mẹ nó cho tôi —— a ——”

Chữ “động” vào lúc Lục Thành đột nhiên bỏ hai tay ở đầu vú của cậu ra, bị một cái đâm thật mạnh, liền rớt cuộc không phát ra được.

Tính khí cứng rắn nóng bỏng, vào một khắc Trương Ngọc Văn ngồi xuống kia, đi vào chiều sâu trước nay chưa từng có.

Hai quả cầu ở phía dưới của Lục Thành, trong chuyển động liên tục không ngừng của anh, kề sát đè ép lên huyết khẩu, giống như đang muốn chen vào trong cơ thể của Trương Ngọc Văn.

“Ô, từ bỏ, a ——” chiều sâu cùng lực đạo đáng sợ, tựa như tình yêu mãnh liệt đến muốn ăn sạch cậu vào bụng của người đàn ông.

Trương đại thiếu gia ngoài miệng kêu ngừng, lại không kìm lòng được mà ôm Lục Thành càng chặt.

Cậu yêu anh ta muốn chết.

Cậu làm sao không muốn.

Tựa như trong rất nhiều năm, anh ta do ghét cậu mà làm như không thấy.

Mà cậu do hận anh ta mà luôn luôn khiêu khích.

Cậu hận anh ta thì anh ta cũng thế.

Cậu thương anh ta thì anh ta cũng thế.

Đây chẳng phải là thiên lý hồ đồ sao.

Cô bé lọ lem bị phá thành mảnh nhỏ mang theo tiếng kêu hỗn hển, lại bị Lục Thành nuốt vào miệng.

Hơi lạnh đến lại đi, mồ hôi cùng tinh dịch trên thân thể hai người, làm cho ga giường sớm đã hỗn loạn dính ướt.

Trương Ngọc Văn cuối cùng lại bị làm hôn mê bất tỉnh.

Đặt cậu lên trên giường, Lục Thành lại đâm chọc một hồi nữa, cuối cùng run mạnh một cái, đem nhiệt dịch đều bắn vào trong người Trương Ngọc Văn.

Anh ngã vào trên người Trương Ngọc Văn, ôm lấy cậu ở trong căn phòng nóng bức dâm loạn.

Trương đại thiếu gia mệt đến ngất đi nhắm chặt hai mắt, trên trán cậu ướt đẫm mồ hôi, mềm nhẹ bao trùm lên đôi môi đang hé ra.

Lục Thành hôn lên khuôn mặt của Trương Ngọc Văn, phủ xuống môi của cậu ta. Không biết vì sao di động rơi trên mặt đất đột nhiên vang lên.

Lục Thành hít sâu một hơi, rút khỏi thân thể của Trương Ngọc Văn.

Xuống giường nhất di động lên.

“Hôn lễ của hai người tôi đã tìm được một công ty không tồi để làm rồi. Tôi nói, cậu rút cuộc chuẩn bị đến bao giờ mới nói với cậu ta chuyện kết hôn?”

Công chúa bạch tuyết môi hồng răng trắng quay đầu lại, nhìn cô bé lọ lem đang chìm trong giấc ngủ say của mình.

Rồi sau đó anh mới nở nụ cười với điện thoại.

“Hiện tại, cậu đến đoán xem tôi là ai.”

The end.

31. Chương 31: Phiên Ngoại 3. Vụ Án Lộ Ảnh Bị Làm Thịt

“Kỳ thực tôi còn có một vấn đề, lúc đó đã muốn hỏi em.” Lục Thành liếm liếm khóe miệng dán sát lên thùy tai Trương Ngọc Văn.

“Hừ? A ” Trương đại thiếu bị áp đảo lật qua lật lại không rõ bao lâu, sớm đã nhân thần mê ly, chỉ có thể miễn cưỡng nghe thấy giọng nói của người trên thân mình.

Lục Thành lại đưa hai chân cậu lên trước ngực, chân dài trắng nõn bị bài khai sang hai bên không thể tự do cử động, chỉ có thể gian nan thở dốc, nam nhân cũng ra vào càng thêm thông thuận.

“Thoải mái không?” Anh luôn luôn hỏi những lời này, đương nhiên không phải chân thành hảo tâm hỏi mà chỉ là tận hưởng một bên làm một bên ranh mãnh bốn cột hỏi, đối phương lại phản ứng bằng cái thần tình quật cường “Anh mẹ nó biết rõ mà còn hỏi” càng làm cho thú tính Lục Thành gia tăng đại phát.

Thân thể chạm vào nhau tạo âm thanh khiến người mặt đỏ tim đập cùng âm thanh dính dấp khi trườn sát liên tục, trong phòng an tĩnh lại như càng vang dội.

Trương Ngọc Văn lười nhác không có tâm trí trả lời, rồi lại nghe được người đang rong ruổi trên người hần hỏi tiếp, “Lúc em bị giam ở nhà, chẳng phải là người ta mang ảnh của anh đến để đối phó em sao, sao họ lại có ảnh của anh?” (Nếu bạn nào không nhớ thì có nhắc đến ở C17 nha)

“Ngô anh mẹ nó chậm, chậm một chút bọn họ đương nhiên không có, nhưng trong cái điện thoại bị tịch thu của tôi có a, a ”

Lục Thành đột nhiên ôm cậu lên, để cậu ngồi lên đùi mình. Trương Ngọc Văn tự giác đưa chân quăn lấy thắt lưng anh, mặc cho hoạt động trườn sát liên tục không ngừng nghỉ, chỉ là càng sâu càng mạnh, nhiều lần tinh chuẩn đâm vào điểm yếu bên trong khiến cậu trong lúc thân thể hai người ma sát mà không thể kìm giữ.

Lục Thành ra một thân mồ hôi ra sức cày cấy, vùng lông mày cau chặt lại hỏi Trương đại thiếu, “Tôi vậy mà không biết em chụp hình tôi từ khi nào đấy?”

Bị làm cho thần trí mơ hồ, sau khi bị hỏi thêm một lần nữa, khi thân thể và ý thức đều bị kích cho nghiêng ngả, Trương Ngọc Văn khàn giọng lên tiếng, “Lúc anh đang ngủ, ngô, tôi chụp gì mà chả được?”

Nam nhân bên tai cậu “À” một tiếng rồi không nhắc lại nữa.

Nhưng anh cày cấy càng thêm chăm chỉ, hạ thân chuyển động càng thêm lợi hại, như muốn đâm thủng người trên thân, hung hăng di chuyển, một lúc chỉ nghe thấy được Trương đại thiếu rên rỉ trong vô thức, cùng với đối phương chủ động lay động thân thể phối hợp tần suất trừu sấp đều khiến Lục Thành càng thêm không khống chế được.

Lục Thành không ngừng đưa đẩy trong thân thể Trương Ngọc Văn, khiến hai người song song tương liên chặt chẽ, anh vội vàng tìm đến đôi môi hé mở thở dốc của cậu cắn cắn liếm láp khiến đối phương không ngừng cầu xin tha, cắn chặt lấy cái căng đau của anh khiến nó càng trướng hơn vài phần.

“Ngô, anh quá nhiệt tình rồi, ” Khi Trương Ngọc Văn hốn hển phun ra lời cảm thán tại khóe môi, Lục Thành lại chuyển động nhanh hơn, Trương Ngọc Văn coi như đã mất đi năng lực tiếp thu ngôn ngữ, chỉ có thể bị động chống đỡ cảm giác cường liệt áp bách cùng với khoái cảm cao độ, đánh thẳng vào tứ chi cùng xương cốt.

Cậu chăm chú ngậm cắn cái địa phương kia của Lục Thành, rõ ràng cảm nhận được hình dạng kia của nam nhân, thậm chí là gân xanh nổi lên trên đó, nhịp đập đánh lên khiến cậu không thể khống chế, thần kinh như bị giã nát.

“A ” Trương đại thiếu không thể chống đỡ mà hô lên tiếng kêu kích động, cậu nắm chặt lấy lưng của nam nhân đang chạy nước rút, tiểu Ngọc Văn kề sát tại bụng Lục Thành, bắn đầy lên anh.

Phía dưới càng cắn chặt hơn, Lục Thành bị vắt kiệt đến nỗi ý nghĩ đều bị một trận tê dại, anh vẫn ôm lấy Trương Ngọc Văn mà trừu sấp vài lần cuối cùng, sau đó càng ôm chặt mà bộc phát trong cơ thể cậu.

Sau cao trào, hai người mồ hôi ướt đầm nằm cùng một chỗ, qua hồi lâu, Lục Thành hé mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú lười biếng mỗi một của Trương đại thiếu.

“Vậy em đã từng chụp ảnh tôi như thế này chưa?”

“?” Trương đại thiếu miễn cưỡng khôi phục một tia ý thức, “Gì cơ?”

Tay nam nhân đưa về phía đầu giường, lấy ra điện thoại di động của mình, trong lúc Trương Ngọc Văn còn lơ đãng chưa kịp phản ứng thì anh đã quẩn lấy chân cậu, đem hình ảnh hai người tứ chi dây dưa, lưỡng phó thân thể, “Lộng lộng” mà chụp nhanh mấy cái, thậm chí cố ý nâng cao lên một chút, đem bộ vị hai người vẫn còn cùng một chỗ mơ hồ chụp vào ảnh.

“Cái này không riêng gì của tôi.” Nam nhân hé miệng cười, “Công bằng trao đổi. Hai ta đều có.”

“Tôi kháo ” Trương đại thiếu triệt để tỉnh táo mở tròn mắt. Hồn đản này cũng quá lớn mật rồi!” Anh TM không sợ bị người khác nhìn thấy à?!”

Đối phương hôn lên tóc mai cậu, thấp giọng nở nụ cười, “Vương tử điện hạ, em là thiếu tự tin với vóc dáng

bản thân sao?”

32. Chương 32: Phiên Ngoại : Phúc Lợi Lễ Độc Thân Bạn Hiểu Mà

Trương Ngọc Văn: *Lễ độc thân? Liên quan gì đến tôi?*

Lục Thành: *“11. 11 Lễ nào em không cảm thấy... rất giống ý tứ liên tục làm bốn lần?”*

Trương Ngọc Văn: *Cái loại liên quan này còn mệt anh nghĩ ra được! Năm nay còn là năm 2011 đấy, vậy có phải hay không muốn làm 6 lần?*

Lục Thành: *... Thực sự là ý kiến hay! Đến đây đi.*

Trương Ngọc Văn: *Tôi con mẹ nó không tin anh một đêm được 6 lần.*

Lục Thành: *Thử xem chẳng phải sẽ biết?*

Trương Ngọc Văn: *Nếu như đêm nay anh không nổi 6 lần thì từ nay về sau đều đến lượt tôi thượng anh!*

Lễ độc thân vui vẻ.

Liệu Trương đại thiếu có được như ý nguyện?

“Alo, con mẹ nó ai đấy?!” Điện thoại để ở gối vang lên không biết bao nhiêu lần, cuối cùng mới được một bàn tay vươn ra từ trong chăn tức giận nhận máy.

“Thiếu gia...”

“Thiếu gì mà thiếu, thiếu cái rầm, lão tử đang ngủ!” Cho dù thanh âm khàn khàn tưởng chừng như nói không nổi, nhưng giọng điệu vẫn như cũ, cao cao tại thượng.

“Ách, thiếu gia, hiện tại vừa mới qua bảy giờ mà cậu đã đi ngủ rồi sao? Lão gia đang hỏi cậu có muốn về

nhà ăn cơm chiều không.” Đầu kia truyền đến thanh âm cẩn thận hỏi.”Thiếu gia giọng cậu nghe sao khàn khàn vậy, có phải là bị cảm hay không, để tôi gọi bác sĩ qua đi “

Nguyên lai đã bảy giờ tối? Trương đại thiếu mơ mơ màng màng cuối cùng mới từ trong chăn mềm mại ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ quả thực ánh đèn đã nổi lên khắp bốn phía.

Trong điện thoại vẫn còn giọng nói, nhưng cậu không để ý đến, bên người không có động tĩnh, Lục Thành không có ở trong phòng.

Trương Ngọc Văn hiện tại chỉ có một cảm giác duy nhất. Mệt.

Là cái dạng mệt vừa nặng người vừa đau vừa khó chịu vừa khốn khổ, khiến cậu không khỏi nghĩ đến ngoại trừ tư tưởng, cả cơ thể đều không thuộc về mình nữa rồi.

Cậu ngủ từ lúc nào ấy nhỉ? Trương Ngọc Văn nghĩ mãi không ra, cậu chỉ nhớ được lúc cậu lên giường thì đã từ hơn hai mươi tư tiếng trước. Cậu nhớ lúc cậu bị nam nhân áp trên giường trời còn chưa có tối như vậy, mà thành thật thì lúc đó cậu không tin Lục Thành thật sự lợi hại như vậy đâu.

Trước đây không phải chưa có lần nào chơi đến điên, nhưng cũng chưa có lần nào chơi được đến sáu lần đâu.

Vuốt ve thân thể, cởi cởi quần áo, còn chưa làm tiền hí đầy đủ, Lục Thành đã không dần nổi mà ‘cầm thương ra trận’.

Khi đó cậu còn cười nhạo đối phương một trận, “Anh hôm nay là đánh máu gà sao.”

Thế nhưng rất nhanh sau đó cậu cười không nổi.

Nam nhân ngày thường đặc biệt ngoan, trưởng thành vừa đẹp người vừa đẹp nét, ôn nhu ấm áp, thế nhưng giờ lại thao túng như thể muốn đem người vào chỗ chết.

Trương Ngọc Văn nhớ bọn họ đã thay đổi rất nhiều tư thế, có tư thế đến cậu đều phá lệ cảm thấy thẹn.

Nhưng cái vật đông tây kia của Lục Thành, từ lúc bắt đầu cho đến khi cậu mê man, có thể nói, hầu như đều không rời khỏi cơ thể cậu, ngoại trừ lúc ‘cả cây rút ra lại cả cây đi vào’ mà hung ác xỏ xuyên cậu. Như dao giết người vừa nhanh vừa chuẩn, nặng nề đỉnh vào lục phủ ngũ tạng Trương Ngọc Văn liên tục không ngừng nghĩ.

Trương Ngọc Văn còn nhớ rõ làm được một lúc, hai người liền trực tiếp từ trên giường rớt xuống.

Cậu rơi xuống đất, thiên toàn địa chuyển mà bị đặt ở giữa sàn nhà lạnh lẽo và thân thể nóng hổi, nam nhân hô hấp nóng rực từ bên tai len vào toàn thân, hầu như khiến cậu hoàn toàn hòa tan.

Cậu còn chưa nghĩ đến bản thân bị mặt đất làm cho lạnh cóng đã liên bị Lục Thành ôm cả hông cả lưng bế lên, sau đó một bên Lục Thành trườ sấp, một bên Trương Ngọc Văn bị đặt lên cửa sổ sát đất...

Thực sự là tự mang đá đập chân mình.

Trương đại thiếu hung hăng cắn răng, trong điện thoại truyền đến tiếng kêu”alo, alo”, “Thiếu gia cậu xảy ra chuyện gì đừng dọa tôi!”

“Tôi con mẹ nó không có việc gì! Nói cho lão nhân ngày khác tôi sẽ về!”

Nói xong Trương Ngọc Văn liền ngắt điện thoại.

Bị để ở cửa sổ sát đất làm đến nửa ngày, sau đó... vẫn không dứt mà làm cậu từ trên đường ra đến phòng khách kiếm đồ ăn.

Hiện tại lý trí trở về đại não, tư tưởng từ từ rõ ràng, Trương Ngọc Văn cuối cùng hậm hực tiếp tục nghiên sát răng mình.

Cậu mới không tin khi đó Lục Thành thực sự đói bụng! Nếu như đói bụng, sao còn có khí lực một đường làm đi tới phòng khách, sao còn có khí lực một bên làm một bên mở tủ lạnh thậm chí mãi cho đến lúc nấu rồi ăn...

Người này đến tột cùng là từ lúc nào trở nên dâm-đăng-vô-sĩ như thế?

Rõ ràng trong trí nhớ của Trương Ngọc Văn, một Lục Thành lúc mười mấy tuổi an an tĩnh tĩnh không màng danh lợi, mà bây giờ người này dĩ nhiên sẽ làm ra chuyện vừa làm tình vừa ăn khuya. Cuối cùng còn ở trên ghế sa lon một bên làm một bên dứt cho hai người ăn hết một chén cơm lớn.

Trương Ngọc Văn cảm thấy một trận đau đầu.

Đến nỗi chuyện sau khi ăn xong chén cơm to hơn mặt người kia, cậu cũng không muốn hồi tưởng nữa, nhưng lúc trở lại trên giường cậu có cảm giác không tốt lắm.

Khi đó cậu đã cảm thấy, có lẽ 6 lần đối với Lục Thành không phải là không thể. Có khi, nam nhân nói thể chính là đang chờ cậu nói ra câu nói kia, lúc cậu nói xong không trả lời ngay lập tức có lẽ là đang vui vẻ trong lòng.

Dù sao bình thường nếu như đối phương làm ra loại yêu cầu này, nhất định là sẽ bị cậu phản đối.

Cậu cũng không phải búp bê kim cương! Nào có chịu được!

Sau đó ở trên giường bị lật qua lật lại như xào rau nhau mà loay hoay, khiến cho giường chiếu mất trật tự, cả phòng như bị kẻ cắp ghé qua, thẳng đến lúc cậu mất đi ý thức, ngoài cửa sổ đã bắt đầu có ánh sáng mặt trời của buổi sớm.

” Đặc biệt tạ ơn.”

Trương Ngọc Văn vẫn duy trì tư thế nằm ở trên giường, tưởng tượng thấy lúc Lục Thành đi tới phát hiện cậu tỉnh, đối với cậu nở ra nụ cười vô cùng đặc ý.

Vừa ghé tởm lại vừa khiến cậu yêu anh muốn chết.

Nghĩ như vậy, rồi lại bất tri bất giác một lần nữa rơi vào trong giấc ngủ say.

Lục Thành đi mua cơm cho Trương Ngọc Văn, khi trở lại bên trong vẫn là một mảnh vô cùng yên tĩnh. Nam nhân mở đèn phòng bếp, đổ ra canh móng heo củ sen nóng hổi hấp.

Bưng bát canh đi vào phòng, trong chăn trên giường lộ ra bóng người nọ còn đang ngủ say.

Anh mở đèn, ngồi vào trước giường, giặt lại chăn trên đỉnh đầu Trương Ngọc Văn, lộ ra mái tóc loạn tào tào phát và khuôn mặt đỏ hồng. Như một thiếu niên an tĩnh nhu hòa.

Anh đặt tay lên trán Trương Ngọc Văn, lau đi lớp mồ hôi mỏng rồi chậm rãi cúi đầu xuống. Lục Thành nhẹ nhàng đặt lên mũi cậu một nụ hôn, tiện thể tiến đến gò má, rồi cuối cùng là cánh môi đánh mím chặt của cậu.

“Ngủ được một giấc thật ngon rồi hoàng tử ngủ trong rừng, nên dậy thôi.”

Nam nhân cách chăn ôm lấy Trương Ngọc Văn, nhẹ nhàng mà ôn nhu cười rộ lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-the-to-va-tinh-dich>